PHILIP K. DICK

curgeți, lacrimile mele, zise polițistul

PHILIP K. DICK

Curgeți, lacrimile mele, zise polițistul

Original: *Flow My Tears, the Policeman Said* (1974)

Traducere din limba engleză:
ȘTEFAN GHIDOVEANU

NEMIRA

2015

PARTEA ÎNTÂI

Curgeți, lacrimile mele, țâșniți de prin izvoare,
Exilat pe veci, lăsați-mă să jelesc
În locul unde-a nopții pasăre își ține infama cântare
Uitat în părăsire, lăsați-mă să trăiesc.[1]

1.

În ziua de 11 octombrie 1988, emisiunea *Jason Taverner Show* a fost mai scurtă cu treizeci de secunde. Un tehnician, care supraveghea totul prin domul de sticlă al cabinei de emisie, puse stop pe genericul de final și-i făcu un semn lui Jason Taverner, care tocmai se pregătea să plece din studio. Își ciocăni ușor încheietura mâinii, apoi făcu un alt semn spre gură.

Cu o voce domoală, Jason rosti în microfonul multidirecțional:

— Oameni buni, de-acum înainte păstrați cu grijă toate cărțile poștale și scrisorile pe care le veți primi din armată. Iar în continuare, fiți pregătiți pentru *Aventurile lui Scotty, Câinele Extraordinar*!

Tehnicianul zâmbi, Jason îi răspunse la zâmbet, apoi atât imaginea, cât și sunetul dispărură cu un declic. Programul de varietăți și muzică, lung de o oră, care se situa pe locul al doilea în privința celor mai bune show-uri TV ale anului, ajunsese la final. Și totul mersese bine…

— Unde-am reușit să pierdem o jumătate de minut? o întrebă Jason pe invitata sa specială din acea seară, Heather Hart. Îi plăcea să-și cronometreze singur emisiunile.

— Puiule, nu-ți mai bate capul, rosti aceasta.

Își puse mâna răcoroasă pe fruntea ușor umedă a lui Jason, masându-i afectuos rădăcina părului de culoarea nisipului.

— Îți dai seama ce putere ai? întrebă Al Bliss, impresarul lor, în timp ce se apropia de Jason – ca de obicei, prea mult. Treizeci

[1] Fragment din versurile cântecului *Flow my tears* de John Dowland – cca 1600 (n. tr.).

de milioane de oameni te-au văzut în seara asta trăgându-ți fermoarul de la pantaloni. E și ăsta un record!

— Îmi trag fermoarul în fiecare săptămână, zise Jason. E marca mea depusă. Ori nu te uiți la show?

— Chiar și-așa… Treizeci de milioane! exclamă Bliss, cu fața rotundă și rotofeie acoperită de broboane de sudoare. Gândește-te numai… Plus că există și spectatorii ocazionali.

— Voi fi mort înainte ca spectatorii ocazionali să aducă bani acestui show, rosti Jason pe un ton înghețat. Slavă Domnului!

— Vei fi probabil mort chiar în seara asta, interveni Heather, cu toți fanii ăștia ai tăi îngrămădiți la intrare, abia așteptând să rupă bucăți din tine, chiar de-ar fi și numai de mărimea unor timbre!

— Printre ei se află și fani de-ai tăi, domnișoară Hart, observă Al Bliss cu vocea gâfâindu-i ca a unui câine.

— Să-i ia dracu'! se răsti brusc Heather. De ce nu se cară de-aici? Nu încalcă legea pe undeva, nu pot fi acuzați de vagabondaj sau de ceva similar?

Jason îi apucă mâna și i-o strânse energic, pentru a-i atrage atenția încruntată. Nu înțelesese niciodată disprețul ei pentru fani; pentru el, adoratorii erau chiar sângele vieții sale publice. Iar această viață publică, acest rol de animator cunoscut peste tot în lume însemnau esența existenței însăși. Punct.

— Cu mentalitatea asta, îi spuse el lui Heather, n-ar trebui să fii om de televiziune. Ieși din afacere; părăsește domeniul. Fă-te lucrător social într-un lagăr de muncă forțată.

— Există oameni și acolo, aproape că mârâi Heather.

Doi membri ai forțelor speciale ale poliției își făcură drum, dând din coate și umeri, până ajunseră lângă Jason și Heather.

— Am eliberat coridorul la venire cât de mult am putut, șuieră cel mai masiv dintre ei. Ar trebui să plecăm *acum,* domnule Taverner. Înainte ca publicul din studio să încerce să treacă de uși.

Făcu semn altor trei polițiști care se îndreptară imediat spre pasajul înghesuit și sufocant ce conducea spre aerul nocturn al străzii. Stradă unde-i aștepta parcat, cu motoarele-rachetă din coadă duduind la greu, dar în gol, aeromobilul Rolls, în toată splendoarea lui exorbitantă. De parc-ar fi o inimă mecanică, gândi Jason. O inimă care bate numai și numai pentru el, starul. Mă rog, prin extensie, gâfâie și ca răspuns la nevoile lui Heather.

Căci merita asta; cântase bine astă-seară. Aproape la fel de bine ca… Jason rânji în sinea lui. Ei, hai, să fim serioși! își spuse el. Să privim lucrurile în față. Nimeni nu aprinde toate televizoarele astea în culori și 3-D ca să-l vadă pe invitatul special. Există mii de invitați speciali, răspândiți pe toată suprafața Pământului, ba vreo câțiva se află chiar și în coloniile marțiene. Oamenii deschid televizoarele ca să mă urmărească pe *mine.* Iar eu sunt mereu aici. Jason Taverner nu și-a dezamăgit niciodată fanii – și nici n-o va face vreodată. Indiferent ce simte Heather față de ai săi.

— Nu-ți plac, zise Jason în timp ce-și croiau drum cu greu, uneori chiar cu forța, de-a lungul coridorului sufocant, mirosind puternic a sudoare încinsă, pentru că nici pe tine însăți nu te placi. În adâncul inimii tale, crezi că ei dau dovadă de prost-gust.

— Sunt proști, mormăi Heather și scoase o înjurătură printre dinți, imediat ce pălăria îi fu luată de pe cap și dispăru pentru totdeauna în pântecul ca de balenă al mulțimii fanilor ce se călcau în picioare.

— Pur și simplu sunt obișnuiți, replică Jason, cu buzele apropiate de urechea ei și în mare parte pierdute în coafura complicată, de un roșu strălucitor – celebra cascadă capilară atât de intens și de expert copiată în saloanele de frumusețe de pe mapamond.

Heather aproape că scrâșni din dinți.

— Nu spune cuvântul ăsta!

— Sunt obișnuiți, repetă Jason, și sunt dobitoci. Pentru că – o mușcă el ușor de lobul urechii – asta înseamnă să fii obișnuit. Așa e?

Femeia oftă.

— Of, Dumnezeule, să te afli într-un aeromobil care traversează vidul… Iată ce aștept eu: un vid infinit. Fără voci omenești, fără mirosuri umane, fără fălci care mestecă întruna gumă de plastic în nouă culori iridescente…

— Dar știu că-i urăști, nu glumă!

— Da. Dădu brusc din cap. Dar la fel faci și tu! Se opri pe neașteptate, întorcând capul ca să-l înfrunte. Știi foarte bine că afurisita aia de voce ți s-a dus; că trăiești din amintirea zilelor de glorie, care nu se vor mai întoarce nicicând. Îi zâmbi, apoi îl întrebă cu un aer de căldură în glas, pe deasupra murmurelor și

țipetelor stridente ale mulțimii de fani: Îmbătrânim? Împreună? Ca soț și soție?

— Cei de Rang Șase nu îmbătrânesc, o anunță el.

— Ba da! Ba da, îmbătrânesc! zise Heather. Ridicându-se pe vârfuri, întinse mâna și și-o trecu prin părul lui brunet, ondulat. De cât timp ți-l vopsești, iubitule? De un an? De trei?

— Urcă odată în aeromobil, se răsti el brusc, îmboldind-o în fața lui și scoțând-o din clădire. Se aflau acum pe trotuarul de pe Hollywood Boulevard.

— Am să mă urc dacă-mi cânți un si de sus, ceru Heather. Îți aduci aminte când…

O împinse cu forța în mașină, se strecură în spatele ei, apoi se întoarse ca să-l ajute pe Al Bliss să închidă portiera. Imediat, aeromobilul săltă pe cerul nopții acoperit cu nori de ploaie al Los Angeles-ului, după care urcă și mai mult, acolo unde bolta strălucea ca în plină zi. Așa cum e și-n cazul tău și-al meu, gândi Jason. Pentru noi amândoi, până la sfârșitul timpului. Și întotdeauna va fi la fel ca acum, pentru că noi suntem de Rang Șase. Amândoi. Fie că *ceilalți* știu asta ori nu.

Și ei nu știu, gândi el cu amărăciune, savurând umorul sinistru al acestui adevăr. Cunoașterea pe care amândoi o aveau, fără să și-o împărtășească… Pentru că așa trebuia să fie. Pentru că așa fusese întotdeauna… și erau chiar și acum, când lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă. Cel puțin în ochii inginerilor. Marii învățați care merseseră pe ghicite și o făcuseră prost, cu patruzeci și cinci de ani mai înainte. Atunci când lumea era încă tânără, când picăturile de ploaie mai atârnau de cireșii japonezi din Washington, D.C., acum dispăruți, și când mirosul primăverii se revărsa cu încăpățânare, amintind nobilul experiment. Pentru o vreme, cel puțin…

— Hai să mergem la Zürich! zise Jason cu voce tare.

— Sunt prea obosită, răspunse Heather. Oricum, locul ăla mă plictisește…

— Casa?

Nu-i venea să creadă. Heather o alesese pentru ei amândoi și de ani și ani acolo se refugiau – mai ales pentru a scăpa de fanii pe care ea îi disprețuia atât de mult.

Heather scoase un oftat, înainte de a continua:

— Casa. Ceasurile elvețiene. Pâinea. Bolovanii. Zăpezile de pe dealuri…

— Munți, o corectă el simțindu-se adânc jignit. La dracu’, atunci! adăugă. Am să mă duc fără tine!

— Și-ai s-o agăți pe alta?

El nu reușea să înțeleagă ceea ce tocmai auzise.

— Tu chiar *vrei* să iau cu mine *pe altcineva*? întrebă, perplex.

— Tu și magnetismul tău... Farmecul tău... Ai putea să-ți aduci în patul ăla de alamă uriaș orice fată din lume. Nu că ai mai reuși mare lucru, odată ajuns acolo...

— Dumnezeule! rosti el plin de dezgust. Iar o luăm de la capăt? Mereu aceleași chinuri vechi. Iar cele noi, imaginare... La astea ții cel mai mult!

Întorcându-se cu fața spre el, Heather îi replică pe un ton foarte serios:

— Știi cum arăți, chiar și-acum, la vârsta pe care-o ai... Ești frumos! Treizeci de milioane de oameni te sorb din ochi, timp de o oră, o dată pe săptămână. Și nu cum cânți îi interesează... ci incurabila ta frumusețe fizică.

— Păi, cam la fel se poate spune și în cazul tău, replică el sarcastic. Se simțea obosit și tânjea după intimitatea și izolarea pe care i le ofereau împrejurimile Zürich-ului, așteptând în tăcere întoarcerea lor împreună. Era ca și cum casa și-ar fi dorit din partea lor să rămână acolo nu o noapte sau o săptămână, ci o veșnicie.

— Eu nu arăt vârsta pe care-o am, rupse Heather tăcerea.

El îi aruncă o privire grăbită, apoi începu s-o studieze de-a binelea. O cascadă de bucle roșcate, pielea albă cu puțini pistrui, nasul roman, puternic... Și niște ochi mari, violeți. Avea dreptate, nu-și arăta vârsta. Fapt evident, nu folosise niciodată rețeaua telefonică transex, spre deosebire de el. Dar, la drept vorbind, și lui i se întâmplase doar de puține ori. Nu luase droguri și nu putea fi vorba, în ceea ce-l privea, de o degenerare a creierului sau de îmbătrânire prematură.

— Ești o persoană a naibii de arătoasă! mormăi el ursuz.

— Și tu? zise Heather.

Întrebarea îl luă prin surprindere. Știa că încă are carismă, forța pe care i-o înscriseseră în cromozomi în urmă cu patruzeci și doi de ani. E-adevărat, părul îi devenise aproape în întregime grizonant și trebuia să-l vopsească. Câteva mici riduri îi apăruseră pe ici, pe colo. În rest însă...

— Atâta vreme cât o să mă țină vocea, totul va fi bine. Voi avea ce-mi doresc. Te înșeli în privința mea. Și asta numai din pricina orgoliului dat de calitatea de cetățean de Rang Șase, a neprețuitei tale individualități. Bun, dar dacă nu vrei să mă însoțești la locuința de la Zürich, unde vrei să mergem? Acasă la tine? La mine?

— Vreau să mă mărit cu tine, insistă Heather. Atunci n-o să mai fie vorba de „acasă la tine” sau „acasă la mine”, ci de „acasă la noi”. O să renunț la cântat și o să fac trei copii și toți o să semene cu tine.

— Chiar și fetele?

— Vor fi toți băieți, îl asigură Heather.

Jason se aplecă și o sărută pe vârful nasului. Ea zâmbi, îi luă mâna și i-o lovi încetișor de mai multe ori peste dosul palmei, într-un gest afectuos.

— La urma urmei, în seara asta putem merge oriunde, acceptă el cu vocea sa joasă, hotărâtă, întotdeauna controlată și extrem de sonoră. O voce aproape paternă. În general, în lipsă de altceva, asta mergea aproape întotdeauna la Heather. Doar dacă nu-mi iau câmpii într-o bună zi, gândi el.

Exact de asta se temea Heather. Câteodată, când se certau, în special în casa din Zürich unde nimeni nu putea nici să-i audă, nici să intervină, îi zărea pe chip această frică. Ideea de a fi singură o teroriza; el știa asta, ea știa asta, teama era o parte din realitatea vieții lor comune. Nu însă și din aceea a vieții lor publice. În calitate de artiști profesioniști autentici, dețineau aici un control rațional și complet; oricât de furioși ar fi fost unul pe altul sau indiferent cât de mult se înstrăinau, în lumea idolatră a spectatorilor, a celor ce le scriau munți de scrisori și a fanilor extrem de zgomotoși, ei funcționau ca un tot perfect. Nici măcar ura pură pe care-o încercau uneori nu putea schimba asta.

Dar, fără să aibă importanță cum, în prezent nu mai putea fi vorba despre ură între ei. Aveau prea multe în comun. Luau mult prea multe lucruri unul de la altul. Chiar și simplul contact fizic, de genul statului împreună, alături, în aeromobilul Rolls, îi făcea fericiți. Măcar cât avea să dureze…

Vârând mâna în buzunarul costumului din mătase naturală, făcut la comandă – unul dintre cele probabil zece existente în lume – Jason dădu la iveală un teanc de bancnote certificate de guvern. Un teanc de o grosime considerabilă…

— N-ar trebui să umbli cu atâția bani lichizi la tine, îl cicăli Heather, pe tonul care lui îi displăcea profund: acela al unei mame atotștiutoare și dominatoare.

— Cu ăștia, spuse Jason fluturând cărămida de bani, putem să ne plătim intrarea oriunde am…

— Doar dacă vreun student neînregistrat, scăpat chiar aseară din cine știe ce campus subteran, nu-ți retează mâna chiar de la încheietură și nu fuge cu tot cu ea și cu bănetul ăsta bătător la ochi! Întotdeauna ai fost un tip ostentativ. Ostentativ și zgomotos. Uită-te doar la cravata pe care-o porți! Uită-te la ea!

Ridicase vocea de-a binelea. Părea sincer supărată.

— Viața e scurtă, replică Jason. Iar prosperitatea și mai scurtă! Vârî totuși teancul de bancnote în buzunarul interior al hainei, netezind cu mâna umflătura pe care acesta o crease în costumul altfel impecabil. Voiam doar să-ți cumpăr ceva cu ei! mai adăugă.

De fapt, ideea îi venise abia acum, căci inițial avusese de gând să folosească banii în cu totul alt mod; intenționase să-i ia cu sine la Las Vegas, la un joc de blackjack. În calitatea lui de Rang Șase, câștiga întotdeauna la cărți. Îi avea pe toți la degetul mic, inclusiv pe dealer și chiar pe bancher.

— Minți, zise Heather. Nu intenționai să-mi iei nimic; niciodată n-o faci, ești atât de egoist și întotdeauna te gândești numai la tine… Erau de fapt bani pentru curve; aveai de gând să-ți cumperi vreo platinată cu țâțe mari și să te culci cu ea. Poate chiar în casa noastră din Zürich, unde, în caz că nu știai, eu n-am mai călcat de vreo patru luni. Aș putea la fel de bine să fiu însărcinată acum…

Jason fu surprins să constate că – dintre toate ripostele care s-ar fi putut perinda prin mintea femeii – ea o alesese tocmai pe aceasta. Dar existau multe lucruri legate de Heather pe care nu le înțelegea; ca și în cazul fanilor, și față de el femeia avea o mulțime de secrete.

Și totuși, de-a lungul anilor, aflase o mulțime de lucruri despre ea. Știa, de exemplu, că în 1982 făcuse un avort – alt secret bine păzit. Știa și că, la un moment dat, fusese măritată ilegal cu un student, lider de comunitate, și că – vreme de circa un an – trăise în cotloanele subterane ale Universității Columbia, printre studenții bărboși și urât mirositori, ținuți în izolare în acele subterane de către *poli* și *nați* – membri ai poliției și ai

gărzii naționale, care înconjuraseră fiecare campus și îi împiedicau pe cei din interiorul acestora să revină în societate, exact așa cum ai împiedica șobolanii să fugă de pe o corabie care se scufundă.

Și mai știa că, în urmă cu un an, fusese arestată pentru posesie de droguri. Doar familia putred de bogată și atotputernică a lui Heather reușise să-i plătească eliberarea; căci altfel banii, carisma și faima femeii se dovediseră neputincioase în fața poliției.

Heather fusese la început copleșită de ceea ce se abătuse asupra sa, dar acum părea să se simtă bine. Ca toți cei de Rang Șase, avea o enormă capacitate de recuperare, implementată cu grijă în fiecare dintre ei, printre multe alte lucruri… Lucruri pe care nici Jason, la patruzeci de ani, nu le cunoștea în întregime. Deși i se întâmplaseră și lui destule. În special sub formă de cadavre, rămășițe ale altor artiști animatori pe care-i călcase în picioare în lungul său drum către vârful piramidei.

— Cravatele astea țipătoare…, începu el.

Moment în care sună telefonul. Îl ridică și răspunse. Probabil era Al Bliss, cu ratele de audiență din acea seară.

Dar nu era el. Vocea unei tinere îi asaltă urechea, pe un ton pătrunzător și strident.

— Jason? întrebă ea foarte tare.

— Da, răspunse el. Acoperind receptorul, îi spuse lui Heather: E Marilyn Mason. De ce naiba i-oi fi dat numărul de telefon al aeromobilului?

— Cine dracu’ e Marilyn Mason? se răsti Heather.

— Îți spun eu mai târziu… Luă mâna de pe receptor: Da, dragă, e chiar Jason, personal. Jason reîncarnat. Ce se întâmplă? Nu prea pari a fi în apele tale. Iar vei fi evacuată? Îi făcu cu ochiul lui Heather și arboră un zâmbet răutăcios.

— Scapă de ea, îi ceru femeia.

Acoperind iarăși receptorul, Jason replică:

— Asta fac. Încerc. Nu vezi?

Continuă, în receptor:

— OK, Marilyn. Spune-mi ce te apasă, de asta sunt aici.

De doi ani, Marilyn Mason era ca și protejata lui. Oricum, voia să devină cântăreață – să fie faimoasă, bogată, adulată, exact ca el. Într-una din zile se plimba prin studioul unde aveau loc repetițiile, și atunci el o remarcase. O fată micuță și îngrijorată,

cu picioare scurte, fusta ultra-mini – conform obiceiului său, înregistrase toate amănuntele din prima. O săptămână mai târziu, îi aranjase o audiție la Columbia Records, cu artiștii și producătorul lor de față.

Se petrecuseră multe în acea săptămână, dar nimic având legătură cu muzica.

Marilyn îi țipă strident în ureche:

— Trebuie să te văd. Altfel, o să mă sinucid și vina va fi numai a ta. Pentru tot restul vieții! În plus, o să-i spun femeii ăleia, Heather Hart, că ne-am culcat împreună tot timpul!

Jason oftă în sinea lui. La naiba, era deja obosit, epuizat de show-ul ăla blestemat în care, timp de o oră, trebuia să zâmbească, să zâmbească și să tot zâmbească… încontinuu.

— Sunt în drum spre Elveția, unde am să-mi petrec restul nopții, anunță el pe un ton ferm, ca și cum ar fi vorbit cu un copil isteric.

De obicei, când Marilyn era într-una dintre stările sale cvasiparanoice, în care lansa încontinuu acuzații, chestia ținea. Dar nu și acum, evident.

— O să-ți ia doar cinci minute să ajungi până aici, cu Rolls-ul ăla al tău de un milion de dolari, îi răcni în ureche Marilyn. Vreau să vorbesc cu tine doar cinci secunde. Am ceva foarte important să-ți spun…

Probabil e gravidă, își spuse Jason. Cine știe când, intenționat – sau poate neintenționat – uitase să-și ia pilula.

— Ce poți să-mi spui în cinci secunde, pe care să nu-l știu deja? rosti el tăios. Spune-mi acum!

— Vreau să fii aici, cu mine! exclamă ea, cu obișnuita-i lipsă de respect. Trebuie să vii. Nu te-am mai văzut de șase luni și de-atunci m-am gândit foarte mult la relația noastră. Dar, mai ales, la acea ultimă audiție…

— Bine, mormăi el, simțindu-se plin de resentimente și de amărăciune. Asta primea dacă încercase să-i ofere unui antitalent o carieră! Așeză în grabă telefonul în furcă și se întoarse spre Heather.

— Mă bucur că n-ai dat niciodată peste ea. E o adevărată…

— Aiurea! N-am „dat niciodată” peste ea pentru că ai avut grijă ca asta să nu se întâmple!

— Oricum, zise el, luând o curbă la dreapta cu aeromobilul, n-am făcut decât să-i aranjez una sau două audiții, iar ea le-a ratat

pe amândouă. Așa că acum, ca să-și păstreze respectul de sine, trebuie să mă învinovățească pe mine că aș fi cumva implicat în propriul său eșec. Pricepi cum vine…

— Are țâțe mișto? întrebă brusc Heather.

— La drept vorbind, da. Zâmbi răutăcios și Heather izbucni în râs. Doar îmi știi slăbiciunea, continuă el. Dar îți garantez că m-am ținut de partea mea de învoială! I-am obținut audiția… de fapt, *două* audiții. Ultima a fost acum șase luni și de-atunci știu precis că tot tună și fulgeră în privința rezultatului. Mă întreb ce-o vrea să-mi spună…

Cuplă modulul de control în poziția de curs automat spre clădirea în care se afla apartamentul lui Marilyn, cu zona sa de aterizare nu prea mare, dar bine concepută.

•

— Probabil că e îndrăgostită de tine, îi spuse Heather în vreme ce el cobora trenul de aterizare și așeza aeromobilul pe sol.

— La fel ca alte patruzeci de milioane, replică glumeț Jason.

Heather se așeză confortabil pe locul pilotului în aeromobil și anunță:

— Nu sta prea mult. Altfel plec de una singură!

— Și mă lași cu Marilyn pe cap?

Râseră amândoi.

— Am să mă întorc, anunță el și traversă acoperișul pentru a găsi ascensorul. Apăsă pe buton.

Când intră în apartamentul lui Marilyn, văzu din prima clipă că aceasta își ieșise din minți. Fața îi era crâmpoțită și strâmbă; trupul – atât de chircit asupra lui însuși, încât ai fi zis că încearcă să se autodigere. Iar ochii… Foarte puține lucruri legate de femei, în vreun fel sau altul, puteau să-l facă să se simtă neliniștit, dar acesta reuși pe deplin. Ochii ei, complet rotunzi, îl priveau sfredelitor, în vreme ce stătea tăcută dinaintea lui, cu brațele încrucișate, dură și rigidă ca o bucată de metal.

— Vorbește, poftim! zise Jason încercând să preia avantajul situației. Te ascult!

De obicei – de fapt, de fiecare dată –, când venea vorba despre o femeie, reușea să controleze situația. Era specialitatea lui. Acum însă, nu prea se simțea în largul său. Căci Marilyn continua să nu spună nimic. Fața ei, sub urmele de machiaj, avea o paloare de mort – un cadavru ambulant.

— Mai vrei încă o audiție? întrebă el. Asta vrei?

Marilyn scutură din cap, în semn de negare.

— Bine, spune-mi atunci despre ce e vorba, rosti el obosit și încurcat.

Totuși, nu lăsă să i se vadă asta în voce. Era mult prea șiret, mult prea experimentat, ca să-i dea voie să-i surprindă nesiguranța. Într-o confruntare cu o femeie, aproape nouăzeci la sută e cacealma. De ambele părți. Contează nu *ce* faci, ci *cum* faci.

— Am ceva pentru tine...

Marilyn se răsuci pe călcâie, dispărând în bucătărie. Cu pași mari, el o urmă.

— Dacă încă îmi reproșezi fiascoul celor două..., începu să spună.

Mary îl întrerupse.

— Poftim! zise ea, întorcându-se. Luă din chiuvetă un sac de plastic și rămase o clipă nemișcată, cu fața la fel de palidă, cu trupul rigid, cu ochii ieșiți din orbite și privirea fixă. Apoi deschise sacul, își roti brațul ca pe-o morișcă și zvârli ceea ce se afla înăuntru în direcția lui.

Totul se întâmplă foarte repede. Jason se dădu înapoi din instinct, dar o făcu prea târziu și prea lent. Creatura extraterestră asemănătoare unui burete adeziv, pe numele său Callisto, își înfipse imediat în pieptul lui cele cincizeci de tuburi destinate hrănirii, afundându-le adânc în carne.

Jason se năpusti imediat asupra dulapurilor suspendate din bucătărie, deschise ușile la întâmplare și înșfăcă o sticlă de whisky pe jumătate plină. Îi deschise capacul cu mișcări nesigure și-i turnă conținutul peste creatura agățată de pieptul lui. Gândurile îi erau foarte clare, gândirea – extrem de lucidă. Nu intră în panică, se mulțumi să toarne în continuare whisky peste creatură.

O clipă, nimic nu se întâmplă. Jason încă se ținea bine și reuși să nu intre în panică. Apoi, creatura începu să se acopere de umflături, să se zbârcească și să cadă fâșii-fâșii, de pe pieptul lui pe podea. În scurt timp, muri.

Simțindu-se foarte slăbit, bărbatul se așeză la masa din bucătărie. Lupta din greu cu leșinul. Unele dintre tentaculele creaturii încă se aflau în trupul lui, cât se poate de vii.

— Nu-i rău, reuși el să silabisească. Cât pe ce să-mi vii de hac, curva dracului!

— Încă nu, replică Marilyn sec, fără urmă de emoție în glas. Mai ai în corp tuburile de hrănire ale creaturii, știi asta. Uită-te doar cum arăți! Iar o sticlă de whisky nu este de ajuns pentru a le îndepărta. Nimic, de fapt, nu este suficient!

Jason leșină în clipa următoare. Ca prin ceață, zări podeaua în verde și cenușiu apropiindu-se vertiginos de fața lui, apoi totul se transformă într-un gol total. Un vid în care nici măcar el nu mai era prezent.

•

Durere… Deschise ochii și, cu gesturi reflexe, își pipăi pieptul. Costumul din mătase naturală, lucrat manual, dispăruse. Purta acum un halat de spital, din bumbac, și zăcea întins pe spate pe o targă cu rotile. „Dumnezeule!” rosti el răgușit, în timp ce doi brancardieri îl plimbau pe coridoarele spitalului.

Heather Hart era aplecată deasupra lui, cu un aer îngrijorat și răvășit, dar – la fel ca și el – reușea să-și controleze pe deplin simțurile.

— Știam eu că era ceva în neregulă, rosti ea grăbită, în timp ce brancardierii îl introduceau într-o cameră. Nu te-am mai așteptat în aeromobil, am venit după tine.

— Probabil te gândeai c-o să ne găsești pe amândoi în pat, spuse el cu voce slabă.

— Doctorul a zis, îl informă Heather, că dacă mai treceau cincisprezece secunde ai fi decedat din cauza unui viol somatic, cum l-a numit el. Provocat de intrarea chestiei ăleia în tine.

— I-am venit de hac. Dar tuburile prin care se hrănea au rămas în mine, așa c-a fost prea târziu.

— Știu, spuse Heather. Mi-a spus doctorul. Au de gând să te opereze cât mai repede. S-ar putea să reușească să facă ceva, dacă tuburile n-au pătruns prea adânc în organism.

— Am acționat bine, scrâșni din dinți Jason. Închise ochii, încercând să-și învingă durerea. Dar nu suficient de repede. Nici pe departe… Deschise ochii și o văzu pe Heather plângând. Atât de grav e? întrebă el. Îi luă mâna într-ale sale. Heather îi strânse cu putere degetele și el simți întreaga ei dragoste izvorând din acest gest. Apoi, totul dispăru. Exceptând durerea. În rest însă, nu mai exista nimic: nici Heather, nici spitalul, nici personalul

medical, nici lumina. Și nici sunetele. Singurul lucru rămas fu o clipă eternă care-l înghiți complet...

2.

Lumina reveni, percepând-o chiar cu pleoapele închise. Deschise încetișor ochii și-și săltă capul ca să privească în jur. Încercă să-i zărească pe Heather sau pe doctor.

Zăcea întins singur în cameră. Nimeni altcineva nu mai era prezent. O comodă deasupra căreia se afla o oglindă crăpată, pereți igrasioși pe care erau fixate aplice oribile, vechi de când lumea, și un televizor care bălmăjea pe undeva prin preajmă... Asta era tot.

Nu se mai afla în spital.

Iar Heather nu era împreună cu el. Absența ei îl făcea să resimtă un gol total.

Dumnezeule! gândi. *Ce s-a întâmplat*?

Durerea din piept dispăruse cu desăvârșire. Împreună cu multe alte lucruri. Cu mâna tremurându-i, dădu la o parte cuvertura soioasă care-l acoperea, se ridică în șezut și își șterse cu un gest reflex fruntea, încercând să-și recapete vitalitatea.

Asta-i o cameră de hotel, constată el. Un hotel mizerabil, ieftin și păduchios, adăpost mai curând pentru bețivi. Fără draperii, fără baie. Așa cum locuise cu ani în urmă, la începutul carierei sale. Pe vremea când era un simplu necunoscut și nu avea niciun ban. În acele zile întunecate pe care le zăvorâse în memorie cât mai strașnic cu putință...

Banii! Orbecăi după haine și descoperi că nu mai purta halatul de spital, ci avea din nou costumul său din mătase naturală, acum boțit. Iar în buzunarul interior al acestuia dădu peste cărămida de bancnote de valoare mare, pe care intenționase să le ia cu sine la cazinourile din Vegas.

Bine că-i rămăsese măcar atât!

Își roti repede privirea prin încăpere, în căutarea unui telefon. Bineînțeles, nici vorbă de așa ceva. Dar probabil că exista unul în hol. Pe cine să sune însă? Pe Heather? Pe Al Bliss, impresarul lui? Pe Mory Mann, producătorul show-ului său TV? Sau pe

avocatul personal, Bill Wolfer? Sau pe toți, poate, cât mai curând posibil.

Cu gesturi nesigure, reuși să se ridice în picioare. Stătea clătinându-se, înjurând pentru motive pe care nu le pricepea. Un instinct animalic îl împiedica să se prăbușească. Își pregăti de luptă trupul său puternic, de cetățean de Rang Șase. Dar nu reușea să-și dea seama care e adversarul, iar asta îl înspăimânta. Pentru prima dată în viață, se simți cuprins de panică.

Trecuse chiar atât de mult timp? se întrebă el. N-avea niciun răspuns; pierduse noțiunea duratei. Era ziuă. Dincolo de geamul murdar al încăperii, zări un șir de obiecte greu de distins, bâzâind și behăind în timp ce se înălțau drept spre cer. Își privi ceasul; arăta orele zece și treizeci. Ei și? Din câte își dăduse deja seama, putea fi la o mie de ani distanță în timp. Prin urmare, ceasul n-avea cum să-l ajute.

Dar telefonul, da. Ieși pe coridorul plin de praf, găsi scările, coborî grijuliu treaptă cu treaptă, ținându-se cu atenție de balustradă până ajunse în holul pustiu, deprimant, cu fotoliile sale vechi și uzate, roase de șobolani.

Din fericire, avea și mărunțiș. Introduse în fanta telefonului o piesă de aur în valoare de un dolar și formă numărul lui Al Bliss.

— Agenția de impresariat Bliss, răsună imediat vocea lui Al.

— Ascultă, rosti precipitat Jason, nu știu unde mă aflu. Pentru numele lui Dumnezeu, vino și ia-mă; scoate-mă imediat de-aici; du-mă oriunde în altă parte. Înțelegi, Al? Confirmă-mi!

Urmă un moment de tăcere. Apoi, cu o voce îndepărtată, plină de detașare, Al Bliss întrebă:

— Cu cine stau de vorbă?

Jason își spuse numele pe un ton mormăit.

— Dar nu vă cunosc, domnule Jason Taverner, sublinie Al, cu aceeași voce neutră, aproape indiferentă. Sunteți sigur că ați format numărul corect? Cu cine doreați să vorbiți, de fapt?

— Cu tine, Al… Al Bliss, impresarul meu. Ce s-a întâmplat în spital? Cum am ajuns de acolo, aici? Știi? Panica i se accentuă, pe măsură ce încerca să se controleze. Făcu în așa fel încât cuvintele să-i sune cât mai rezonabil. Poți să dai de Heather în locul meu?

— De domnișoara Hart? întrebă Al. Scoase un chicotit. Și nu mai adăugă nimic.

— Tu, dacă vrei să știi, se răsti Jason, pe un ton feroce, nu mai ești de-acum înainte impresarul meu. Punct! Indiferent care-ar fi situația. Ești concediat!

Auzi un nou chicotit, apoi urmă un declic și telefonul amuți. Al Bliss închisese.

Am să-l omor pe nemernic, își spuse Jason. Am să-l fac bucățele pe ticălosul ăsta chel și gras!

Ce încearcă să-mi facă? Nu înțeleg. De ce se întoarce brusc împotriva mea? Ce i-am făcut, pentru numele lui Dumnezeu? E prietenul și impresarul meu de nouăsprezece ani și niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva!

O să încerc cu Bill Wolfer, hotărî Jason. El e întotdeauna prezent la serviciu sau, dacă nu, poate fi găsit ușor la telefon. Cred că voi reuși să dau de el și să mă lămuresc ce se întâmplă. Introduse în fanta aparatului un al doilea dolar de aur și formă din memorie numărul avocatului.

— Cabinetul de avocatură Wolfer & Blame, se auzi în receptor vocea unei secretare.

— Dați-mi-l pe Bill, ceru Jason. Sunt Jason Taverner. Mă cunoașteți!

— Domnul Wolfer este la tribunal astăzi, răspunse secretara. Doriți să stați de vorbă cu domnul Blame, în schimb, sau așteptați să vă sune domnul Wolfer mai târziu, în cursul după-amiezii, după ce se întoarce la birou?

— Știți cine sunt? întrebă Jason. Știți cine e Jason Taverner? Vă uitați la televizor?

Vocea aproape că-i scăpă de sub control. Și-o simți spartă și nefiresc de ascuțită. Cu un efort aproape supraomenesc, reuși s-o țină în frâu până la urmă, dar nu putu să-și înăbușe tremurul mâinilor. De fapt, tot trupul îi era scuturat de convulsii.

— Îmi pare rău, domnule Taverner, zise secretara, dar nu pot vorbi în locul domnului Wolfer sau…

— Te uiți la TV? întrebă el.

— Da.

— Și nu ai auzit de mine? Sau de *Jason Taverner Show,* în fiecare zi de marți, la orele douăzeci și unu?

— Îmi pare rău, domnule Taverner. Chiar trebuie să vorbiți direct cu domnul Wolfer. Dați-mi numărul de telefon de la care sunați și o să am grijă ca dânsul să vă caute în cursul zilei de astăzi…

Jason agăță receptorul în furcă.

Sunt nebun, își spuse. Sau ea e nebună. Ea și cu Al Bliss, jigodia aia de om. Doamne! Tremurând, se îndepărtă de telefon și se așeză într-unul dintre fotoliile decolorate și mult prea masive. Îi făcea bine să stea jos; închise ochii și respiră încet și profund. Timp în care analiză situația...

Am cinci mii de dolari în bancnotele cele mai mari emise de guvern, își spuse. Deci nu sunt chiar neajutorat. Iar chestia aia extraterestră pare să-mi fi dispărut din piept, inclusiv tentaculele prin care se hrănea. Probabil că au reușit s-o scoată pe cale chirurgicală, în spital. Așa că – cel puțin – sunt în viață; chestie care ar trebui să mă bucure. Să fi necesitat asta vreun interval de timp? se întrebă. Am nevoie de un ziar!

Găsi unul chiar pe canapeaua de alături – un *Los Angeles Times* din 12 octombrie 1988. Deci nu exista nicio scurgere de timp. Era vorba chiar de ziua de după spectacolul său, de după momentele când Marilyn îl trimisese, aproape pe moarte, la spital.

Îi veni o idee. Căută printre rubricile ziarului, până când găsi coloana dedicată spectacolelor de varietăți. De obicei, el apărea în fiecare seară la Camera Persană de la Hollywood Hilton – de fapt, chestia asta se întâmpla încontinuu de vreo trei săptămâni, mai puțin în serile de marți, când avea spectacol la televiziune.

Reclama pentru Jason, pe care hotelul o publicase în fiecare seară, de trei săptămâni încoace, nu se zărea nicăieri. Poate au mutat-o pe altă pagină, își spuse el, confuz. Luă la rând toată rubrica, pagină cu pagină, anunț cu anunț. Nici urmă de numele său. Sau de pozele care-i arătau figura, fără întrerupere, într-un ziar sau altul, de mai bine de zece ani!

Am să mai fac o încercare, hotărî el. O să-l sun pe Mory Mann.

Scoțând portofelul, căută bilețelul pe care scrisese numărul lui Mory.

Portofelul îi devenise însă îngrijorător de subțire.

Toate actele dinăuntru dispăruseră. Inclusiv actele de identitate care l-ar fi ținut în viață. Care i-ar fi permis să treacă prin barajele de *poli* și *nați* fără să se tragă asupra lui sau să fie trimis în cine știe ce lagăr de muncă forțată.

Nu pot supraviețui nici măcar două ore fără acte, își spuse el. Nici măcar nu îndrăznesc să ies din holul hotelului ăstuia de doi bani, ca să mă plimb pe trotuarul din față. O să presupună că

sunt vreun student sau vreun profesor scăpat dintr-un campus. O să-mi petrec restul vieții ca sclav, condamnat la muncă silnică. Voi deveni o *non-persoană*!

Prin urmare, prima mea grijă trebuie să fie aceea de a rămâne în viață! La naiba cu Jason Taverner, artist de divertisment! O să-mi fac griji în privința asta mai târziu...

Simțea deja în creier constituenții de Rang Șase acționând pentru a găsi o soluție. Nu sunt la fel ca restul oamenilor, gândi el. Într-un fel sau altul, am să ies cu bine din asta, orice-ar fi.

De exemplu, cu toți banii pe care-i am asupra mea, aș putea să mă duc în Watts și să cumpăr niște acte false. Gamă completă. Trebuie să fie cel puțin o sută de mici falsificatori care-și câștigă existența astfel, din cate-am auzit. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să am nevoie de vreunul dintre ei. Nu eu, Jason Taverner. Nu artistul cu o audiență de treizeci de milioane de telespectatori!

Și, oare, printre toți aceștia există măcar unul care să-și aducă aminte de mine? Dacă „a-și aduce aminte” este expresia potrivită... Vorbesc de parc-ar fi trecut o grămadă de timp, de parc-aș fi bătrân acum, o glorie trecută care se hrănește din amintiri. Ei bine, nu, nici vorbă de-așa ceva!

Întorcându-se la telefon, căută numărul oficiului de stare civilă din Iowa. Cu mai multe monede de aur și după o mare întârziere, reuși să dea de cei căutați.

— Numele meu este Jason Taverner, îl informă el pe funcționar. M-am născut în Chicago, la Memorial Hospital, pe data de 16 decembrie 1946. Puteți să-mi confirmați datele și să-mi eliberați o copie după certificatul de naștere? Îmi trebuie pentru că vreau să mă angajez la o firmă...

— Da, domnule.

Funcționarul lăsă telefonul deoparte, fără să închidă. Jason așteptă.

Nu peste multă vreme se auzi un declic.

— Domnul Jason Taverner, născut în Cook County, pe 16 decembrie 1946?

— Da, confirmă Jason.

— Ne pare rău, dar nu avem nicio înregistrare privind nașterea unui persoane în locul și la data respective. Sunteți absolut sigur în privința corectitudinii datelor, domnule?

— Vreți să spuneți dacă-mi cunosc numele și unde și când m-am născut?

Vocea reuși să-i scape iarăși de sub control, dar de data asta nu-i mai păsa; panica puse stăpânire pe el.

— Mulțumesc, abia reuși să îngaime și închise telefonul. De data asta, tremura de-a binelea, ba chiar violent. Un tremur care-i cuprinsese atât trupul, cât și mintea.

Prin urmare, *nu exist*! își spuse el. Nu există niciun Jason Taverner. N-a fost și nici nu va fi. La naiba cu cariera mea! Vreau doar să trăiesc. Dacă cineva sau ceva dorește să-mi șteargă activitatea profesională, n-are decât. S-o facă! Dar mi se va permite să mai exist după asta? Oare m-am născut cu adevărat?

Ceva i se mișcă în piept. Cuprins de groază, gândi: n-au reușit să scoată în întregime tuburile alea, unele continuă să crească și să se hrănească din corpul meu! Nenorocita aia de vagaboandă lipsită de talent... Sper că a sfârșit prin a face trotuarul pentru câțiva bănuți.

După tot ce-am făcut pentru ea... I-am obținut două audiții! Dar, la naiba, am și regulat-o la greu. Așa că presupun că suntem chit.

•

Întorcându-se în camera de hotel, se uită îndelung la propria-i figură reflectată în oglinda plină de rahat de muște a măsuței de toaletă. Înfățișarea nu i se schimbase, cu excepția faptului că avea nevoie de un bărbierit. Nu părea mai în vârstă, nici mai ridat, nici nu încărunțise. Umerii și bicepșii erau în regulă. Talia lipsită de grăsime îi permitea să poarte hainele la modă ale manechinilor.

Iar ăsta-i un lucru important pentru propria-ți imagine, își spuse el. Ce fel de costum poți purta, în special când e vorba de cele strânse pe corp. Probabil că am vreo cincizeci dintr-astea. Sau aveam. Unde-or fi acum? nu-i dădu pace o întrebare. Pasărea a zburat, dar pe ce pajiște cântă oare? Sau ce s-o mai fi dus... Ceva din trecut, de pe vremea zilelor de școală. Uitat până în acest moment. Ciudat, își spuse Jason, ce-ți poate trece prin minte, când te afli într-o situație nefamiliară și de rău augur. Câteodată, lucrurile cele mai banale posibil.

Dacă dorințele ar fi cai, atunci cerșetorii ar putea zbura. Chestii de-astea... Suficient ca să înnebunești.

Se întrebă câte stații de control ale autorităților existau între hotelul mizerabil în care se afla și cel mai apropiat falsificator din Watts. Zece? Treisprezece? Două? Pentru mine, gândi el, e ca și cum ar fi una singură. Ar fi suficient un control la întâmplare, al unui echipaj compus ca de obicei din trei polițiști cu afurisita lor de aparatură radio, care-i leagă de baza de date a *polnat*-ului din Kansas City, locul unde sunt adăpostite toate dosarele.

Își suflecă mâneca și își examină brațul. Da, iată-l acolo: tatuajul cu numărul de identificare. Placa de identificare somatică pe care avea s-o poarte toată viața, ba chiar avea s-o ia cu sine și dincolo de mormânt.

Păi, bun – *poluații* de la stația mobilă aveau să-i verifice numărul de identitate în Kansas City, și dup-aia? Ce-avea să se-ntâmple? Dosarul lui se mai afla acolo sau dispăruse și el, precum certificatul de naștere? Iar dacă dispăruse, ce-ar fi crezut birocrații din *polnat* că înseamnă asta?

O eroare de birou. Cineva rătăcise pachetul cu microfilmul care constituia baza dosarului. În cele din urmă, bineînțeles că va apărea, într-una din zile, n-are importanță când, după ce-mi voi petrece însă zece ani din viață într-o carieră de pe Lună, dând din greu cu târnăcopul. Dacă dosarul nu-i acolo, vor presupune că sunt un student evadat, pentru că numai studenții nu au dosare *polnat,* exceptându-i pe cei mai importanți dintre ei, adică pe liderii lor.

Sunt la partea cea mai de jos a scării vieții, avu el brusc o revelație. Și nu mă pot cățăra nici măcar până la prima treaptă, însemnând simpla existență fizică. Eu, un om care ieri era urmărit de treizeci de milioane de semeni! Într-o bună zi, în vreun fel sau altul, îmi voi croi iarăși drum printre ei. Dar nu acum. Există alte lucruri prioritare. Scheletul existenței cu care fiecare om se naște – nici pe ăsta nu-l mai am. Dar o să-l capăt. Un cetățean de Rang Șase nu e un individ obișnuit. Căci niciun tip obișnuit nu ar fi rezistat – fizic și psihic – celor ce mi s-au întâmplat mie. Dar în special incertitudinii pe care o resimt.

Un Rang Șase, indiferent de circumstanțele exterioare, va izbândi întotdeauna. Pentru că așa am fost definiți din punct de vedere genetic.

Părăsi încă o dată camera de hotel, coborând scările până la recepție. Un bărbat între două vârste, cu o mustață subțire,

citea un exemplar din revista *Box Magazine.* Nu ridică privirea, se mulțumi doar să spună:

— Da, domnule?

Jason scoase teancul de bani și așeză pe tejghea, în fața recepționerului, o bancnotă de cinci sute de dolari. Bărbatul aruncă o privire spre ea, apoi se mai uită și-a doua oară, de data asta cu ochii holbați. După care studie prudent fața lui Jason, cu un aer întrebător.

— Mi-au fost furate actele de identitate, îl lămuri Jason. Bancnota asta este a dumitale, dacă poți să mă duci la cineva care le poate înlocui. Dacă ai de gând să faci asta, fă-o însă acum; n-am de gând să aștept.

Să fiu prins de vreun *pol* sau de vreun *nat,* gândi el. Încolțit undeva, în hotelul ăsta dubios, gata să se dărâme.

— Sau să fiți prins pe trotuarul din față, completă recepționerul. Știți, sunt oarecum telepat... Îmi dau seama că stabilimentul nostru nu e cine știe ce, dar măcar n-avem insecte. E-adevărat, am avut cândva purici de nisip marțieni, dar asta a fost tot. Apucă bancnota de cinci sute de dolari. O să vă duc la cineva care vă poate ajuta, spuse el. Studiind atent fața lui Jason, făcu o pauză, apoi adăugă: Credeți că sunteți faimos în întreaga lume... Mă rog, avem pe-aici tot soiul de inși!

— Să mergem, rosti Jason cu glas răgușit. Acum!

— Acușica, încuviință recepționerul și se întinse după haina de plastic în culori strălucitoare.

3.

În timp ce-și conducea rabla veche și înceată, care scotea un zgomot înfiorător, recepționerul se uită plin de curiozitate la Jason, așezat pe locul de lângă el.

— Aveți o mulțime de gânduri ciudate, din câte-mi dau seama...

— Ieși din mintea mea! mârâi Jason, plin de aversiune. Îi disprețuise întotdeauna pe telepații băgăcioși, curioși și nici acum nu făcea excepție. Ieși din mintea mea, repetă el, și du-mă la persoana care trebuie să mă ajute. Și ai grijă să nu

nimerești peste vreo baricadă *polnat,* dacă vrei să rămâi în viață.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți asta, replică încetișor recepționerul. Știu ce s-ar întâmpla dac-am fi opriți. Dar am mai făcut asta, de multe ori până acum. Pentru studenți. Însă dumneavoastră nu sunteți student. Sunteți un om faimos și bogat – și totuși, în același timp, nu mai sunteți. În același timp, ați devenit un nimeni. Nici măcar nu existați, legal vorbind!

Râse pe un ton subțire și stins, cu privirea ațintită asupra traficului. Conducea ca o babă, observă Jason – cu ambele mâini încleștate pe volan.

Intraseră deja în mahalalele din Watts. Prăvălii mici și întunecoase, înghesuite de-o parte și de alta a străzii pline de larmă, tomberoane din care gunoiul dădea pe-afară, resturi de sticle sparte risipite de-a curmezișul asfaltului, pancarte în culori spălăcite pe care reclamele la Coca-Cola figurau cu litere mari, iar numele magazinelor cu litere mici… La o intersecție, un negru bătrân se opri din traversat, căutându-și pe pipăite drumul, de parc-ar fi fost orb. Văzându-l, Jason încercă o emoție ciudată. Asta pentru că din cauza celebrei legi Tidman privind sterilizarea, adoptată de Congres în zilele îngrozitoare ale Insurecției, acum rămăseseră foarte puține persoane de culoare. Hotelierul încetini grijuliu tărăboanța pe care-o conducea, oprind la stop ca să nu-l panicheze pe bătrânul negru îmbrăcat într-un costum cafeniu ponosit, șifonat și cu tivurile desfăcute. În mod evident, și el era impresionat de ceea ce vedea.

— Vă dați seama, întrebă recepționerul, că dacă l-aș fi lovit cu mașina, ar fi însemnat să fiu condamnat la moarte?

— Așa și trebuie, mormăi Jason.

— E ca și când ar fi ultimul stol de cocori americani, rosti recepționerul, repornind motorul de îndată ce bătrânul negru și orb traversă în sfârșit strada. Protejat de o mie de legi. Nu poți să faci glume pe seama lor; nu te poți lua la pumni cu vreunul dintre ei, fără să fii acuzat de crimă – automat primești zece ani de pârnaie! Și totuși, i-am făcut să dispară; e ceea ce Tidman și cred că și majoritatea Celor Tăcuți și-au dorit. Cu toate acestea, gesticulă el larg, ridicând pentru prima dată mâinile de pe volan, mie îmi lipsesc copiii. Îmi aduc aminte de perioada când aveam zece ani și mă jucam cu un puști negru din vecini… nici nu era prea departe de aici. Cu siguranță, a fost deja sterilizat.

— Dar, înainte de asta, a avut un copil, nu? interveni Jason. După ce-a apărut acest singur și unic copil, soția lui a trebuit, e-adevărat, să restituie cuponul de nașteri, dar un copil au avut totuși, nu? Legea le-a permis asta. Plus că există un milion de hotărâri și regulamente care le garantează siguranța…

— Doi adulți, un singur copil… Prin urmare, populația de culoare este înjumătățită la fiecare generație, spuse recepționerul. Ingenios! Trebuie să-i dăm dreptate lui Tidman: a rezolvat definitiv problemele rasiale!

— Ceva trebuia făcut, replică Jason. Ședea țeapăn pe locul lui, privind fix strada ce i se întindea înainte, căutând vreun semn de baricadă sau de punct de control al *polnat*-ului. Nu vedea nimic, dar oare cât mai puteau continua să conducă nestingheriți?

— Aproape am ajuns, rosti calm recepționerul. Întoarse o clipă capul și-l privi pe Jason. Nu-mi plac ideile dumneavoastră rasiste, anunță el. Chiar dacă m-ați plătit cu cinci sute de dolari…

— Din punctul meu de vedere, sunt suficienți negri în viață, se răsti Jason.

— Și când ultimul dintre ei va muri?

— Din moment ce tot poți să-mi citești mintea, înseamnă că știi deja răspunsul, replică acid Jason.

— Dumnezeule! exclamă sumbru recepționerul, apoi atenția i se mută iarăși asupra traficului.

Luară o curbă strânsă la dreapta, pătrunzând pe o alee îngustă, unde se vedeau pe ambele părți uși din lemn, încuiate și zăvorâte. Niciun fel de inscripție, pe nicăieri. Doar o tăcere absolută. Și grămezi de gunoaie, vechi parcă de când lumea.

— Ce se află dincolo de aceste uși? întrebă nesigur Jason.

— Oameni ca și dumneavoastră. Oameni care nu pot ieși în public. Dar care sunt diferiți doar într-o singură privință: nu au cinci sute de dolari… sau mai mulți, dacă ceea ce vă citesc în minte este corect!

— O să mă coste enorm actele de identitate, zise sarcastic Jason. Probabil tot ceea ce mai posed.

— Cu siguranță, persoana în cauză n-o să vă ia niciun ban în plus, îl anunță recepționerul în timp ce-și parca rabla la jumătatea unei alei. Jason se uită cu atenție afară și zări un restaurant abandonat, cu ferestrele sparte bătute în scânduri.

Înăuntru domnea un întuneric deplin. Deși ideea îi repugna, se pare că asta era destinația. Trebuia să se obișnuiască și cu așa ceva. Având în vedere nevoile sale extrem de urgente, nu-și prea putea permite să fie mofturos.

În plus, evitaseră toate punctele de control și toate baricadele posibile de-a lungul drumului. Hotelierul alesese traseul cel bun. Ca urmare, luând în considerare toate amănuntele, nu prea avea de ce să se plângă.

Se apropiară împreună de ușa ruptă, atârnând larg deschisă, a restaurantului. Nimeni nu scoase un sunet. Se concentrară să evite cuiele pline de rugină, ieșite din placajul cu care erau acoperiți pereții, cel mai probabil pentru a proteja ferestrele.

— Țineți-vă de mâna mea, îi ceru recepționerul, întinzând brațul prin umbra difuză care-i înconjura. Știu drumul chiar și pe întuneric; curentul a fost tăiat în blocul ăsta cam cu vreo trei ani în urmă. Încercau să-i oblige pe oameni să elibereze clădirea, ca să poată să-i dea foc. Adăugă, sarcastic: Bineînțeles, au rămas pe loc…

Mâna rece și umedă a recepționerului îl conduse printr-un morman nesigur de scaune și mese, aruncate de-a valma și pline de praf și pânze de păianjen. În cele din urmă, se izbiră de un perete întunecat și dur; acolo, recepționerul se opri și puse mâna pe ceva ascuns în semiîntuneric.

— Nu reușesc să deschid chestia asta, icni el din cauza efortului. Poate fi deschisă doar din partea cealaltă, partea *ei.* Tot ce fac acum este să-i semnalez faptul că suntem aici!

O porțiune a zidului alunecă într-o parte, huruind. Cu tot efortul lui, Jason nu reuși să zărească de partea cealaltă decât același întuneric deplin. Și aceeași abandonare totală.

— Poftește, rogu-te! spuse recepționerul și-l împinse peste prag. După o scurtă pauză, peretele glisă la loc, închizându-se în urma lor.

Luminile clipiră de mai multe ori. Orbit pentru o clipă, Jason își feri ochii, apoi aruncă o privire atelierului din fața lui.

Părea destul de mic. Dar zări înăuntru ceea ce aparent erau niște mașini complexe, extrem de specializate, amplasate în partea cea mai îndepărtată a unui banc de lucru. Sute de unelte se aflau în aceeași zonă, agățate pe pereții din jur. Sub bancul de lucru se vedeau cutii mari de carton, pline după toate

aparențele cu o mulțime de tipuri de hârtie. De asemenea, o tiparniță acționată de un generator.

În plus, văzu și femeia…

Cocoțată pe un taburet înalt, aranja literele de plumb într-o matriță. Pe Jason îl șocă părul ei deschis la culoare, subțire, dar foarte lung, revărsat pe umeri de-a lungul tricoului de lucru, din bumbac. Purta jeanși, iar picioarele – mai degrabă micuțe – îi erau desculțe. La prima vedere, părea să aibă cam cincisprezece, șaisprezece ani. N-avea sâni prea dezvoltați, în schimb picioarele îi erau foarte lungi și suple. Nu se machiase, motiv pentru care trăsăturile sale aveau o nuanță pastelată, foarte palidă.

— Salut! rosti ea către cei nou-veniți.

— Eu plec, se scuză recepționerul. Am să încerc să nu cheltui toți cei cinci sute de dolari în același loc!

Atinse un buton și o porțiune din perete glisă într-o parte; în același moment, toate luminile din încăpere se stinseră, lăsându-i în întuneric.

— Eu sunt Kathy, se prezentă fata de pe taburet.

— Iar eu sunt Jason…

Pereții reveniseră la locul lor, așa că lumina din încăpere se aprinse din nou. Drăguță fată, își spuse Jason. Doar că are ceva cam rigid, aproape nepăsător, în atitudine. Ca și cum nimic din jur n-ar merita atenție. Apatie? Nu, decise el. Era pur și simplu timidă, asta era explicația.

— I-ai dat cinci sute de dolari ca să te aducă până aici?!? întrebă Kathy, mirată. Îl privi cu un aer critic, încercând să-l judece într-un fel sau altul, plecând de la modul în care arăta.

— De obicei, costumul meu nu este atât de șifonat, o informă Jason.

— E un costum frumos. Mătase naturală?

— Da.

— Ești student? se interesă Kathy, cu aceeași privire scrutătoare. Nu, nu ești. Nu ai aerul ăla spălăcit și bolnăvicios pe care-l capătă cei din subteran. Ca urmare, asta lasă loc unei singure alte interpretări…

— Că sunt un criminal, zise Jason. Unul care încearcă să-și schimbe identitatea înainte ca *poluații* să pună gheara pe el…

— Și… ești așa ceva? întrebă fata, fără nici cel mai mic semn de neliniște. O întrebare simplă, pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Nu.

Nu dezvoltă subiectul, nu era cazul, cel puțin pentru moment. Poate mai târziu…

— Spune-mi, crezi că o mare parte dintre acești *nați* sunt roboți, și nu oameni în carne și oase? Poartă întotdeauna măștile alea de gaz, așa că nu-ți prea poți da seama de adevăr…

— Mă mulțumesc doar să-i disprețuiesc, răspunse Jason. Fără să le dau prea multă atenție…

— De ce acte ai nevoie? Permis de conducere? Card de identitate înregistrat la poliție? Dovada de angajare într-o slujbă legală?

— De toate, răspunse el. Inclusiv viza de membru al Sindicatului Local al Muzicienilor…

— Aaa, ești muzician! Fata părea să-l privească acum cu mult mai mult interes.

— Sunt solist vocal, răspunse el. Gazda unui show de varietăți cu durata de o oră, care se difuzează în fiecare marți, la ora nouă seara. Poate l-ai văzut, cumva… *The Jason Taverner Show.*

— Nu mai am de mult timp televizor, mărturisi fata. Ca atare, nu cred că te-aș putea recunoaște. E distractiv să faci așa ceva?

— Câteodată… Întâlnești o mulțime de inși implicați în show-biz, dacă-ți place domeniul. În cea mai mare parte, mie mi se pare că sunt niște tipi la fel ca oricare alții. Au și ei temerile lor, nu sunt nici pe departe perfecți. Unii sunt chiar haioși, fie că se află în fața sau în spatele camerelor de luat vederi.

— Soțul meu avea obiceiul să-mi spună că nu am deloc simțul umorului, interveni fata. El credea că totul e haios. Chiar și atunci când a fost recrutat în rândurile *naț*-ilor…

— Și a mai râs, la vremea când a părăsit serviciul? se interesă Jason.

— Nici vorbă! A fost ucis într-un atac-surpriză al studenților. Dar n-a fost vina acestora. Cel care l-a omorât a fost un coleg *nat*…

Jason păstră un scurt moment de tăcere.

— Cât o să mă coste ca să obțin un set complet de acte de identitate? Mai bine îmi spui acum, înainte să te apuci de treabă…

— Le cer oamenilor ceea ce-și pot permite să plătească, rosti Kathy, apucându-se din nou să completeze matrița pentru

tiparniță. Pe tine am să te taxez foarte mult, pentru că ești bogat, după cum arată costumul cu care ești îmbrăcat și după cei cinci sute de dolari pe care i-ai dat lui Eddy. OK? Îi aruncă o privire grăbită. Sau greșesc eu? Spune-mi…

— Am cinci mii de dolari la mine, mărturisi Jason. Mă rog, mai puțin cinci sute… Sunt un artist faimos în întreaga lume. Lăsând la o parte show-ul meu, lucrez o lună pe an la Sands. De fapt, ori de câte ori îmi permite programul, cânt în diverse cluburi de lux…

— Grozav, exclamă Kathy, aș vrea să fi auzit despre tine. Atunci chiar aș fi fost impresionată…

El râse.

— Am spus ceva prostesc? se interesă timid Kathy.

— Nu, mărturisi el. Kathy, câți ani ai?

— Nouăsprezece. Ziua mea de naștere este în decembrie, prin urmare mă apropii de douăzeci de ani. Dar câți am credeai că am, după ce te-ai uitat la mine?

— În jur de șaisprezece, zise Jason.

Gura fetei se strânse într-un gest de îmbufnare copilărească.

— Așa zice toată lumea, mărturisi ea aproape neauzit. Și știi de ce? Fiindcă n-am țâțe. Dacă aveam țâțe, toți ar fi zis că am douăzeci și unu de ani. Dar tu câți ani ai? Încetă să se mai fâțâie pe lângă matricea tiparniței și-l privi cu mare atenție. Să zicem… cred eu bine că vreo cincizeci?!?

Furia și durerea crescură în Jason.

— Cred că ți-am cam rănit sentimentele, păru că se scuză Kathy.

— Am patruzeci și doi de ani, rosti apăsat bărbatul.

— Păi, și? Care-i diferența? Mie mi se pare că amândouă…

— Să revenim la afaceri, i-o reteză Jason. Dă-mi un pix și o foaie de hârtie și-ți voi nota tot ce trebuie să scrie în fiecare document despre mine. Vreau ca totul să fie îndeplinit întocmai. Și-ar fi bine să te dovedești bună în ceea ce faci!

— Te-am enervat, îl tachină Kathy. Doar pentru că ți-am spus că ai cincizeci de ani… Dacă mă uit însă mai îndeaproape, trebuie să recunosc faptul că nu-i așa. Arăți de cel mult treizeci!

Cu un zâmbet rușinat, vrând parcă să-și ceară scuze, îi întinse un pix și o foaie de hârtie.

— Bun, să uităm toate astea, mârâi Jason.

O bătu pe umăr.

— Nu-mi place să fiu atinsă, spuse Kathy, îndepărtându-se.

Ca un cerb afundându-se în pădure, gândi el. Ciudat! Îi e frică să fie atinsă, dar nu se teme să falsifice documente oficiale, faptă care i-ar putea aduce cel puțin douăzeci de ani de închisoare. Ori poate nimeni nu i-a spus că e o chestie ilegală? E posibil să nu știe asta?

Ceva strălucitor și colorat, profilat pe cel mai îndepărtat perete, îi atrase atenția. Se apropie să vadă mai bine despre ce-i vorba. Un manuscris medieval, își dădu el seama. Ori, mai curând, o pagină din cuprinsul său. Citise despre așa ceva, dar până în acel moment nu văzuse cu propriii ochi nimic de acest gen.

— E chiar adevărat? întrebă el.

— Dac-ar fi fost, ar valora peste o sută de dolari, răspunse Kathy. Dar nu e; l-am făcut acum câțiva ani, când abia intrasem la Liceul Aviației Nord-Americane. Am copiat originalul de zece ori înainte de a reuși ceva valabil. Îmi place caligrafia, încă de când eram copil. Poate și pentru că tatăl meu desena coperte de cărți – plus, știi tu, supracopertele alea de protecție...

— Chestia asta ar păcăli un muzeu? se interesă Jason.

Kathy îl privi o clipă intens, apoi dădu din cap a încuviințare.

— Nu și-ar da seama după calitatea hârtiei?

— Este pergament și este din acea perioadă. Vorbim despre aceeași metodă prin care poți falsifica timbrele vechi; le iei pe cele lipsite de valoare, ștergi ceea ce-i imprimat pe ele, apoi... Făcu o pauză. Dar tu ești doar nerăbdător să mă apuc să-ți fac actele, nu-i așa?

— Întocmai, rosti Jason. Îi înmână bucata de hârtie pe care scrisese toate informațiile necesare. Majoritatea pentru permisele de circulație de după ora stingerii, solicitate de *polnați,* cu amprente, fotografii și semnături holografice. Toate, cu date de expirare foarte scurte. Peste trei luni, va trebui să-și facă rost de un nou set de acte.

— Două mii de dolari, anunță Kathy, studiind lista.

Jason fu cât pe ce să întrebe: „Și pentru asta, trebuie să mă și culc cu tine?”, dar se stăpâni și, cu voce tare, zise cu totul altceva:

— Cât timp va dura? Ore? Zile? Și dacă vor fi zile, unde voi...

— Ore, spuse Kathy.

El oftă, cuprins de ușurare.

— Stai jos și ține-mi de urât, zise Kathy, arătând spre taburetul cu trei picioare pe care-l împinsese într-o parte. Poți să-mi povestești despre cariera ta ca personalitate TV de succes. Trebuie să fie de-a dreptul fascinant, cu toate cadavrele pe care e nevoie să le lași în urmă, ca să ajungi în vârf. Apropo, ai ajuns?

— Da, răspunse el scurt. Dar fără cadavre. Ăsta e un mit. Tot ce contează e munca, nu ceea ce le spui sau le faci unora aflați sub tine sau deasupra ta. Și să știi că funcționează; nu poți să dai buzna și să dansezi step în teniși, iar apoi să speri că vei mai semna cu NBC sau CBS. Ăștia-s niște duri în afaceri, au multă experiență, în special cei de la departamentul Artiști și Repertoriu. Ei decid ce se semnează, mai ales când e vorba de înregistrări. De acolo trebuie să începi, dacă vrei să ajungi o vedetă la nivel național. Bineînțeles, poți să-ți mai încerci norocul și prin cluburi, până să…

— Uite-ți permisul de conducere, îl întrerupse Kathy. Îi întinse cu grijă un card mic, negru. Acum o să mă ocup de documentele tale militare. O să fie ceva mai greu din cauza lipsei pozelor față și profil, dar cred că pot rezolva asta chiar aici…

Arătă spre un ecran alb, în fața căruia trona un trepied având în vârf o cameră foto, dotată cu ditamai teleobiectivul cu bliț.

— Ai toate echipamentele necesare, constată Jason, așezându-se în fața panoului rigid și încercând să rămână pe cât posibil nemișcat. Făcuse atât de multe fotografii de-a lungul carierei lui, încât știa exact, de fiecare dată, unde să stea și ce atitudine să afișeze. De data asta însă, părea că greșise pe undeva. Kathy îl privea fix, supraveghindu-l cu un aer sever.

— Arăți prea degajat, murmură ea, mai mult ca pentru sine. Radiezi, dar într-un mod nefiresc.

— Pozele pentru publicitate, explică Jason. 18 pe 24 centimetri, hârtie lucioasă…

— Nu și acum. Astea trebuie să te țină pentru tot restul vieții departe de lagărele de muncă. Nu zâmbi!

N-o făcu.

— Bun, zise Kathy. Smulse fotografiile din aparat și le duse cu grijă până la bancul de lucru, fluturându-le ca să se usuce între timp. Afurisitele astea de animații 3D pe care le vor pe livretul militar… Aparatul ăsta m-a costat o mie de dolari și nu-l pot

folosi la nimic altceva. Dar trebuia să-l am! Aruncă o privire în direcția lui Jason. O să te cam usuce de bani!

— Da, rosti el impenetrabil, știind deja asta.

O vreme, Kathy păru să-și facă de lucru, apoi, întorcându-se brusc spre el, îl întrebă de-a dreptul:

— Cine ești, *de fapt*? Ești obișnuit să pozezi; te-am văzut, am văzut cum ai rămas nemișcat cu zâmbetul ăla mulțumit și cu ochii strălucitori.

— Ți-am spus, sunt Jason Taverner. Vedeta TV. Mă poți urmări în fiecare seară de marți…

— Nu, scutură din cap Kathy. Dar nu-i treaba mea. Iartă-mă că am întrebat! Continuă totuși să se uite la el, cu un aer de-a dreptul exasperat. Tot ce faci însă e anapoda. Ești cu adevărat o celebritate – lucru evident, după modul în care ai pozat. În același timp, nu ești. Nu există niciun Jason Taverner care să conteze, să fie cineva. Și-atunci, cine ești? Un om care se lasă fotografiat tot timpul, dar pe care nimeni nu l-a văzut și despre care nimeni n-a auzit vreodată…

— Păi, am să procedez întocmai cum ar face-o o personalitate pe care nimeni n-a văzut-o și despre care nimeni n-a auzit vreodată, spuse Jason.

O clipă, fata se uită la el lung, apoi izbucni în râs.

— Înțeleg. E o chestie mișto; pe bune că-i mișto… O să-mi aduc aminte de ea.

Își îndreptă din nou atenția asupra documentelor pe care le falsifica.

— În meseria asta, adăugă, absorbită de ceea ce făcea, mă feresc să-mi cunosc clienții. În cazul tău, însă – ridică ea privirea – chiar mi-ar plăcea să știu mai multe. Ești un tip ciudat. Am întâlnit până acum o mulțime de indivizi, poate chiar sute, dar niciunul asemănător ție. Știi la ce mă gândesc?

— Te gândești că sunt nebun, zise Jason.

— Da, încuviință Kathy. Din punct de vedere clinic, din punct de vedere legal, oricum vrei. Ești psihotic. Ai o dublă personalitate: Domnul Nimeni și Domnul Fitecine. Cum ai reușit să rămâi în viață până acum?

El nu răspunse. Nu era nimic de explicat.

— Bine, spuse Kathy. Rând pe rând, cu gesturi eficiente și experte, finaliză toate documentele necesare.

Eddy, recepționerul, pândea pe fundal, fumând o havană contrafăcută. N-avea nimic de spus ori de făcut, dar pentru un motiv necunoscut se tot învârtea de colo până colo. Mi-aș dori s-o întindă naibii de-aici, își spuse Jason în minte. Aș vrea să mai vorbesc cu fata…

— Vino cu mine, rosti brusc Kathy. Alunecă de pe scaun și-i arătă printr-un semn o ușă de lemn, aflată în dreapta bancului de lucru. Vreau semnătura ta de cinci ori, fiecare dintre ele ușor diferită față de celelalte, ca să nu poată fi suprapuse. Pentru că cei mai mulți dintre *documentaliști* (zâmbi în timp ce deschidea ușa) – așa ne autodenumim noi –, aici o zbârcesc. Iau o singură semnătură și-apoi o pun pe toate documentele. Înțelegi?

— Da, răspunse el, urmând-o în cămăruța mirosind a stătut, mare cât un șifonier.

Kathy închise ușa, făcu o pauză, apoi spuse:

— Eddy este informator al poliției!

Cu ochii măriți, Jason abia reuși să întrebe:

— De ce?

— De ce, ce? De ce e turnător? Pentru bani. Din același motiv pentru care și eu sunt…

— Naiba să te ia! scrâșni Jason. O apucă violent de încheietura mâinii drepte, trăgând-o spre el. Fata se strâmbă sub puterea strânsorii. Și e pe cale să…? întrebă el.

— Eddy nu a făcut nimic încă, gâfâi ea, încercând să-și elibereze încheietura. Mă doare! Uite ce e: calmează-te și o să-ți arăt totul. De acord?

Temător, cu inima bătându-i mai-mai să-i iasă din piept de teamă, dădu drumul fetei. Kathy aprinse o lumină mică, strălucitoare, și așeză trei documente falsificate în cercul de lumină al acesteia.

— Pe marginea fiecărui act există câte un punct roșu, îi arătă ea un cerculeț colorat aproape invizibil. E un microemițător, care va emite un bip la fiecare cinci secunde, ori de câte ori te vei mișca. Ei caută comploturi. Așa că-i vor pe toți cei cu care ai să umbli.

— Nu umblu cu nimeni, rosti Jason răgușit.

— Dar ei nu știu asta. Fata își masă încheietura, încruntându-se ca o fetiță botoasă. Voi, celebritățile TV de care nimeni nu a auzit, aveți cu siguranță reacții rapide, murmură ea.

— De ce-mi povestești toate astea? întrebă el. După ce-ai făcut toate falsurile astea, toate…

— Vreau să poți să te faci nevăzut, spuse ea simplu.

— De ce? Nu mai înțelegea nimic.

— La naiba, pentru că ai un soi de magnetism aparte; mi-am dat seama de asta imediat ce ai intrat în încăpere. Ești – își căută cuvintele – sexy. Chiar și la vârsta ta…

— E vorba de prezența mea, spuse el.

— Da, încuviință Kathy. Am mai văzut asta înainte, la persoanele publice, dar de la distanță, niciodată de aproape. Îmi dau seama de ce-ți imaginezi că ești vedetă TV; chiar semeni cu așa ceva.

— Și cum am să reușesc să dispar? întrebă el. Ai de gând să-mi spui? Sau pentru asta va trebui să plătesc în plus?

— Dumnezeule, ești atât de cinic!

Jason izbucni în râs și o apucă iarăși de încheietura mâinii.

— Cred că nu pot să te învinuiesc, rosti Kate, scuturând din cap și abordând o expresie asemănătoare unei măști. Ei bine, întâi și întâi, va trebui să-i cumperi tăcerea lui Eddy. Cred că încă cinci sute de dolari ar rezolva totul… Pe mine nu va fi nevoie să mă cumperi – dacă, și *numai dacă* (și vorbesc foarte serios) vei mai rămâne un timp cu mine. Ai ceva care mă atrage. La fel ca un parfum bun. Simt nevoia să-ți răspund și asta n-o fac niciodată când vine vorba de bărbați.

— Dar când e vorba de femei? întrebă Jason caustic.

Remarca lui păru să treacă neobservată.

— Ai s-o faci? îl rugă fata.

— La naiba, se răsti bărbatul, am să plec imediat.

Deschise ușa din spatele ei și se trezi iarăși în atelier. Fata îl urmă îndeaproape.

Prin umbrele sumbre și neclare ale restaurantului abandonat, ea îl ajunse din urmă cât ai clipi; îl privi drept în față prin semiîntuneric. Cu glas întretăiat, îl anunță:

— Ai deja plantat un emițător!

— Nu prea cred, răspunse el.

— E-adevărat. Eddy ți l-a plantat…

— Rahat! exclamă Jason și se năpusti către pata de lumină a ușii sfărâmate ce marca ieșirea din restaurant.

Urmărindu-l asemenea unui erbivor plin de agilitate, Kathy se ținu după el, rostind cu un glas întretăiat:

— Dar să zicem că e adevărat. Ar putea fi…

Se interpuse între el și ușa întredeschisă, însemnând libertatea. Stând acolo, fata ridică mâinile ca și cum ar fi vrut să se apere de o lovitură, apoi rosti repede:

— Mai rămâi cu mine încă o noapte! Culcă-te cu mine! De acord? E de ajuns atât, îți promit. Poți s-o faci, doar pentru o singură noapte?

Unele dintre capacitățile mele, dintre proprietățile presupuse ori bine-cunoscute, m-au însoțit în locul ăsta ciudat, în care mă aflu acum, își zise Jason. Un loc unde nu exist decât dacă am acte falsificate de o turnătoare a poliției. Chestie absolut aiuritoare, gândi el scuturat de un fior. Adică acte care să aibă incluse în ele microemițătoare menite să ne trădeze – pe mine și pe oricine din preajma mea – celor din *polnat.* Până acum nu m-am descurcat prea bine. Exceptând faptul că am ceva care atrage, cum spune fata. Dumnezeule! exclamă. Asta e tot ce stă între mine și lagărele de muncă forțată…

— Bine, acceptă el. Până acum părea a fi singura soluție înțeleaptă.

— Du-te să-l plătești pe Eddy, îi ceru Kathy. Termină cu el și apoi trimite-l acasă!

— Mă întreb de ce se mai învârte pe-aici, zise Jason. Miroase c-ar fi vorba de și mai mulți bani?

— Bănuiesc că da, răspunse fata.

— Iar eu bănuiesc faptul că faci chestia asta tot timpul, mârâi Jason și scoase din buzunar banii. Era modul de operare standard. Iar el pusese botul ca fraierul…

— Eddy este telepat, îi reaminti Kathy.

4.

La două străzi mai departe, Kathy avea o garsonieră situată la primul etaj al unei case din lemn decolorat, odinioară vopsit în alb. Într-un colț al încăperii fusese amenajat un spațiu care servea drept bucătărie.

Jason privi în jurul lui. O cameră de fată: patul de o persoană era acoperit cu o cuvertură lucrată de mână – rând după rând

de bile verzi din fibre textile, cusute între ele. Ca un mormânt pentru soldați, gândi el înfiorat, simțindu-se strivit de cât de mică era încăperea. Pe o masă de nuiele se afla un exemplar din romanul lui Proust *În căutarea timpului pierdut.*

— Până unde ai ajuns?

— Până la povestea cu madlena, răspunse Kathy încuind ușa de două ori cu cheia și activând un dispozitiv electronic pe care el nu-l recunoscu.

— Nu e prea departe.

Kathy își scoase pelerina de plastic.

— Dar tu? Până unde-ai citit?

Își agăță haina în cui, apoi făcu același lucru cu cea a lui Jason.

— Eu n-am citit-o niciodată, mărturisi el. Dar în emisiunea mea am avut o dramatizare făcută după un fragment, nu mai știu care. Am primit o mulțime de scrisori de felicitare atunci, dar n-am mai continuat după asta. Cu lucrurile astea speciale trebuie să fii atent și să le distribui cu țârâita. Dacă nu, înseamnă că devin moarte pentru toată lumea, în orice rețea și pentru tot restul anului.

Se învârti prin camera strâmtă, examinând ici-colo ba o carte, ba o casetă, ba un micromag. Fata avea chiar și o păpușă vorbitoare. Ca un copil, gândi el; ca și cum n-ar fi adult.

Împins de curiozitate, puse jucăria în funcțiune.

— Salut! exclamă păpușa. Eu sunt Charley Veselu’ și sunt acordat pe lungimea ta de undă.

— Nimeni cu numele ăsta nu se află pe lungimea mea de undă, ripostă Jason. Vru s-o oprească, dar păpușa protestă. Mă scuzi, spuse Jason, dar acum te deconectez, piticanie nemernică!

— Dar eu te iubesc! se tângui cu glas pițigăiat Charley Veselu’.

Jason ezită cu degetul pe buton.

— Dovedește-o! ceru el. Pe parcursul show-ului său avusese ocazia să facă reclamă unor asemenea jafuri, pe care le detesta. Dă-mi niște bani!

— Știu cum îți poți recăpăta numele, faima și emisiunea, îl informă Charley. E bine, pentru început?

— Perfect.

— Atunci, du-te să-ți vizitezi prietena, chițăi Charley Veselu’.

— Ce vrei să spui? întrebă Jason prudent. Care prietenă?

— Heather Hart, chițăi din nou păpușa.

— Foarte tare, spuse Jason lipindu-și limba de dinții de sus. Apoi dădu din cap: Mai ai și un alt sfat?

— Am auzit de Heather Hart, interveni Kathy în timp ce aducea o sticlă de suc de portocale pe care-o scosese dintr-un răcitor montat în perete. Sticla era deja pe trei sferturi goală. Fata o scutură și turnă amestecul spumos în două pahare de plastic. E frumoasă, continuă ea. Are părul lung și roșu. Chiar e prietena ta? Are dreptate Charley?

— Toată lumea știe că Charley Veselu' are întotdeauna dreptate.

— Mda, cred că așa e. Kathy turnă niște gin ieftin în paharul cu suc. Dinamită curată! rosti ea cu mândrie.

— Nu, mulțumesc, refuză Jason. Nu la ora asta…

Nici dac-ar fi un scotch de calitate, gândi el. Afurisita de cămăruță… Fata asta chiar nu câștigă destul din falsificarea de documente și din turnătoria la poliție – sau cu ce s-o ocupa ea? Și chiar e informatoare, așa cum pretinde? se întrebă Jason. Ciudat. O fi și una, și alta sau poate niciuna?

— Întreabă-mă! ciripi Charley Veselu'. Văd că ai ceva în minte, domnule. Ești un tip al naibii de arătos, știi?

Jason preferă să treacă peste ultima frază.

— Fata asta…, începu el, dar Kathy se năpusti și-i smulse păpușa din mână. Se îndepărtă și rămase locului, cu nările fremătând și ochii plini de indignare.

— A naibii să fiu dac-o să-l întrebi ceva despre mine pe Charley, se răsti ea, ridicând o sprânceană. Exact ca o pasăre sălbatică îndeplinind un set de mișcări complicate pentru a-și proteja cuibul, gândi bărbatul. Îl pufni râsul.

— Ce-i așa de amuzant? se interesă Kathy.

— Jucăriile astea vorbitoare, răspunse el, sunt mai mult dăunătoare decât utile. Ar trebui interzise.

Se apropie de o măsuță de televizor înțesată cu plicuri de corespondență. Răscoli absent prin teanc, observând în treacăt că niciuna dintre facturi nu fusese deschisă.

— Sunt ale mele, păru că se scuză Kathy, urmărindu-l încordată.

— Ai o mulțime de facturi, observă Jason, pentru cineva care trăiește într-o asemenea maghernință. Și-ți cumperi hainele de la Metter? Interesant!

— Am… am o măsură mai specială!

— O, și pantofi de la Sax & Crombies…

— În munca mea…, începu ea, dar Jason o întrerupse cu un gest nervos al mâinii.

— Nu-mi vinde mie chestii de-astea, scrâșni el din dinți.

— Uită-te în șifonier. N-o să vezi prea multe acolo. Nimic ieșit din comun, doar că toate obiectele sunt de calitate. Prefer să am mai puține lucruri, dar pe alese… – vocea i se pierdu încetul cu încetul – decât un morman de științfuri.

— Mai ai un apartament! rosti acuzator Jason.

Fata resimți lovitura din plin. Ochii îi fluturară ca și cum ar fi căutat în interiorul ei însăși un răspuns. Pentru Jason fu mai mult decât o confirmare.

— Du-mă acolo, îi ceru el. Văzuse destul din cămăruța asta prăpădită.

— Nu pot, răspunse Kathy. Împart apartamentul cu alte două fete și, cum am hotărât să-l folosim cu schimbul, în seara asta…

— Este evident că *nu* încercai să mă impresionezi.

Situația îl amuza, dar îl și enerva totodată; se simțea – într-un fel neclar – degradat.

— Te-aș fi dus acolo, dacă astăzi ar fi fost rândul meu, spuse Kathy. Tocmai de-asta păstrez camera pe care-o vezi: ca să am unde să stau atunci când nu e ziua atribuită mie. Iar următoarea va fi vineri, începând de la prânz…

Tonul ei devenise unul sincer. Ca și cum ar fi ținut foarte mult să-l convingă. Poate că era adevărat, cugetă Jason. Dar toată chestia asta îl enerva. Fata și întreaga ei existență. În clipa de față, se simțea ca și cum ar fi fost prins în capcană de o forță care-l trăgea după sine în niște adâncuri pe care nu le mai cunoscuse niciodată până atunci, nici măcar în zilele lui cele mai rele. Iar asta nu-i plăcea deloc.

Simți dintr-odată dorința să plece din acel loc. Era ca un animal în cușcă.

— Nu te uita așa la mine, spuse Kathy sorbindu-și încet cocteilul-dinamită.

Cu voce tare, dar vorbind ca pentru sine, Jason declamă:

— Ai forțat ușa vieții lovind-o cu capul tău mare și tare. Iar acum nu mai poate fi închisă…

— Asta de unde mai e? se interesă fata.

— Din viața mea.

— Dar sună a poezie…

— Dacă mi-ai urmări emisiunea, ai ști că vin foarte des cu asemenea fraze strălucitoare.

— Am să mă uit în lista de programe, să văd dacă ești trecut acolo, încercă fata să-i facă pe plac.

Așeză cocteilul pe masă și răscoli prin teancul de ziare risipite la picioarele măsuței de răchită.

— Nici măcar nu m-am născut, am verificat asta, o preveni el.

— Iar show-ul tău nu apare în programele TV, anunță Kathy în timp ce dădea paginile una după alta.

— Așa e, fu Jason de acord. Prin urmare acum ai toate răspunsurile despre mine. Se lovi ușor peste buzunarul în care-și ținea actele falsificate. Inclusiv astea! Cu tot cu microemițătoarele lor – dacă spui adevărul…

— Dă-mi-le înapoi, îi ceru Kathy, și o să ți le scot. Durează doar o secundă…

Întinse mâna, așteptând.

El i le dădu.

— Nu ți-e teamă că n-o să ți le mai restitui?

— Nu, chiar deloc, răspunse candid bărbatul. Mi-am pierdut oricum talentul de a spune ce e bine sau rău, ce e adevărat ori fals. Dacă vrei să scoți cipurile, fă-o. Dacă asta-ți face plăcere…

Câteva clipe mai târziu, ea îi restitui cardurile, zâmbind ca o școlăriță de șaisprezece ani. Și, în fața tinereții ei, a strălucirii pe care o radia prin toți porii, Jason nu se putu abține să nu exclame:

— Mă simt la fel de bătrân ca un ulm din depărtare.

— E din *Finnegans Wake,* rosti Kathy cu un aer fericit. Din scena în care bătrânele spălătorese se confundă la apus cu arborii și cu pietrele…

— Ai citit *Finnegans Wake*? rosti el surprins.

— Am văzut filmul. De patru ori. Îmi place Hazeltine; cred că este cel mai bun regizor în viață.

— L-am avut la mine în emisiune, zise Jason. Vrei să știi cum e de fapt în viața reală?

— Nu, răspunse Kathy.

— Poate că ar trebui să știi.

— Nu, repetă ea, scuturând din cap, cu voce ridicată. Și nu încerca să-mi spui – OK? O să cred ce vreau eu să cred, iar tu crezi ce vrei. De acord?

— Bine, răspunse Jason. Se simțea plin de înțelegere. Adevărul, reflectase el deseori, era considerat în mod exagerat drept o virtute. În majoritatea cazurilor, o minciună izvorâtă din compasiune era mult mai eficientă și mai miloasă. În special în relațiile dintre bărbați și femei; de fapt, de fiecare dată când era implicată o femeie.

În cazul lui Kathy însă, era vorba mai mult despre o adolescentă decât despre o femeie. De aceea, hotărî el, o asemenea minciună se dovedea absolut necesară.

— A fost un învățat și un artist, oftă el.

— Pe bune?

Îl privea plină de speranță.

— Pe bune.

Fata oftă ușurată.

— Atunci crezi, contraatacă Jason, că l-am întâlnit pe Michael Hazeltine, cel mai bun regizor în viață, după cum spuneai. Deci crezi că sunt un Rang Șase…

Tăcu brusc. Nu asta intenționase să spună.

— Un Rang Șase, repetă Kathy, încrețindu-și fruntea în încercarea de a căuta printre amintiri. Am citit despre ei în *Time.* Dar nu sunt cu toții morți acum? Nu i-a adunat guvernul la un loc și i-a executat, după ce liderul lor… cum îl chema?… Teagarden – da, ăsta era numele: Willard Teagarden – a încercat să… cum se spune?… să pună la cale o lovitură de stat împotriva *naților* federali? Au vrut să-i desființeze ca fiind un grup ilegal parimutual…

— Paramilitar, o corectă Jason.

— Nu dai doi bani pe ceea ce spun!

— Nu-i adevărat, protestă el cu sinceritate. Așteptă. Cum fata nu mai spuse nimic, continuă: Of, Doamne, termină ce voiai să spui!

— Cred, rosti Kathy într-un final, că vinovați pentru eșecul întregii afaceri au fost cei de Rang Șapte!

Cei de Rang Șapte… Nu auzise în viața lui de așa ceva. Nimic n-ar fi putut să-l șocheze mai tare. Bine că avusese acea

scăpare de limbaj, gândi el. Măcar am aflat ceva nou, în sfârșit, în tot labirintul ăsta de confuzie și de semirealitate.

O mică porțiune a zidului se deschise cu un scârțâit, lăsând să intre în încăpere un motan tânăr, alb cu negru. Kathy îl luă imediat în brațe; fața îi deveni de-a dreptul strălucitoare.

— Filosofia lui Dinman, remarcă Jason. Pisica pe post de obligație. Conceptul îi era familiar. Îl prezentase pe Dinman telespectatorilor, într-unul dintre show-urile sale de toamnă, în cadrul unei ediții speciale.

— Nu, eu chiar îl iubesc, spuse Kathy și ochii părură să i se lumineze brusc, în timp ce se apropia de bărbat, ținând felina în brațe.

Jason mângâie ușor capul motanului, apoi întrebă:

— Crezi însă că a avea un animal sporește capacitatea empatică a cuiva de a…

— Ajunge! strigă fata, strângând pisica la piept exact ca un copil de cinci ani care tocmai a primit primul său animăluț. El este Domenico, adăugă ea.

— După numele lui Domenico Scarlatti?

— Nu, după piața Domenico, pe lângă care am trecut când am venit încoace. Când stau în Micul Apartament, adică garsoniera unde ne aflăm acum, de-acolo îmi fac cumpărăturile. Dar, ia spune, Domenico Scarlatti nu e muzician? Parc-am auzit de el…

— E profesor de engleză la Liceul „Abraham Lincoln”, rosti malițios bărbatul.

— Ooh!

Ea dădu din cap, absentă, legănând de colo până colo pisica.

— Îmi bat joc de tine și ăsta e un lucru urât, recunoscu Jason. Iartă-mă!

Kathy îl privi cu un aer grav, continuând să țină strâns în brațe micul animal.

— Nu mi-aș fi dat seama niciodată…

— Tocmai de aceea e un lucru urât.

— De ce? întrebă ea. Dacă tot n-am știut niciodată… Vreau să spun, asta înseamnă că sunt proastă, nu-i așa?

— Nu ești proastă, o asigură bărbatul. Doar… lipsită de experiență. (Calculă repede în minte diferența de vârstă.) Eu am de două ori vârsta ta, o informă el. Și, de vreo zece ani, am avut ocazia să mă trag de șireturi cu o mulțime de personaje celebre de pe Pământ. În plus…

— În plus, ești un Rang Șase! rosti laconic Kathy.

Nu uitase scăparea lui de limbaj. Bineînțeles că nu. Ar fi putut să-i spună un milion de lucruri și ea le-ar fi uitat pe toate în următoarele zece minute, exceptându-l pe ăsta. Eh, așa merg lucrurile pe lume… Se obișnuise cu asta în timpul său; era apanajul faptului de a avea vârsta lui, nu a ei.

— Ce înseamnă Domenico pentru tine? se interesă Jason, schimbând subiectul. Fără prea multă delicatețe, era adevărat, totuși continuă: Ce-ți poate oferi un motan, iar o ființă umană nu?

Kathy se încruntă, apoi rămase pe gânduri.

— El este întotdeauna ocupat. Are întotdeauna ceva de făcut. De pildă, să fugărească un gândac. E foarte bun și în privința muștelor; a învățat cum să le mănânce înainte ca ele să-și ia zborul. Zâmbi încurajator. Și nu trebuie să-mi pun întrebări despre el, dacă să-l torn ori nu domnului McNulty. E vorba despre contactul meu la poliție, acest domn McNulty. Lui îi dau receptoarele analogice pentru microemițătoare – cipurile pe care ți le-am arătat…

— Iar el te plătește!

Kathy încuviință dând din cap.

— Și totuși trăiești în halul ăsta…

— Păi… se luptă ea să răspundă, nu prea mai am clienți.

— Prostii! Ești bună; te-am urmărit cum lucrezi. Ești experimentată.

— E vorba doar de talent…

— Dar un talent antrenat!

— În regulă. Toți banii merg la apartamentul din centru. Marele meu Apartament.

Scrâșni din dinți; nu-i plăcea să fie strânsă cu ușa.

— Nu, zise el, cu un aer neîncrezător.

Kathy făcu o pauză, apoi reluă:

— Soțul meu trăiește. E într-un lagăr de muncă forțată din Alaska. Încerc să-i cumpăr libertatea vânzându-i informații domnului McNulty. Peste încă un an – tresări cuprinsă de un fior și arborând brusc o expresie irascibilă, introvertită – mi-a spus el, Jack poate fi eliberat. Și se va întoarce aici…

Așa că-i trimiți pe alții în lagăr, gândi Jason, ca să-ți poți aduce soțul înapoi. Pare târgul tipic pentru *polnat.* Probabil că e și adevărat.

— Ce afacere grozavă pentru poliție, rosti el cu voce tare. Îl fac pierdut pe unul și obțin în schimb... cam câți ai păcălit punându-le cipuri pentru a fi urmăriți? Zeci? Sute?

Fata păru să reflecteze puțin, apoi răspunse:

— În jur de o sută cincizeci...

— E un lucru rău.

— Așa crezi?

Îl privea agitată, continuând să-l țină strâns la pieptul său plat pe Domenico. Apoi, încetul cu încetul, deveni furioasă; i se vedea asta pe față și din modul în care strivea motanul de cutia toracică.

— La naiba cu ce crezi tu! strigă fata, clătinând din cap în semn de negație. Îl iubesc pe Jack și știu că și el mă iubește. Îmi scrie tot timpul!

— Scrisori false, replică el cu răutate, întocmite de cine știe ce funcționar *pol.*

Lacrimi țâșniră șuvoi din ochii lui Kathy, tulburându-i privirea.

— Ești sigur? Câteodată și eu îmi spun același lucru. Vrei să te uiți la ele? Ai putea să-ți dai seama dacă sunt false?

— Probabil că nu sunt contrafăcute. Este mai ieftin și mai simplu să-l țină în viață și să-l pună să-și scrie singur scrisorile.

Spera că asta o va face să se simtă mai bine și, după cât se părea, reușise: lacrimile fetei încetară.

— Nu m-am gândit la asta, spuse ea dând din cap, dar tot fără să zâmbească. Avea privirea pierdută și continua să legene în mod mecanic motanul alb cu negru.

— Dacă Jack este încă în viață, spuse Jason alegându-și cu grijă cuvintele, crezi că e în regulă să te culci cu alți bărbați, cum aș fi eu, de pildă?

— O, bineînțeles! Jack n-a avut niciodată nimic de obiectat, chiar și înainte să fie prins. Și, cu siguranță, n-ar face-o acum. De fapt, mi-a și scris în legătură cu asta. Stai să văd... cred că era cu vreo șase luni în urmă. Cred că aș putea găsi scrisoarea respectivă; le am pe toate pe un microfilm, undeva în atelier.

— De ce?

— Uneori le proiectez clienților, ca să înțeleagă mai târziu de ce-am făcut ce-am făcut, explică fata.

În clipa respectivă, Jason chiar nu mai știa ce simte ori ce-ar trebui să simtă față de Kathy. De-a lungul anilor, ea se implicase pe nesimțite într-o situație din care nu avea cum să scape. Și nu

întrezărea nicio soluție; totul durase prea mult timp. Formula se consolidase. Semințelor răului li se dăduse voie să crească nestingherite.

— Pentru tine nu mai există cale de întoarcere, conchise el – știind asta și știind că și ea știe. Ascultă…, spuse cu voce blândă. Îi puse mâna pe umăr, iar ea se chirci îndepărtându-se dintr-odată, așa cum făcuse și mai înainte. Spune-le că vrei să-i dea drumul chiar acum și că nu mai ești dispusă să trădezi pe nimeni!

— Și crezi că-i vor da drumul, dacă le spun asta?

— Încearcă.

În fond, ce rău putea să-i facă? Și-l imagina însă pe domnul McNulty și felul în care se uita la tânăra fată. Ea nu i-ar fi putut face față; nimeni n-ar fi reușit atunci când venea vorba de toți McNulty de pe lume. Doar dacă nu s-ar fi întâmplat ceva foarte ciudat…

— Știi ce ești? întrebă Kathy. Ești un om foarte bun. Înțelegi?

Jason ridică din umeri. Ca majoritatea adevărurilor, era doar o chestiune de opinie. Poate chiar așa stăteau lucrurile. Oricum, în situația de față. Nu și în altele însă. Dar Kathy nu știa nimic despre toate astea.

— Stai jos, o sfătui el. Mângâie-ți motanul, bea-ți „dinamita”… Nu te gândi la nimic; pur și simplu, stai și-atât. Poți să faci asta? Să-ți golești mintea pentru o clipă? Încearcă!

Îi aduse un scaun, pe care ea se așeză cu inima îndoită.

— Fac chestia asta tot timpul, rosti ea pe un ton sec, plictisit.

— Dar n-o face la modul negativ, dimpotrivă! îi ceru Jason.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Fă-o pentru un scop real, nu doar pentru a evita înfruntarea unor adevăruri nefericite. Fă-o pentru că-ți iubești soțul și-l vrei înapoi. Vrei ca totul să fie la fel cum a fost înainte.

— Da, fu ea de acord. Dar apoi te-am întâlnit pe tine…

— Ceea ce înseamnă că…?

Jason aborda un aer prudent. Răspunsul fetei îl intriga.

— Ai mai mult magnetism decât Jack. Și el are, dar tu ești mult, mult, peste. Poate că după ce te-aș fi întâlnit pe tine, n-aș mai fi putut să-l iubesc. Sau crezi că o persoană poate iubi doi oameni la fel de mult, dar în moduri diferite? Grupul meu de terapie spune că nu și că trebuie să aleg, că acesta este unul dintre aspectele de bază ale vieții. Și nu se întâmplă pentru

prima oară; am întâlnit destui oameni cu mult mai mult magnetism decât Jack… dar niciunul asemenea ție. Acum, chiar nu știu ce să fac. E foarte dificil să decizi asemenea lucruri, pentru că nu ai cu cine vorbi; nimeni nu înțelege. Trebuie să treci prin toate astea de unul singur, iar uneori faci alegeri greșite. De pildă, ce-ar fi dacă te-aș alege pe tine în dauna lui Jack, iar dup-aia el se întoarce și mie nu-mi mai pasă de el? Cum s-ar simți? Este important, dar la fel de important este și cum mă simt eu. Dacă te plac sau altcineva te place mai mult decât pe el, atunci trebuie să iau atitudine, așa cum îmi recomandă terapia de grup. Știai că am stat într-un spital de psihiatrie timp de opt săptămâni? E vorba de Morningside Mental Hygiene Relations din Atherton. Ai mei mi-au plătit toate cheltuielile. Au costat o avere, pentru că – nu se știe din ce motiv – n-am fost eligibili pentru un ajutor comunitar sau federal. Oricum ar fi, acolo am învățat o mulțime de lucruri despre mine și mi-am făcut o mulțime de prieteni. Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc cu adevărat, la Morningside i-am întâlnit. Desigur, când i-am revăzut, multă vreme după aceea, am avut iluzia că erau niște persoane faimoase, precum Mickey Quinn sau Arlene Howe. Celebrități, știi tu… La fel ca tine.

— Îi știu și pe Quinn, și pe Howe, spuse Jason. N-ai pierdut nimic important.

Cercetându-l atentă din priviri, fata spuse:

— Poate că nu ești o celebritate; poate că m-am întors la perioada mea de halucinații. Mi-au spus că asta se va întâmpla oricum, mai devreme ori mai târziu. Acum poate fi mai târziu…

— Asta m-ar transforma într-o halucinație de-a ta, preciză el. Străduiește-te mai mult; nu mă simt complet real.

Kathy râse. Dar starea sa de spirit rămase una sumbră.

— N-ar fi ciudat dacă eu sunt cea care te-a creat, așa cum spui? Iar dacă mi-aș reveni complet, ai dispărea cu totul?

— N-aș dispărea. Dar aș înceta să mai fiu o celebritate!

— Ai făcut-o deja… Ridică privirea, fixându-l drept în față. Poate că asta e explicația. Motivul pentru care ești o celebritate de care n-a auzit nimeni. De fapt, ești creația mea, un produs al minții mele rătăcite, iar acum încep să mă însănătoșesc.

— E o abordare solipsistică a universului…

— Nu face așa ceva! Știi că habar n-am ce înseamnă asemenea cuvinte. Ce fel de persoană crezi că sunt? Nu sunt

nici faimoasă, nici puternică, așa ca tine. De fapt, sunt de-a dreptul îngrozitoare, am o slujbă oribilă, care-i trimite pe oameni în pușcărie, pentru că-l iubesc pe Jack mai mult decât pe oricine din restul omenirii. Ascultă… Vocea îi deveni fermă și aspră. Singurul lucru care mi-a permis să mă vindec a fost faptul că l-am iubit pe Jack mai mult decât pe Mickey Quinn. Înțelegi, credeam că acel băiat pe nume David era în realitate Mickey Quinn și că faptul că Mickey își pierduse mințile și că se afla la tratament într-un spital de boli nervoase era un secret foarte mare, despre care nimeni nu trebuia să știe, pentru că astfel i-ar fi afectat imaginea publică. Așa că pretindea că-l cheamă David. Dar eu știam. Sau, cel puțin, credeam că știu. Iar doctorul Scott îmi spunea că trebuie să aleg între Jack și David, sau mai curând între Jack și Mickey Quinn, care credeam eu că este. Și l-am ales pe Jack. Și așa m-am vindecat. Poate – flutură Kathy din mână, în timp ce bărbia îi tremura – poate că acum îți dai seama de ce trebuie să cred că Jack este mai important decât orice sau oricine – indiferent câți ar fi acești *oricine.* Înțelegi?

Jason înțelegea. Aprobă dând din cap.

— Chiar și bărbați ca tine, spuse fata, care au mai mult magnetism decât el, nu mă pot lua de lângă Jack.

— Nici nu-mi doresc asta!

Părea o idee bună să lămurească problema respectivă.

— Ba da. La un anumit nivel, îți dorești. Doar e vorba de o competiție…

— Pentru mine, spuse Jason, ești doar o fetișcană într-o cămăruță dintr-un bloc minuscul. Pentru mine, întreaga lume îmi aparține, la fel și toți oamenii din ea.

— Nu și dacă te afli într-un lagăr de muncă forțată.

Bărbatul trebui să fie de acord și cu această idee. Kathy avea obiceiul exasperant de a reduce la zero argumentele retorice.

— Începi să înțelegi cât de cât, nu-i așa? întrebă fata. Cum stau lucrurile cu mine și cu Jack și de ce pot să mă culc cu tine, fără ca prin asta să-l trădez pe el? M-am culcat și cu David, când eram în spital, iar Jack a înțeles; știa că trebuia s-o fac. Tu ai fi înțeles asta?

— Dacă ai fi fost bolnavă…

— Nu, nu din cauza asta. Ci pentru că era destinul meu să mă culc cu Mickey Quinn. Era ceva ce trebuia făcut; așa îmi îndeplineam rolul cosmic. Pricepi?

— OK, rosti el binevoitor.
— Cred că m-am îmbătat… Kathy își privi atentă paharul cu „dinamită”. Ai dreptate, e prea devreme ca să bei asemenea chestie. Puse deoparte paharul pe jumătate gol. Jack a înțeles. Sau oricum a spus că înțelege. M-ar fi mințit? Ca să nu mă piardă? Pentru că dacă trebuia să aleg între el și Mickey Quinn… Făcu o pauză. Dar l-am ales pe Jack. Și aș face la fel, întotdeauna. Dar tot trebuia să mă culc cu David. Vreau să spun, cu Mickey Quinn.
Cu ce creatură bizară, complicată și defectă m-am încurcat, își zise în sinea lui Jason Taverner. La fel de rea – ba chiar mai rea – decât Heather Hart. Și decât toate cele pe care le-am întâlnit până la vârsta de patruzeci și doi de ani. Dar cum să mă desprind de ea, fără ca domnul McNulty să audă despre asta? Dumnezeule, gândi el deprimat. Poate că n-o s-o fac. Poate că ea se joacă acum cu mine, până când se va plictisi și va chema *polnat*-ul. Și-atunci se va termina cu mine…
— Nu crezi, rosti el cu voce tare, că în patruzeci și mai bine de ani, aș fi putut afla răspunsul la toate problemele astea?
— Te referi la mine? întrebă fata precipitat.
Jason aprobă dând din cap.
— Crezi că, după ce-o să te culci cu mine, am să te denunț?
Pentru moment, nu se gândise chiar atât de departe, dar cam asta era ideea, în ansamblu. De aceea, își alese cu mare grijă cuvintele, atunci când răspunse:
— Cred că, în maniera ta directă, inocentă și adolescentină, ai învățat cum să te folosești de oameni. Ceea ce mi se pare un lucru foarte rău. Pentru că – odată ce te pornești – nu te mai poți opri. Și nici măcar nu-ți dai seama că faci asta…
— Dar n-am să te trădez niciodată. Pentru că te iubesc!
— Mă știi doar de cinci ore. Poate nici de-atât…
— Dar tot pot să spun când iubesc!
Tonul și expresia ei erau foarte hotărâte. Și extrem de solemne.
— Nici măcar nu știi cu siguranță cine sunt!
— Același lucru îl pot spune despre *oricine*…
Evident, ăsta era un argument de care trebuia să ții seama. De aceea, Jason hotărî că e nevoie de o nouă abordare.
— Uite ce e… Ești o combinație ciudată de romantică plină de inocență și de… – făcu o pauză; cuvântul care-i venise în minte

era „trădătoare”, dar renunță repede la el – de manipulatoare ingenioasă și foarte calculată…

Și ești, gândi el, o prostituată din punct de vedere al intelectului. Spiritul tău este cel care se prostituează în fața oricui și oricând, deși tu nu ai recunoaște asta niciodată. Iar dacă ai face-o, ai spune că ai fost forțată la așa ceva. Da, forțată, dar de către cine? De către Jack? Sau David? Sau poate de către tine însăți? Prin faptul că ți-ai dorit doi bărbați în același timp – și i-ai avut pe amândoi?

Bietul Jack, își spuse Jason. Biet amărât care întoarce cu săpăliga căcatul dintr-un lagăr de muncă forțată în Alaska, așteptând ca acest copil al nimănui, cu sufletul contorsionat și complicat, să îl salveze. Nu-ți face iluzii, prietene!

•

În acea seară, fără nicio tragere de inimă, luase masa alături de Kathy într-un restaurant italian situat la un cvartal distanță de locuința fetei. Ea părea să-i cunoască pe proprietar și pe chelneri, deși destul de vag; oricum, ei o salutau și ea le răspundea neatentă, ca și cum abia i-ar fi auzit. Sau ca și cum nu și-ar fi dat seama decât parțial de locul în care se afla.

Biată fată, gândi el, pe unde-ți umblă mintea acum?

— Lasagna este foarte bună aici, observă Kathy, fără să se uite la meniu. Părea că se află undeva, la mare distanță. Îndepărtându-se din ce în ce mai mult, cu fiecare moment care trecea. Jason simțea cum se apropie criza. Dar n-o cunoștea prea bine pe fată, așa că nu avea de unde să știe cum se va petrece totul în continuare. Oricum, situația nu-i plăcea.

— Când o iei razna, întrebă el de-a dreptul, încercând s-o ia prin surprindere, cum te manifești?

— Oh, răspunse ea cu vocea lipsită de expresie. Mă arunc la pământ și încep să urlu. Sau izbesc în toate părțile, pe oricine ar îndrăzni să mă oprească. Sau să-mi îngrădească libertatea…

— Simți că ești pe cale să faci asta acum?

Ea ridică repede privirea.

— Da.

Fața îi devenise o mască, remarcă el, una contorsionată și plină de suferință. Dar ochii îi erau complet uscați; de data asta, n-avea să fie vorba de lacrimi.

— Pentru că nu mi-am luat medicamentele. Trebuie să iau douăzeci de miligrame de actozine pe zi!

— Și de ce nu le-ai luat?

N-o făcea niciodată; trecuse prin această situație de mai multe ori.

— Pentru că îmi tulbură mintea, răspunse ea, atingându-și nasul cu vârful arătătorului, ca și cum ar fi fost implicat într-un ritual complex ce trebuia dus la bun sfârșit absolut corect.

— Dar dacă…

— Nu-și pot bate joc de mintea mea, replică scurt Kathy. Nu-l las pe niciun cretin să ajungă la mine. Știi ce-i ăla un cretin?

— Tocmai ai spus-o.

Vorbea încet și liniștit, cu atenția fixată asupra ei… ca și cum ar fi încercat s-o țină acolo, s-o facă să-și păstreze mințile adunate laolaltă.

Veni și mâncarea. Era groaznică.

— Nu-i așa că sunt minunat de autentice pastele astea? întrebă Kathy, răsucind expertă spaghetele pe furculiță.

— Mda, mormăi el la întâmplare.

— Crezi c-o s-o iau razna. Și nu vrei să fii implicat în așa ceva…

— Așa este, recunoscu Jason.

— Atunci, pleacă!

— Eu – ezită el – te plac. Vreau să fiu sigur că te simți bine.

O minciună inofensivă, de genul celor pe care le aproba de obicei. Părea mai bine decât să spună: „Pentru că dacă am să ies de-aici, în maximum douăzeci de secunde o să-l suni pe domnul McNulty.” Ceea ce, de fapt, era modul în care vedea el lucrurile.

— O să fie bine. Mă vor duce ei acasă…

Arătă cu un gest vag restaurantul din jurul lor, clienții, chelnerii, casierul. Bucătarul care se învârtea cu pași mari prin bucătăria supraîncălzită și lipsită de aer. Bețivul de la bar, jucându-se cu paharul plin cu bere Olympia…

— Nu-ți asumi responsabilitatea, zise Jason, calculându-și atent și cu grijă cuvintele, foarte sigur că de data asta era ceea ce trebuia spus.

— Pentru cine? Nu pentru viața ta, dacă asta voiai să spui. Asta te privește. Nu-mi pune mie în cârcă ce vrei tu!

— Responsabilitate, o lămuri el, pentru consecințele actelor tale. Din punct de vedere moral și etic, plutești ca o epavă. Ieșind la iveală ici, colo, apoi scufundându-te iarăși. Ca și cum

nu s-ar fi întâmplat nimic. Lăsând pe seama oricui altcuiva să culeagă castanele din foc…

Ridicând capul, fata îl privi drept în ochi.

— Ți-am făcut vreun rău? întrebă ea. Te-am salvat de *poli*; asta am făcut pentru tine. Am făcut un lucru greșit? Da? Vocea îi crescu în volum; se uita la el necruțătoare, fără să clipească, ținând încă în mână furculița de spaghete.

Jason oftă. Era un caz fără speranță.

— Nu, spuse el, n-ai făcut un lucru greșit. Mulțumesc foarte mult. Îți rămân recunoscător.

Și, exact când rostea toate vorbele astea, simți crescând în el un val de ură imensă față de Kathy. Pentru că-l prinsese în mreje, așa cum o făcuse. O fătucă firavă, de numai nouăsprezece ani, să-l păcălească pe un Rang Șase adult în halul ăsta – era atât de improbabil, încât părea absurd. Pe de o parte, simțea că-i vine să râdă. Pe de alta, nici vorbă.

— Răspunzi căldurii mele umane? se interesă ea.

— Da.

— Simți dragostea mea ajungând până la tine, nu-i așa? Ascultă. Eu aproape că pot s-o aud. (Ciuli urechile.) Iubirea mea crește, e ca un lujer fraged.

Jason făcu un semn chelnerului.

— Ce serviți aici? întrebă el răstit. Doar bere și vin?

— Și marijuana, domnule. Acapulco Gold de cea mai bună calitate. Plus hașiș, extrafin.

— Dar niciun fel de tărie…

— Nu, domnule.

Cu un gest scurt, îi făcu semn chelnerului să se îndepărteze.

— L-ai tratat ca pe un servitor, observă fata.

— Mda, zise el, apoi oftă zgomotos. Închise ochii și își masă rădăcina nasului. Putea să meargă până la capăt acum; în cele din urmă, reușise să-i stârnească mânia. E un chelner jalnic, spuse el, iar restaurantul ăsta e o mizerie. Hai să plecăm de-aici!

— Deci asta înseamnă să fii o celebritate. Înțeleg acum…

Puse furculița pe masă.

— Ce crezi că înțelegi? întrebă Jason, lăsând subiectul în suspensie. Rolul lui de conciliator dispăruse deja cu totul, fără nicio șansă de a mai reveni. Se ridică în picioare și-și luă haina. Plec, o anunță el. Își puse haina.

— Of, Dumnezeule! zise Kathy, închizând ochii; gura strâmbă îi atârna larg deschisă. O, nu… Îți dai seama ce-ai făcut? Știi măcar ce-ai făcut? Înțelegi? După care, brusc, cu ochii închiși și pumnii încleștați, își aplecă fruntea și începu să urle.

Jason nu mai auzise niciodată până atunci asemenea urlete și rămase locului paralizat, în timp ce sunetul – și vederea feței ei frânte, contorsionate – îl izbea cu zgomot, amorțindu-l. Sunt strigătele unui om care suferă de psihoză, își spuse el. Venind din inconștientul speciei. Este ceva care merge dincolo de individul în sine, având legătură cu o entitate colectivă.

Dar faptul că știa nu-l ajuta cu nimic.

Proprietarul localului și cei doi chelneri se grăbiră în direcția lor, ținând încă în mâini meniurile. În mod ciudat, Jason înregistră și fixă detaliile, ca și cum totul în jurul său înghețase din pricina urletelor fetei. Devenise nemișcat. Văzu clienții ridicând furculițele, coborând lingurile, mestecând… Totul se oprise și nu mai rămăsese nimic altceva decât zgomotul urât, îngrozitor.

Iar acum Kathy vorbea. Profera cuvinte ordinare, cuvinte de mahala, care-i oripilau pe toți din restaurant, inclusiv pe Jason. Sau mai ales pe el.

Proprietarul, cu mustața tremurându-i, făcu un semn celor doi chelneri și aceștia o ridicară pe fată de pe scaun. Ținând-o strâns de umeri, așteptară decizia patronului, apoi o târâră pe sus de la un capăt la altul al localului și o scoaseră pe trotuar.

Jason plăti nota și se grăbi pe urmele lor.

În ușă fu oprit totuși de către patron, care-l aștepta cu mâna întinsă.

— Trei sute de dolari, ceru el sec.

— Pentru ce? Pentru că ați dat-o afară?

— Pentru ca să nu chem *polii,* spuse proprietarul.

Cu un aer sumbru, Jason plăti suma cerută.

Chelnerii o lăsaseră pe Kathy pe caldarâm, la marginea trotuarului. Acum ședea tăcută, cu degetele apăsate pe ochi, legănându-se încolo și-ncoace și mișcându-și buzele în chip neauzit. Cei doi bărbați o supravegheau, încercând să-și dea seama dacă avea să le mai facă sau nu necazuri, apoi, odată ce constatară amândoi că nu mai era cazul, se grăbiră să se întoarcă în restaurant. Îi lăsară împreună pe Jason și pe fată,

acolo, pe trotuar, sub lumina roșu cu alb a reclamei de neon cu numele localului.

Îngenunchind lângă ea, Jason îi puse mâna pe umăr. De data asta, Kathy nu mai încercă să-l respingă.

— Îmi pare rău, rosti el. Și vorbea serios. Știi, pentru că te-am împins până la limită...

Am răspuns la ceea ce credeam că e un bluf din partea ta, își spuse, și nu era de fapt un bluf. Perfect, ai câștigat! Renunț. De-acum încolo, va fi numai ce vrei tu. Trebuie doar să spui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o repede! Scoate-mă din chestia asta cât de repede poți!

Intuia totuși că așa ceva nu se va petrece prea curând.

5.

Împreună, mână în mână, rătăciră pe trotuarele peste care se lăsase seara, trecând pe lângă reclamele luminoase care clipeau, pulsau, se roteau, se legănau, aruncând pete de culoare ce inundau totul, palpitând și fluctuând. Genul acesta de vecinătate nu-i plăcea deloc; o văzuse de un milion de ori, multiplicată pe toată suprafața Pământului. Tocmai de aceea și fugise de ea, în tinerețe, folosind ca metodă de evaziune statutul lui de cetățean de Rang Șase. Iar acum se întorsese de unde plecase...

N-avea nimic împotriva oamenilor; pe cei obișnuiți îi vedea așa cum erau, prinși într-o capcană din care nu aveau cum să mai iasă – și nu din vina lor. Nu ei inventaseră sistemul; nu le plăcea, dar îl suportau, ceea ce el nu fusese obligat să facă. De fapt, se simțea vinovat văzându-le fețele încruntate și gurile strâmbe, schimonosite într-o expresie de nefericire.

— Da, spuse Kathy în cele din urmă, cred că mă îndrăgostesc de tine cu adevărat. Dar e numai vina ta; radiezi un puternic câmp magnetic. Știai că pot să-l văd?

— Grozav! mormăi el mecanic.

— E de un violet închis și catifelat, spuse fata, apucându-l de mână cu strânsoare surprinzător de puternică. Și e foarte intens. Tu îl poți vedea pe-al meu? Îmi distingi aura?

— Nu, zise el.
— Sunt surprinsă. Aș fi crezut contrariul.
Părea calmă în acest moment. Episodul cu urlatul exploziv trecuse, aducând după el o stabilitate relativă. O structură a personalității aproape pseudo-eliptoidă, presupuse el în gând. Care se acumulează în fiecare zi, până când…
— Aura mea, îl întrerupse ea din meditație, e de un roșu strălucitor. Culoarea pasiunii…
— Mă bucur pentru tine, zise Jason.
Oprindu-se brusc, ea se întoarse ca să-l privească drept în față. Încercând să-i descifreze expresia. El spera că aceasta era suficient de opacă.
— Ești supărat pe mine pentru că mi-am pierdut cumpătul? se interesă ea.
— Nu, spuse el.
— *Pari* supărat. Cred că și ești… De fapt, presupun că doar Jack înțelege. Și Mickey.
— Mickey Quinn, rosti el în mod reflex.
— Nu-i așa că e o persoană deosebită? întrebă Kathy.
— Foarte deosebită. Ar fi putut să-i povestească o mulțime de lucruri, dar n-avea niciun rost. Ea nu voia să știe cu adevărat; credea că a înțeles deja totul.
Ce altceva mai crezi, fetișcano? se întrebă Jason. De exemplu, ce crezi că știi despre mine? La fel de puțin cât știi despre Mickey Quinn și Arlene Howe și toți ceilalți care, pentru tine, în realitate nu există? Gândește-te câte aș putea să-ți povestesc dacă, fie și numai pentru o clipă, ai fi în stare să mă asculți. Dar tu nu poți să asculți. Te-ar speria ceea ce ai putea auzi. Și, oricum, tu le știi deja pe toate…
— Cum este, întrebă el, să te fi culcat cu atâția oameni faimoși?
Ea se opri iarăși brusc.
— Crezi că m-am culcat cu ei pentru că erau faimoși? Crezi că sunt o FdC – o futăcioasă de celebrități? Asta-i adevărata ta părere despre mine?
E ca o hârtie de prins muște, gândi el. De fiecare dată când scotea vreun cuvânt, îl prindea. N-avea cum să câștige.
— Cred, rosti el rar, că ai dus o viață interesantă. Și ești o persoană interesantă…
— Și importantă, preciză Kathy.

— Da, fu el de acord. Și importantă. În anumite privințe, cea mai importantă persoană pe care-am întâlnit-o. Este o experiență de-a dreptul tulburătoare.

— Vorbești serios?

— Da, răspunse el apăsat.

Și într-un fel ciudat, aproape confuz, era adevărat. Nimeni, nici măcar Heather, nu reușise să-l îmbrobodească în așa hal. Nu putea suporta lucrurile prin care descoperea că trece acum, dar nici nu avea cum să iasă din ele. Avea senzația că stă în spatele volanului aeromobilului său unicat, făcut la comandă, față în față cu o lumină roșie sau verde sau chihlimbarie sau cu toate în același timp. Nu era posibil niciun răspuns rațional aici, din cauza iraționalității fetei. Teribila putere a ilogicului, gândi el, a arhetipurilor operând din adâncurile inconștientului colectiv care-i reunise, pe ei și pe toți ceilalți. Într-un nod imposibil de desfăcut de-a lungul vieții lor.

Nu-i de mirare, își spuse Jason, că unii oameni, destul de mulți, tânjesc după moarte.

— Vrei să mergem la un film SF?

— De ce nu, răspunse el repede.

— Rulează unul foarte bun la Cinema Doisprezece. Se petrece pe o planetă din Sistemul Betelgeuse, un soi de planetă a lui Tarberg – știi, aia din Sistemul Proxima. Doar că, în filmul ăsta, ea este locuită de creaturile unei invizibile…

— L-am văzut, o întrerupse el.

De fapt, cu un an în urmă, îl avuseseră ca invitat în emisiune pe Jeff Pomeroy, interpretul personajului principal din film. Chiar difuzaseră și un scurtmetraj, obișnuita filmare în studioul lui Pomeroy. Nu-i plăcuse atunci și nu credea că avea să-i placă nici acum. În plus, nu putea să-l sufere pe Jeff Pomeroy nici pe ecran, nici în afara lui. Așa stăteau lucrurile, cel puțin din punctul lui de vedere.

— Chiar nu era bun de nimic? întrebă Kathy plină de speranță.

— În ceea ce mă privește, Jeff Pomeroy este cel mai mare nemernic din lume. El și cei asemenea lui. Imitatorii…

— O vreme a fost pacient la Morningside. Nu l-am cunoscut îndeaproape, dar știu că a fost acolo.

— Pot să cred una ca asta, spuse el, doar pe jumătate convins.

— Știi ce mi-a mărturisit odată?

— Cunoscându-l, rosti Jason, aș zice că…

— A spus că sunt persoana cea mai blândă pe care-a întâlnit-o vreodată. Nu-i așa că-i interesant? Chiar și când m-a văzut într-una dintre stările mele mistice – știi tu, momentele în care zac și urlu – a rămas la aceeași părere. Cred că este o persoană foarte sensibilă; sunt convinsă. Tu nu crezi așa ceva?

— Ba da, răspunse el.

— Atunci, putem să ne întoarcem în garsoniera mea? întrebă Kathy. Și să ne coțăim ca iepurii?

El mârâi neîncrezător. Oare ea chiar spusese asta? Se întoarse vrând să-i vadă fața, dar exact atunci ajunseră în zona întunecată dintre două reclame. O clipă, se lăsă întunericul. Dumnezeule, își spuse el, *trebuie să ies neapărat din tot rahatul ăsta*! Trebuie să regăsesc drumul spre propria mea lume!

— Te plictisește sinceritatea mea?

— Nu, răspunse Jason. Sinceritatea nu mă plictisește. Ca să fii o celebritate, trebuie să fii în stare să-ți asumi asta. Chiar așa, își spuse. Apoi, cu glas tare, rosti: Orice fel de sinceritate. Cea de genul tău mai mult decât a altora…

— Care-i genul meu? se interesă Kathy.

— Sinceritatea sincerității.

— Atunci, înseamnă că mă înțelegi, spuse ea.

— Da, acceptă el, dând din cap. Chiar te înțeleg.

— Și nu te uiți de sus la mine? Ca la o persoană neînsemnată care-ar trebui să fie moartă?

— Nu, zise el. Ești o persoană foarte importantă. Și foarte sinceră, de asemenea. Unul dintre cei mai onești și mai verticali oameni pe care i-am întâlnit. Vorbesc serios. Jur pe Dumnezeu!

Ea îl bătu prietenește pe mână.

— Nu te ambala prea tare. Lasă lucrurile să se petreacă așa cum trebuie…

— Îți garantez că așa se și întâmplă!

— Foarte bine, se bucură Kathy.

Avea un aer fericit. În mod evident, își zise el, îi ușurase temerile; se simțea sigură de el. Și de asta depindea viața lui… sau poate nu? Nu capitula în fața raționamentului ei paranoic? În clipa asta, nici el nu mai știa…

— Ascultă, rosti el cu vocea întretăiată. Am să-ți spun ceva și vreau să mă asculți cu atenție. Ar trebui să te afli într-o închisoare pentru nebuni criminali!

Într-un mod misterios, înspăimântător, fata nu reacționă; nu spuse nimic.

— În plus, adăugă el, am să fug de tine cât de departe o să pot s-ajung…

Își smulse mâna dintr-a ei, se întoarse și o porni în direcția opusă. Ignorând-o. Pierzându-se printre necunoscuții care se înghesuiau din ambele sensuri de-a lungul trotuarelor dărăpănate, luminate de tuburi de neon, a acestei părți neplăcute a orașului.

Am scăpat de ea, gândi el. Și, făcând asta, sunt pe cale să-mi pierd probabil afurisita de viață.

Și-acum, ce urmează? Se opri, uitându-se în jur. Port oare un microemițător, așa cum spunea ea? se întrebă. Mă dau de gol la fiecare pas pe care-l fac?

Charley Veselu', gândi el, mi-a spus s-o caut pe Heather Hart. Și, cum oricine din lumea televiziunii știe, Charley Veselu' nu dă niciodată greș.

Dar voi trăi suficient de mult, se întrebă el, cât să ajung până la Heather Hart? Și, dacă ajung la ea, dar voi fi urmărit, nu-i voi provoca pur și simplu moartea? Ca un fel de molimă lipsită de judecată? În plus, cugetă Jason, dacă Al Bliss nu mă cunoaște și Bill Wolfer la fel, de ce m-ar recunoaște Heather? Doar că Heather, își spuse el, este tot un Rang Șase, ca și mine. Singurul pe care-l cunosc, de altfel. Poate că asta va face diferența. Dacă există vreo diferență…

Găsi o cabină telefonică, intră, închise ușa în urma lui, ca să scape de zgomotul traficului și introduse în aparat un quinque de aur.

Heather Hart avea mai multe numere trecute la secret. Unele erau pentru serviciu, altele pentru prietenii apropiați, unul pentru iubiți – n-avea niciun rost să ascundă asta. El, desigur, o știa, fiind ceea ce fusese – și spera că mai este încă – pentru Heather.

Ecranul aparatului se lumină. După umbrele schimbătoare pe care le zărea, Jason își dădu seama că femeia se afla în mașină.

— Bună! zise el.

Punându-și mâna streașină la ochi, pentru a vedea mai bine despre ce este vorba, Heather întrebă:

— Tu cine dracu' mai ești?

Ochii verzi îi străluceau. Părul roșcat te orbea.

— Sunt Jason, spuse el.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Jason. De unde ai numărul ăsta? Tonul îi era neliniștit și răgușit. Pleacă naibii de pe linia mea telefonică! se răsti ea de pe ecranul aparatului, după care începu să repete: De unde ai numărul ăsta? Vreau numele celui care ți l-a dat!

— Tu mi l-ai dat, cu șase luni în urmă. Chiar când ți l-ai instalat. Cel mai privat dintre numerele tale private, corect? Nu așa-i spuneai?

— Cine ți-a zis asta?

— Tu ai făcut-o. Eram la Madrid. Căutai niște locuri potrivite pentru emisiune, iar eu mi-am permis o vacanță de șase zile într-un hotel aflat la numai o jumătate de milă distanță. Veneai să mă cauți în fiecare zi, în jur de ora trei, cu aeromobilul tău Rolls. E-adevărat sau nu?

— De la ce revistă ești? întrebă Heather pe un ton sacadat.

— De la niciuna, răspunse Jason. Sunt iubitul tău numărul unu.

— Ești, ce?

— Iubitul…

— Ești un fan? Da, sigur, ești un fan, unul dintre nemernicii ăia afurisiți. Te omor dacă nu-mi lași liberă linia telefonică!

Sunetul și imaginea se întrerupseră; Heather închisese legătura.

Introduse o altă fisă în aparat și formă din nou numărul.

— Aaa, din nou nemernicul de fan! răspunse Heather. Părea mult mai liniștită acum. Sau se resemnase.

— Ai un dinte fals, rosti Jason. Când ești cu vreunul dintre amanți, ți-l lipești în gură cu un ciment epoxidic pe care-l poți cumpăra de la Harney’s. Cu mine însă, îl dai deoparte câteodată și-l așezi într-un pahar plin cu spumă de dinți marca Dr Sloom. Este substanța de curățare a dinților pe care-o preferi. Pentru că, așa cum ai spus-o, îți aduce aminte de zilele când Bromo Seltzer era o substanță legală și nu doar o marfă de pe piața neagră, fabricată în vreun laborator dintr-un subsol oarecare, folosind cele trei bromuri la care Bromo Seltzer renunțase în urmă cu ani și ani, când…

— De unde ai toate informațiile astea? îl întrerupse Heather. Avea o mină încremenită, cuvintele îi erau repezite și directe. Iar

tonul… îl mai auzise și mai înainte. Heather îl folosea atunci când discuta cu oameni pe care îi detesta.

— Nu folosi cu mine tonul ăsta de „Mă doare-n cur!”, rosti el furios. Dintele tău fals este un molar. Pe care tu îl numești Andy, nu-i așa?

— Un fan nemernic știe totul despre mine. Doamne! Cel mai rău coșmar al meu se confirmă. Care este numele clubului tău și câți fani fac parte din el, de unde ești și – pentru numele lui Dumnezeu! – de unde ai făcut rost de niște date private din viața mea personală pe care nu ai dreptul să le știi sub nicio formă? Vreau să spun că ceea ce faci este ilegal, e vorba de o violare crasă a intimității. Am să pun poliția pe urmele tale, dacă ai să continui să mai suni…

Întinse mâna ca să întrerupă legătura.

— Sunt un cetățean de Rang Șase, rosti Jason cu glas tare.

— Un ce? Ce fel de șase? Ai șase picioare, așa e? Ori, mai curând, șase capete…

— Ești și tu un Rang Șase. Asta e ceea ce ne-a ținut împreună în tot acest timp!

— Mai am puțin și mor, spuse Heather cu fața palidă ca de mort. Chiar și în lumina slabă din interiorul mașinii femeii, Jason putu să remarce cum trăsăturile sale își schimbă culoarea. Cât mă costă ca să mă lași în pace? Am știut întotdeauna că un nemernic de fan nebun, în cele din urmă, va…

— Încetează să mă mai numești fan nemernic sau nebun, se răsti Jason.

Era o atitudine care-l enerva de-a binelea; parcă ar fi primit lovitura de grație.

— Ce vrei? întrebă Heather.

— Să ne întâlnim la restaurantul Altrocci.

— Aha, știi și despre asta? E singurul loc unde pot să merg fără să nu fiu stropită cu sământa unor tocilari care vor să le dau autografe pe meniuri care nici măcar nu le aparțin… Femeia oftă cuprinsă de deznădejde. Bun, acum s-a terminat. N-o să mă întâlnesc cu tine nici la Altrocci, nici în altă parte. Ține-te departe de viața mea particulară, sau o să-mi pun *polii* privați să te scopească și să…

— Ai doar UN *pol* care să te protejeze, o întrerupse Jason. Are șaizeci și doi de ani și îl cheamă Fred. La început, a fost pistolar în forța de reacție din comitatul Orange. Obișnuia să-i doboare

pe studenții de la Cal State Fullerton. Pe vremea aia era bun, acum însă nu trebuie să te mai temi de nimic din partea lui…

— Nu mai spune? se prefăcu interesată Heather.

— Bine, hai să-ți mai spun ceva care să te facă să te întrebi de unde știu totul. Ți-o amintești pe Constance Ellar?

— Da, rosti pe ton răstit Heather. Starleta aia de doi bani care arăta ca o păpușă Barbie, doar că avea capul prea mic, iar în rest era atât de mare, încât ai fi zis c-o umflase cineva cu pompa de bioxid de carbon… Buza i se curbă. Mai era și proastă ca noaptea, pe deasupra!

— Întocmai, fu el de acord. Proastă ca noaptea. Astea-s cuvintele potrivite. Îți amintești ce i-am făcut în timpul show-ului? Prima ei apariție la nivel planetar, pentru că a trebuit s-o accept, din moment ce mi-a fost băgată pe gât. Îți mai aduci aminte ce i-am făcut, eu și cu tine?

Se lăsă tăcerea.

Jason continuă:

— Ca un cadou pentru că am luat-o în emisiune, agentul ei a acceptat s-o lase să facă o reclamă pentru unul dintre sponsorii noștri mai puțin importanți. Eram curioși despre ce produs este vorba, așa că ne-am uitat în sacoșa de hârtie înainte de venirea don'șoarei Ellar și am văzut că urma să prezinte o cremă epilatoare pentru picioare. Dumnezeule, Heather, chiar nu-ți…

— Ascult, zise Heather.

— Am luat spray-ul epilator și i-am pus în sacoșă un altul, destinat igienei intime a femeilor, dar am lăsat textul publicitar care suna așa: „Demonstrați în direct modul de folosire a produsului, cu o expresie de extremă mulțumire și satisfacție!” După care am plecat naibii de-acolo și-am așteptat…

— Serios?

— Domnișoara Ellar și-a făcut în cele din urmă apariția, a intrat în cabina proprie să se schimbe, a deschis punga de hârtie, apoi – și asta e partea care încă mă dă pe spate – a venit la mine foarte serioasă și mi-a spus: „Domnule Taverner, îmi pare rău că vă deranjez, dar ca să demonstrez modul de folosire a Spray-ului pentru Igiena Intimă Feminină, va trebui să-mi dau jos fusta și chiloții. Chiar aici, în fața camerei.” „Așa. Și?” am întrebat eu. „Care-i problema?” Iar ea mi-a răspuns: „O să am nevoie de o măsuță pe care să-mi așez hainele. Nu pot să le arunc pur și simplu pe podea; asta ar da o impresie proastă.

Vreau să spun, am să-mi pulverizez chestia aia în vagin în fața a șaizeci de milioane de telespectatori, iar când faci așa ceva nu poți să-ți lași hainele împrăștiate pe jos, oricum, în jurul tău. Este lipsit de eleganță.” Și chiar ar fi făcut-o, acolo, în timpul show-ului, dacă Al Bliss n-ar fi…

— E o poveste de prost-gust, îl întrerupse brusc Heather.

— Totuși, atunci credeai că e foarte amuzantă. Fătuca aia de o prostie monumentală, la prima ei mare lovitură, gata să facă asta: „Demonstrați în direct modul de folosire a produsului, cu o expresie de extremă mulțumire și…”

Heather închise telefonul.

Cum s-o fac să înțeleagă? se întrebă el furios, scrâșnind din dinți, aproape scoțându-și una dintre plombele de argint. Ura senzația asta, să mestece o bucată de plombă. Să-și distrugă trupul neputincios. Oare de ce nu înțelege femeia asta că tot ce știu despre ea înseamnă ceva important? se întrebă Jason. Cine, altfel, ar putea să știe toate lucrurile astea? Evident, cineva care i-a fost foarte apropiat din punct de vedere fizic, măcar o perioadă. N-ar putea fi o altă explicație și totuși ea invoca diverse motive complicate ca să se apere, încât nu putea s-o convingă. Când totul se afla chiar în fața ochilor ei… Ochii ei de Rang Șase.

Introduse încă un quinque în aparat și sună încă o dată.

— Bună, tot eu sunt, rosti el când Heather ridică din nou receptorul telefonului din mașină. Știu și asta despre tine. Faptul că nu poți să lași telefonul să sune în gol; de-asta ți-ai luat zece numere particulare, fiecare pentru câte un scop precis.

— Am doar trei, spuse Heather. Așa că nu știi nimic!

— Voiam, mai curând, să spun că…

— Bine. Cât?

— Am auzit de suficient de multe ori chestia asta pe ziua de azi, zise el cu sinceritate. Nu poți să mă cumperi, pentru că nu asta vreau. Ceea ce-mi doresc – ascultă-mă, Heather! – este să aflu de ce nimeni nu mă cunoaște. În principal, tu. Și din moment ce ești o persoană de Rang Șase, ai putea fi în stare să explici ce se întâmplă. Ai *vreo* amintire despre mine? Uită-te pe ecran, la chipul meu. Privește-l!

Ea se uită atent, cu o sprânceană ridicată.

— Ești tânăr, dar nu *chiar atât* de tânăr. Arăți bine. Vocea îți este poruncitoare și nu ai nicio reținere să mă iei la mișto cum

îți vine mai bine. Ești exact așa cum ar arăta, ar vorbi și ar acționa o jigodie de fan. Ești mulțumit acum?

— Sunt într-un mare necaz, o anunță Jason.

Era de-a dreptul irațional din partea lui să-i spună așa ceva, din moment ce femeia nu-și amintea câtuși de puțin de el. Dar, de-a lungul anilor, se obișnuise să-i povestească propriile necazuri – și să le asculte, la rândul său, pe-ale ei –, iar obiceiul nu dispăruse încă. Doar că nu ținea cont de realitatea prezentă, se dezvolta sub propria sa putere.

— Ce rușine! comentă Heather.

— Nimeni nu-și amintește de mine, continuă Jason. Nu am un certificat de naștere; nu m-am născut niciodată, dar *niciodată*! Așa că – în mod firesc – am doar niște acte false pe care le-am cumpărat de la o informatoare a *pol*-ilor pentru două mii de dolari, la care s-au mai adăugat o mie pentru cel care ne-a pus în legătură. Le port cu mine peste tot, dar – Dumnezeule! – s-ar putea să aibă incluse microtransmițătoare. Și chiar dacă sunt conștient de asta, trebuie să le păstrez asupra mea. Știi de ce; chiar dacă ești în vârf, cunoști și tu cum funcționează societatea. Ieri aveam treizeci de milioane de telespectatori care-ar fi urlat ca disperații, profund jigniți, dacă vreun *pol* sau *nat* s-ar fi atins de mine. Astăzi, privesc drept în ochii unuia de la LMF…

— Ce este LMF-ul?

— Lagăr de muncă forțată…

Mârâi cuvintele, încercând s-o țintuiască locului.

— Mica șnapană care mi-a falsificat actele m-a pus s-o scot în oraș, la o dărăpănătură de restaurant italienesc uitat de Dumnezeu, și, în timp ce eram acolo, stând de vorbă, s-a aruncat la pământ și-a început să urle. Urla ca o nebună; după propria-i mărturisire, scăpase de la spitalul Morningside. Chestia asta m-a costat alți trei sute de dolari, iar acum… cine știe? Probabil că i-a asmuțit deja pe urmele mele și pe *poli,* și pe *nați*… Împingând autocompătimirea și mai departe, adăugă: Probabil că ascultă această linie de telefon chiar acum!

— Doamne, nu! strigă Heather și trânti iarăși telefonul în furcă.

Jason nu mai avea niciun quinque de aur. Așa că, pentru moment, fu nevoit să renunțe. Chestia aia, cu ascultarea liniilor telefonice, își spuse, fusese o prostie din partea lui. Una care ar

fi făcut pe oricine să reacționeze exact la fel. M-am strangulat în propria mea rețea de vorbe... Exact la mijloc, dar și la capete, ca un uriaș anus artificial.

Deschise ușa cabinei telefonice și ieși pe trotuarul aglomerat al nopții. Acolo, în Slumsville, gândi el cu amărăciune, unde turnătorii *pol*-ilor mișunau peste tot. Un spectacol glumeț, precum celebra reclamă TV la brioșe, pe care-am studiat-o la școală, își spuse.

Ar fi hazliu, gândi el, dacă asta s-ar întâmpla altcuiva. Dar mi se întâmplă mie. Nu, nu e distractiv în niciun fel. Pentru că suferința este reală, la fel și moartea care trece pe lângă noi în fiecare zi. Gata să ne lovească în orice moment.

Îmi doresc să fi putut înregistra convorbirea telefonică, plus tot ce ne-am comunicat unul altuia, Kathy și cu mine. În 3-D și color, ar fi fost un material interesant pentru emisiunea mea, în special spre final, când – ocazional – se mai întâmplă să rămânem fără subiecte. Ocazional, pe naiba... În general. Întotdeauna. Pentru tot restul vieții mele...

Parcă și auzea cum ar suna noua lui introducere: „Ce i se poate întâmpla unui om, un om obișnuit, fără dosar la poliție, un om care într-o bună zi își pierde actele de identitate și se trezește înfruntând...” Și tot așa... I-ar fi captivat, cu siguranță, pe fiecare dintre cei treizeci de milioane. Pentru că fiecare se temea exact de același lucru. „Un om invizibil”, ar fi continuat comentariul său, „și totuși un om care sare prea mult în ochi. Legal, invizibil; ilegal, ostentativ. Ce se alege de un asemenea ins, dacă nu poate înlocui...” Bla, bla, bla. Mereu și mereu. La naiba cu asta! Nu tot ceea ce făcuse, spusese ori i se întâmplase intrase în emisiune. Atunci, s-o lăsăm baltă! Un alt ratat, printre mulți alții. Mulți sunt chemați, își spuse el, dar puțini sunt aleși. Asta înseamnă să fii profesionist. Așa mi-am condus afacerile, publice ori private. Taie din cheltuieli și ia-o la goană, atunci e cazul, își spuse, citându-se pe sine, cel din vremurile bune, când prima ediție a emisiunii sale, difuzate în întreaga lume, fusese preluată pentru transmisie prin rețeaua de sateliți.

Voi găsi un alt falsificator, decise el, unul care să nu fie informator al *pol*-ilor, și-o să-mi iau un alt set de acte de identitate, de data asta fără microemițătoare. După care, evident, o să am nevoie de-o armă.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta încă din momentul când m-am trezit în camera aia de hotel, își spuse. Odată, cu ani în urmă, când banda Reynolds încercase să pună bețe în roate show-ului lui Jason, învățase să folosească – și purtase cu el, efectiv – o armă: un Barber's Hoop cu bătaie de trei kilometri și o traiectorie extrem de precisă până la ultima mie de metri.

„Transa mistică” a lui Kathy și strigătele ei isterice se potriveau. Porțiunea audio urma să cuprindă o voce matură, de bărbat, care spunea din off: „Asta înseamnă să fii psihotic. Să suferi, să suferi dincolo de...” Și-așa mai departe. Bla, bla, bla... Inspiră adânc aerul rece al nopții, se scutură cuprins de un frison, apoi se alătură pietonilor înghesuiți pe trotuar, ținându-și mâinile adânc înfipte în buzunare.

Și se trezi față în față cu o coadă de zece persoane, așteptând la un punct de control al *pol*-ilor. Un *pol* în uniformă cenușie stătea în picioare la capătul rândului, mergând de colo până colo, pentru a fi sigur că nimeni nu fuge în direcție opusă.

— Nu treci, prietene? se interesă *pol*-ul, când Jason – în mod involuntar – tocmai se pregătea să plece.

— A, ba da, bineînțeles, răspunse el.

— Bine, spuse *pol*-ul, binedispus. Pentru că cercetăm punctul ăsta de trecere încă de azi-dimineață, de la opt, și tot nu ne-am îndeplinit norma de muncă...

6.

Doi *poli* scorțoși, în gri, privindu-l pe omul dinaintea lui Jason, rostiră la unison:

— Astea au fost falsificate acum o oră; sunt încă umede. Vezi? Vezi cum curge cerneala la căldură? Bine.

Făcură un semn din cap și omul, apucat de patru *poli* cu înfățișare de bătăuși, dispăru într-o aerodubă parcată, amenințător de gri și de neagră: culorile poliției.

— În ordine, i se adresă cordial unul dintre polițiștii scorțoși lui Jason, hai să vedem când au fost imprimate ale tale...

Jason replică:

— Le am de ani buni.

Înmână polițiștilor portofelul cu cele șapte carduri ID.

— Pune semnăturile la aparat, îi ordonă *pol*-ul ce părea a fi șef însoțitorului său. Vezi dacă se suprapun.

Kathy avusese dreptate.

— Nu, răspunse polul subaltern, dând deoparte camera oficială. Nu se suprapun. Dar se pare că ăsta, livretul de serviciu militar, a avut pe el un microcip care-a fost răzuit. Și foarte îndemânatic, dacă-i așa. Trebuie să te uiți la el prin sticlă!

Legănă lupa portabilă și lanterna, luminând cardurile falsificate ale lui Jason în cel mai mic detaliu.

— Vezi?

— Când ai plecat din serviciu, îl întreba șeful *pol* pe Jason, actul ăsta avea pe el un microcip? Îți aduci aminte?

Amândoi îl priviră atent pe Jason, în timp ce-i așteptau răspunsul. Ce naiba să spună? se întrebă în sinea lui.

— Nu știu, răspunse. Nici măcar nu știu cum arată un... – porni el să zică „cip microtransmițător”, dar se corectă repede (destul de repede, spera) – cip electronic.

— E un cip, domnule, îl informă *pol*-ul subaltern. Nu asculți? Ai luat droguri? Uite; pe cardul cu situația drogurilor nu există nicio intrare în ultimul an.

Unul dintre *polii* arătând a bătăuși interveni:

— Dovedește totuși că nu sunt falsificate; pentru că cine ar falsifica o infracțiune asupra unui card ID și-ar fi ieșit deja din minți.

— Da, replică Jason.

— Ei bine, nu face parte din domeniul nostru, conchise șeful *pol.* Îi înapoie cardurile lui Jason.

— O să trebuiască să lămurești lucrurile cu inspectorul pentru droguri. Mergi mai departe.

Cu bastonul, *pol*-ul îl împinse pe Jason din drum, întinzându-se între timp după cardurile ID ale omului din spatele lui.

— Asta-i tot? îi întrebă Jason pe *polii* cu înfățișare de bătăuși. Nu-i venea să creadă. Nu lăsa să se vadă, își zise în sinea lui. Mergi mai departe!

Așa făcu.

Din umbra unui felinar spart, Kathy întinse mâna și-l atinse; el încremeni, simțind că se transformă într-un bloc de gheață, începând de la inimă.

— Acum ce mai crezi despre mine? întrebă Kathy. Despre munca mea, despre ce-am făcut pentru tine?

— Au mers, răspunse el scurt.

— N-o să te denunț, spuse Kathy, chiar dacă m-ai jignit și m-ai abandonat. Dar trebuie să stai cu mine la noapte, așa cum ai promis. Înțelegi?

Trebuia s-o admire. Furișându-se prin preajma punctelor de control la întâmplare, căpătase dovezi la prima mână că documentele ei falsificate fuseseră făcute destul de bine ca să-l ajute să treacă de *poli.* Așa că, pe neașteptate, situația dintre ei se schimbase: acum el îi era dator ei. Nu mai era în poziția de victimă persecutată.

Avea o datorie morală față de ea. Mai întâi bățul: amenințarea de a-l denunța *pol*-ilor. Apoi morcovul: cardurile ID falsificate corespunzător. Fata-l avea la mână, cât se poate de serios. Trebuia să recunoască asta, față de ea și față de el însuși.

— Aș fi putut să te trec de ei oricum, adăugă Kathy.

Ridică brațul drept, arătând către o porțiune a mânecii.

— Am acolo un solz cenușiu de identificare a poliției; apare sub lupa lor. Ca să nu fiu ridicată din greșeală. Aș fi zis…

— Hai să lăsăm lucrurile aici, o întrerupse cu asprime. Nu vreau să aud nimic despre așa ceva.

Se îndepărtă de ea; fata se strecură după el, ca o pasăre iscusită.

— Vrei să ne întoarcem în apartamentul meu secundar? întrebă Kathy.

— Afurisita aia de cameră mizerabilă?

Am o casă plutitoare în Malibu, se gândi el, cu opt dormitoare, șase băi rotitoare și o cameră de zi cvadridimensională, cu un tavan infinit. Și, din cauza a ceva ce nu înțeleg și nu pot controla, trebuie să-mi petrec timpul astfel. Vizitând locuri periferice, ponosite. Birturi infecte, ateliere și mai infecte, locuințe cu o singură cameră, cele mai infecte dintre toate. O răsplată pentru ceva ce-am făcut? se întrebă. Ceva despre care nu știu sau nu-mi amintesc? Dar nimeni nu răsplătește pe nimeni, reflectă el. Am învățat asta cu multă vreme în urmă; nu primești nicio răsplată, nici pentru răul pe care-l faci, nici pentru bine. La sfârșit, nu ieși niciodată chit cu nimeni. N-am învățat asta până acum, dacă am învățat vreodată ceva?

— Ghici ce se află în fruntea listei mele de cumpărături pentru ziua de mâine? vorbea Kathy. Muște moarte. Știi de ce?

— Sunt bogate în proteine.

— Da, dar nu de-asta; nu le iau pentru mine. Cumpăr o pungă pe săptămână pentru Bill, broasca mea țestoasă.

— Nu văd nicio broască-țestoasă.

— În apartamentul principal. Doar nu credeai cu-adevărat că aș cumpăra muște moarte pentru mine, nu?

— *De gustibus non disputandum est,* cită el.

— Să vedem. Gusturile nu se discută. Așa-i?

— Așa-i, răspunse el. Ceea ce înseamnă că dacă vrei să mănânci muște moarte, dă-i drumul și mănâncă-le!

— Bill le mănâncă; lui îi plac. Nu-i decât una dintre broscuțele alea verzi... nu o țestoasă mare de uscat sau ceva de genul ăsta. Te-ai uitat vreodată cum se reped la mâncare, la o muscă plutind pe apă lângă ele? E foarte mică, dar e teribilă. O clipă, musca-i acolo, iar în următoarea, hap! E înăuntrul broaștei...

Izbucni în râs.

— Pe cale de a fi digerată. Putem învăța o lecție din asta.

— Ce lecție?

Apoi o anticipă:

— Că atunci când muști, continuă el, fie capeți tot, fie nimic, dar niciodată o parte.

— Așa mă simt eu.

— Ce variantă ai? o întrebă. Totul sau nimic?

— Nu... nu știu. Bună întrebare. Păi, nu-l am pe Jack. Dar poate că nu-l mai vreau. A trecut al naibii de mult timp. Îmi închipui doar că am nevoie de el. Dar am mai multă nevoie de tine!

Jason remarcă:

— Credeam că tu erai cea care poate iubi doi bărbați în mod egal...

— Am spus eu așa ceva?

Cugetă în timp ce mergeau.

— Ceea ce-am vrut să spun e că acesta este idealul, dar că în viața reală nu poți decât să-l aproximezi... vezi tu? Poți să-mi urmărești șirul gândurilor?

— Pot să-l urmăresc, replică el, și-mi dau seama unde duce. Duce la o abandonare temporară a lui Jack, câtă vreme sunt eu

prin preajmă, apoi la o întoarcere psihologică la persoana lui, atunci când o să plec. O faci de fiecare dată?

— Nu-l abandonez niciodată, spuse Kathy tăios.

Merseră mai departe, în tăcere, până când ajunseră la clădirea ei de apartamente, mare și veche, cu pădurea de antene de televizor acum nefolosite ieșind din fiecare parte a acoperișului. Kathy scotoci în poșetă, găsi cheia și descuie ușa de la cameră.

Luminile fuseseră aprinse. Și, așezat pe canapeaua desfundată, cu fața la ei, ședea un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul cărunt și costum gri. Un bărbat îndesat, dar cu o ținută impecabilă, cu maxilarul perfect bărbierit: fără tăieturi, fără pete roșii. Era perfect îmbrăcat și îngrijit; fiecare fir de păr de pe cap, în parte, stătea la locul lui.

Kathy rosti cu glas tremurat:

— Domnule McNulty…

Ridicându-se în picioare, bărbatul solid construit întinse mâna dreaptă către Jason. Automat, Jason întinse și el mâna ca să i-o strângă.

— Nu, protestă bărbatul. Nu dau mâna cu tine; vreau să-ți văd cardurile ID, cele pe care ți le-a făcut ea. Dă-mi-le!

Fără o vorbă – nu era nimic de spus – Jason îi înmână portofelul.

— Nu le-ai făcut tu pe astea, observă McNulty după o scurtă inspecție. Doar dacă nu devii tot mai bună…

Jason interveni:

— Am unele dintre cardurile astea de ani…

— Nu mai spune, murmură McNulty.

Restitui portofelul și cardurile lui Jason.

— Cine i-a plantat microtrans-ul? Tu? i se adresă lui Kathy. Ed?

— Ed, răspunse Kathy.

— Ce-avem aici? continuă McNulty, examinându-l pe Jason ca și cum l-ar fi măsurat pentru un sicriu. Un bărbat de patruzeci și ceva de ani, bine îmbrăcat, cu un stil vestimentar modern. Pantofi scumpi… făcuți chiar din piele veritabilă. Nu-i așa, domnule Taverner?

— Sunt din piele de bovină, preciză Jason.

— Actele afirmă că ești muzician, zise McNulty. Cânți la vreun instrument?

— Sunt solist vocal.

McNulty insistă:

— Cântă ceva pentru noi, acum…

— Du-te naibii, replică Jason, reușind să-și controleze respirația; cuvintele ieșiră exact așa cum voia el.

Nici mai mult, nici mai puțin.

— Nu-i tocmai speriat. Știe cine sunt? i se adresă McNulty lui Kathy.

— Da, răspunse Kathy. I-am… povestit. O parte.

— I-ai povestit despre Jack, spuse McNulty.

Îi explică lui Jason:

— Nu există niciun Jack. Așa crede ea, dar e o iluzie psihotică. Soțul ei a murit acum trei ani într-un accident de aeromobil; n-a fost niciodată într-un lagăr de muncă forțată.

— Jack trăiește, protestă Kathy.

— Vezi? îi zise McNulty lui Jason. S-a adaptat destul de bine la lumea exterioară, în afară de această singură idee fixă. N-o să-i dispară niciodată; o s-o aibă ca să-i dea un echilibru vieții sale amărâte.

Ridică din umeri.

— E o idee inofensivă și care o ține pe picioare. Așa că n-am făcut nicio încercare să rezolvăm problema din punct de vedere psihiatric.

Kathy, fără zgomot, începuse să plângă. Lacrimi mari îi alunecau pe obraji și cădeau, în stropi mari, pe bluză. Pete de lacrimi, în formă de cercuri întunecate, apărură ici și colo.

— O să vorbesc cu Ed Pracim în următoarele două zile, adăugă McNulty. O să-l întreb de ce ți-a pus microtrans-ul. Are intuiții; trebuie să fi fost o intuiție…

Căzu pe gânduri.

— Ține minte, cardurile ID din portofelul tău sunt reproduceri după documente reale îndosariate în diverse bănci centrale de date de pe tot Pământul. Reproducerile tale sunt satisfăcătoare, dar s-ar putea să vreau să verific cu originalele. Să sperăm că sunt în ordine, la fel ca și reproducerile pe care le ai.

Kathy spuse cu voce slabă:

— Dar asta-i o formalitate rară. Statistic…

— În acest caz, replică McNulty, cred că merită să încerc.

— De ce? întrebă Kathy.

— Pentru că nu cred că ni-i denunți pe toți. Acum o jumătate de oră, omul ăsta, Taverner, a trecut cu succes de un punct de control oarecare. L-am urmărit, folosind microtrans-ul. Iar actele lui mi se par în ordine. Dar Ed spune…

— Ed bea, ripostă Kathy.

— Dar ne putem baza pe el…

McNulty surâse, o rază de soare profesională în încăperea mică și dezordonată.

— Iar pe tine nu putem, nu tocmai.

Scoțându-și legitimația de serviciu militar, Jason frecă propria lui poză mică 4-D din profil. Poza rosti încetișor: „Capra crapă piatra-n patru”.

— Cum se poate falsifica așa ceva? întrebă Jason. Ăsta-i tonul vocii pe care-l aveam cu zece ani în urmă, când am fost înrolat în rândul *naților,* fără voia mea…

— Mă îndoiesc, spuse McNulty.

Își cercetă ceasul de la mână.

— Îți mai datorăm ceva, domnișoară Nelson? Sau ne-am achitat pentru săptămâna asta?

— Achitat, rosti ea cu un efort.

Apoi, cu voce scăzută, nesigură, aproape că șopti:

— După ce scapă Jack, n-o să mai poți să te bazezi pe mine deloc.

— Doar pentru tine, spuse McNulty jovial: Jack n-o să scape niciodată!

Îi făcu lui Jason cu ochiul. Jason îi făcu și el cu ochiul. De două ori. Îl înțelegea pe McNulty. Omul profita de slăbiciunile altora; genul de manipulare pe care-l folosea Kathy fusese probabil învățat de la el. Și de la bizarii, jovialii lui colegi.

Înțelegea acum de ce ea devenise ceea ce devenise. Trădarea era un fapt de fiecare zi; refuzul de a trăda, ca în cazul lui, era miraculos. Putea doar să se minuneze de asta și să-i mulțumească cerului, nedumerit.

Ne aflăm într-un stat al trădării, își dădu el seama. Când eram o celebritate, eram scutit. Acum sunt la fel ca toți ceilalți: trebuie să înfrunt ceea ce au înfruntat ei întotdeauna. Și… ceea ce am înfruntat pe vremuri, am înfruntat și, mai târziu, am reprimat din memorie. Pentru că era prea chinuitor să cred… odată ce-am avut de-ales, și am putut alege să nu cred.

McNulty puse mâna cărnoasă, pătată cu roșu, pe umărul lui Jason și zise:

— Vino cu mine!

— Unde? se interesă Jason, îndepărtându-se de McNulty exact în același fel, își dădu el seama, în care Kathy se îndepărtase de el. Fata învățase și asta, de la toți McNulty din lume.

— Nu avem nimic pentru care să-l acuzăm! exclamă Kathy răgușită, încleștându-și pumnii.

Cu calm, McNulty replică:

— N-o să-l acuzăm de nimic; vreau doar o amprentă digitală, una a vocii, una a piciorului și un tipar al undelor EEG. În ordine, domnule Tavern?

Jason începu să spună:

— Detest să corectez un polițist... – și apoi se întrerupse la privirea de avertisment a lui Kathy – care-și face datoria, încheie el, așa că merg cu tine.

Poate Kathy avea dreptate; poate că era important ca *polul* să rețină greșit numele lui Jason Taverner. Cine știe? Timpul avea să spună.

— Domnule Tavern, repetă McNulty alene, împingându-l către ușa camerei. Sugerează bere, căldură și tihnă, nu-i așa?

Se uită din nou la Kathy și rosti cu voce tăioasă:

— Nu-i așa?

— Domnul Tavern e un om plin de căldură, răspunse Kathy, cu dinții încleștați.

Ușa se închise în urma lor, iar McNulty îl îndrumă de-a lungul holului către scări, inspirând, între timp, mirosul de ceapă și de sos fierbinte năvălind peste ei din toate direcțiile.

•

La secția 469, Jason Taverner se trezi pierdut într-o mulțime de bărbați și femei care umblau fără țintă, așteptând să intre, așteptând să iasă, așteptând informații, așteptând să li se spună ce să facă. McNulty îi prinsese pe rever un ecuson colorat; numai Dumnezeu și poliția știau ce înseamnă.

Evident, însemna ceva. Un agent în uniformă, din spatele unui birou care se întindea de la un perete la altul, îi făcu semn.

— Bine, zise polițistul. Inspectorul McNulty a completat partea noastră din formularul J-2. Jason Tavern. Adresa: strada Viței, numărul 2048.

De unde scosese McNulty așa ceva? se întrebă Jason. Strada Viței. Apoi își dădu seama că era adresa lui Kathy. McNulty presupusese că locuiau împreună; extenuat, ceea ce era adevărat despre toți *polii,* consemnase informația care cerea cel mai puțin efort. O lege a naturii: un obiect sau o creatură vie o iau pe calea cea mai scurtă dintre două puncte. Completă restul formularului.

— Pune mâna în deschizătura aceea, îi ceru polițistul, indicându-i o mașină de luat amprente.

Jason făcu așa cum i se ceruse.

— Acum, continuă polițistul, scoate-ți un pantof, fie stângul, fie dreptul. Și șoseta. Poți să te așezi acolo…

Făcu să alunece o porțiune a biroului, dezvăluind o scobitură și un scaun.

— Mulțumesc, răspunse Jason, așezându-se.

După ce-i luă amprenta piciorului, rosti fraza:

— Capra sare masa, iada sare casa.

Se rezolvă astfel problema amprentei vocale. După care, din nou așezat, lăsă să-i fie puse terminale din loc în loc, pe cap; mașina scuipă afară un metru de hârtie de imprimantă, și asta fu totul. Adică electroencefalograma. Cu ea se încheiară testele.

Cu un aer vesel, McNulty apăru în birou. În albul crud al luminii de deasupra, umbra bărbii crescute peste zi i se zărea peste tot pe maxilar, pe buza de sus, pe partea de sus a gâtului…

— Cum merge cu domnul Tavern? întrebă el.

Polițistul răspunse:

— Suntem gata să facem o căutare în nomenclator.

— Bine, spuse McNulty. O să stau prin preajmă, să văd ce iese.

Polițistul în uniformă puse formularul pe care-l completase Jason într-o fantă și apăsă pe niște butoane cu litere pe ele, toate verzi. Jason observă tocmai asta, fără să știe de ce. Iar literele erau majuscule.

Dintr-o deschizătură asemănătoare unei guri, de pe biroul foarte lung, alunecă un document xeroxat și căzu într-un coș de metal.

— Jason Tavern, vorbi polițistul în uniformă, examinând documentul. Din Kememmer, Wyoming. Vârsta: treizeci și nouă. Mecanic de motoare diesel…

Aruncă o privire la fotografie.

— Poză făcută cu cincisprezece ani în urmă.

— Cazier? întrebă McNulty.

— Nicio problemă, de niciun fel, răspunse polițistul în uniformă.

— Nu există niciun alt Jason Tavern înregistrat la Dat-Pol? întrebă McNulty.

Polițistul apăsă un buton galben, apoi clătină din cap.

— Bine, zise McNulty. El e.

Îl cercetă atent pe Jason.

— Nu arăți a mecanic de motoare diesel…

— Nu mai fac asta, replică Jason. Acum lucrez în vânzări. De utilaje agricole. Vrei cardul?

O cacealma; întinse mâna către buzunarul din dreapta sus al costumului. McNulty clătină din cap că nu. Așadar, asta era; în felul lor birocratic obișnuit, scoseseră dosarul greșit. Și, în grabă, îl socoteau în continuare valabil.

Se gândi: slavă Domnului pentru slăbiciunile incluse într-un aparat imens, complicat, întortocheat, extins pe toată planeta. Prea mulți oameni; prea multe mașini. Eroarea asta începuse cu un inspector de poliție și-și croise drum către Dat-Pol, sursa lor de date din Memphis, Tennessee. Chiar și cu amprentele digitale, ale piciorului, vocii și cu EEG, probabil că n-o să reușească s-o îndrepte. Nu acum; nu cu formularul meu la dosar.

— Să-l arestez? îl întrebă *polul* în uniformă pe McNulty.

— Pentru ce? replică McNulty. Pentru că e mecanic de motoare diesel?

Îl plesni amical pe Jason pe spinare.

— Poți să pleci acasă, domnule Tavern. Înapoi la iubita ta cu chip de copil. La mica ta virgină…

Rânjind, dispăru în gloata de bărbați și femei neliniștiți și rătăciți.

— Poți pleca, domnule, îi spuse *polul* în uniformă lui Jason.

Dând din cap, Jason ieși din secția de poliție numărul 469, pe strada cufundată în noapte, gata să se amestece printre oamenii liberi, propriii lor stăpâni, care se aflau acolo.

Dar până la urmă tot o să mă prindă, gândi el. O să compare amprentele. Și totuși… dacă au trecut cincisprezece ani de când

a fost făcută fotografia, poate că au trecut cincisprezece ani și de când au făcut o EEG și o amprentă vocală.

Mai rămâneau însă amprentele digitale și ale piciorului. Acestea nu se schimbă.

Își spuse: poate că n-o să facă altceva decât să arunce copia xerox a dosarului într-o mașină de tocat documente și asta o să fie tot. Și-o să transmită toate datele pe care le-au căpătat despre mine la Memphis, unde să fie incluse în dosarul meu – sau mai curând al „meu” – permanent. În al lui Jason Tavern, mai precis.

Slavă Domnului că Jason Tavern, mecanic de motoare diesel, nu încălcase niciodată vreo lege, nu se încurcase niciodată cu *polii.* Frumos din partea lui!

Un flipflap al poliției se clătina deasupra, cu luminile roșii de căutare pâlpâind, iar din amplificatoarele sale se auzea:

— Domnule Jason Tavern, întoarce-te imediat la secția de poliție numărul 469. Acesta este un ordin. Domnule Jason Tavern…

Urla fără întrerupere, în timp ce Jason rămăsese ca paralizat. Își dăduseră deja seama. Nu în câteva ore, zile sau săptămâni, ci în câteva minute.

Se întoarse la secție, urcă scările de styraplex, trecu pe ușile declanșate de lumină, prin mulțimea forfotitoare a nenorocoșilor, înapoi la *polul* în uniformă care se ocupase de cazul lui – și acolo îl văzu pe McNulty. Cei doi se aflau în plină discuție încruntată.

— Ei bine, vorbi McNulty, ridicând ochii, iată-l din nou pe al nostru domn Tavern. Ce te aduce înapoi, domnule Tavern?

— Flipflap-ul poliției…, începu el, dar McNulty îl întrerupse.

— Nu era autorizat. Am emis doar un mandat de aducere și vreun idiot l-a ridicat la nivel de folosire a unui flipflap. Dar dacă tot ești aici… – McNulty întoarse documentul, pentru ca Jason să poată vedea fotografia – așa arătai acum cincisprezece ani?

— Bănuiesc că da, răspunse Jason.

Fotografia arăta un individ palid la față, cu mărul lui Adam proeminent, dinți stricați și ochi tulburi, privind cu seriozitate în gol. Părul creț și de culoarea porumbului îi atârna peste două urechi semănând cu niște pâlnii.

— Ți-ai făcut chirurgie plastică, observă McNulty.

Jason răspunse:

— Da.

— De ce?

— Cine-ar vrea să arate în halul ăsta?

— Așa că nu-i de mirare că ești atât de chipeș și de plin de demnitate, zise McNulty. Atât de impunător. Atât de… – căută cuvântul potrivit – autoritar. Chiar e greu de crezut că mulți ar putea să facă ceva cu *asta* – puse arătătorul pe poza veche de cincisprezece ani – încât să ajungă să arate *așa*!

Îl bătu prietenește pe braț pe Jason.

— Dar de unde-ai căpătat banii?

În timp ce McNulty vorbea, Jason începuse să citească repede informațiile tipărite pe document. Jason Tavern se născuse în Cicero, Illinois, tatăl lui lucrase la un strung-revolver, bunicul deținuse un lanț de magazine cu amănuntul de aparatură farmaceutică – o descoperire norocoasă, având în vedere ce-i spusese lui McNulty despre cariera lui prezentă.

— De la Windslow, răspunse Jason. Scuze… întotdeauna mă gândesc la el în felul ăsta, și uit că alții nu pot.

Antrenamentul profesional îl ajutase; citise și asimilase cea mai mare parte a paginii în timp ce McNulty vorbea cu el.

— Bunicul. Avea destul de mulți bani, iar eu eram favoritul lui. Eram singurul nepot, înțelegeți…

McNulty studie documentul, apoi dădu din cap.

— Arătam ca un țopârlan de la țară, continuă Jason. Arătam a ceea ce eram: un țărănoi. Cea mai bună slujbă pe care-o puteam căpăta presupunea repararea de motoare diesel, iar eu voiam mai mult. Așa c-am luat banii pe care mi i-a lăsat Windslow și-am plecat la Chicago…

— În ordine, spuse McNulty, încă dând din cap. Se potrivește. Știm și noi că o asemenea operație estetică radicală se poate realiza, și nu cu un cost prea mare. Deși, în general, e folosită de către nonpersoane sau de către deținuți evadați din lagărele de muncă. Monitorizăm însă toate magazinele de grefe, cum le spunem noi.

— Dar uită-te cât de urât eram, exclamă Jason.

McNulty scoase un râs profund, gutural.

— Cu siguranță erai, domnule Tavern. Bine; îmi pare rău dacă te-am necăjit. Lasă-l să plece!

Făcu semn, iar Jason începu să-și croiască drum prin gloata din fața lui.

— A, exclamă McNulty, făcându-i semn. Încă o…

Vocea lui, înecată de zgomotul forfotei, abia ajunse până la Jason. Așa încât, cu inima înghețată, se întoarse.

Odată ce te observă, își dădu seama Jason, *nu mai închid niciodată complet dosarul.* Nu te poți întoarce niciodată în anonimat. E vital să nu fii observat de la început. Iar eu am fost.

— Ce-i? îl întrebă pe McNulty, simțind cum îi crește disperarea.

Se jucau cu el, doborându-l psihic; simțea, înăuntrul lui, inima, sângele, toate organele vitale, poticnindu-se în funcțiile lor. Chiar și fiziologia superbă a unui Rang Șase era răvășită din cauza asta.

McNulty întinse mâna.

— Cardurile ID… Vreau să se ocupe laboratorul puțin de ele. Dacă sunt în ordine, le primești înapoi poimâine.

Jason protestă:

— Dar dacă o verificare întâmplătoare *a polilor*…

— O să-ți dăm un permis al poliției, îl liniști McNulty.

Făcu semn din cap către un agent burtos, mai în vârstă, din dreapta lui.

— Fă-i o poză 4-D și emite un permis general!

— Da, domnule inspector, răspunse sacul de măruntaie, întinzând o labă umflată ca să pornească aparatul de fotografiat.

Zece minute mai târziu, Jason Taverner se găsi iarăși afară, pe trotuarul aproape gol acum, la începutul serii, dar de data asta cu un permis autentic de la poliție, mai bun decât orice i-ar fi putut meșteri Kathy… numai că permisul era valabil doar o săptămână. Și totuși…

Avea o săptămână în care-și putea permite să nu-și facă griji. După asta…

Reușise imposibilul: schimbase un portofel plin cu carduri ID false cu un permis autentic de la poliție. Examinând permisul la luminile de pe stradă, văzu că data expirării era holografică… și că exista loc pentru introducerea unui număr suplimentar. Pe el scria șapte. Putea s-o pună pe Kathy să modifice în șaptezeci și cinci sau nouăzeci și șapte, sau ce era mai ușor.

Apoi îi trecu prin minte că, de îndată ce laboratorul *polilor* va depista că actele lui de identitate erau falsificate, numărul

permisului, numele, fotografia aveau să fie transmise la fiecare punct de control al poliției de pe planetă.

Dar până când urma să se întâmple asta, era în siguranță.

PARTEA A DOUA

Stingeți-vă, lumini zadarnice, nu mai străluciți!
Nicio noapte nu-i destul de neagră pentru aceia care,
Cuprinși de disperare, își plâng averile pierdute.
Lumina nu mai face decât să le dezvăluie rușinea.

7.

În lumina cenușie a serii, înainte ca trotuarele de ciment să fie năpădite de activitatea nocturnă, generalul de poliție Felix Buckman ateriză cu opulentul său aeromobil oficial pe acoperișul clădirii Academiei de Poliție din Los Angeles. Rămase pe loc pentru o vreme, citind articolele de pe prima pagină din singurul ziar cu ediție de seară, apoi, împăturind ziarul cu grijă, îl puse pe scaunul din spate al aeromobilului, deschise portiera și păși afară.

Niciun fel de activitate dedesubtul lui. Un schimb începuse să dispară; următorul încă nu sosise.

Îi plăcea ora asta; în asemenea clipe, impunătoarea clădire părea să-i aparțină doar lui. „Și lasă lumea întunericului și mie”, gândi el, aducându-și aminte de un vers din *Elegia* lui Thomas Gray. O favorită de-a sa, de multă vreme prețuită, de fapt, din copilărie.

Cu cheia cuvenită gradului său, deschise diafragma puțului de coborâre rapidă al clădirii și se lăsă să alunece pe jgheab până la propriul lui etaj, al paisprezecelea. Locul unde lucrase cea mai mare parte a vieții sale de adult…

Birouri fără oameni, șiruri întregi. Numai că, la capătul îndepărtat al camerei celei mai mari, un agent încă stătea pe un scaun, scriind sârguincios un raport. Iar la aparatul de cafea, o polițistă bea dintr-un pahar de carton.

— Bună seara, îi spuse Buckman.

N-o cunoștea, dar nu conta; ea – și oricine altcineva din clădire – îl cunoștea pe *el.*

— Bună seara, domnule Buckman.

Își îndreptă umerii, ca pentru a lua poziția de drepți.

— Fii obosită! adăugă Buckman.

— Scuzați-mă, domnule?

— Du-te acasă!

Se îndepărtă de ea, trecând pe lângă rândul de birouri din spate – un șir de forme pătrățoase, din metal cenușiu, de la care era condusă munca în această ramură a Agenției de Poliție a Pământului.

Cele mai multe dintre birouri erau goale; agenții își terminaseră treaba cu rigurozitate, înainte de a pleca. Doar pe biroul 37 se mai aflau câteva hârtii. Agentul Nu-Știu-Care lucrase până târziu, trase Buckman concluzia. Se aplecă să vadă plăcuța cu numele respectivului.

Inspectorul McNulty, desigur. Minunea de nouăzeci de zile a Academiei. Născocind cu multă râvnă comploturi și rămășițe de trădare… Buckman zâmbi, se așeză pe un scaun rotativ și luă hârtiile.

TAVERNER, JASON. COD ALBASTRU.

Un dosar xeroxat din seifurile poliției. Invocat din neant de către mult prea zelosul – și mult prea grasul – inspector McNulty. O notiță cu creionul: „Taverner nu există.”

Ciudat, gândi el. Începu să răsfoiască printre hârtii.

— Bună seara, domnule Buckman!

Asistentul lui, Herbert Maime, tânăr și ager, îmbrăcat elegant într-un costum civil; aprecia acel privilegiu, ca și Buckman.

— McNulty pare să lucreze la un dosar despre cineva care nu există, vorbi Buckman.

— În care circumscripție nu există? întrebă Maime, și amândoi izbucniră în râs.

Nu le plăcea în mod deosebit de McNulty, dar poliția cenușie avea nevoie de inși de genul lui. Totul era în ordine, în afară de cazul în care cei ca McNulty, din Academie, se ridicau până la nivelul la care se făcea politica. Din fericire, asta se întâmpla rareori. Oricum, nu dacă el putea împiedica așa ceva…

Subiectul a dat numele fals de Jason Tavern. Dosar greșit extras despre Jason Tavern din Kememmer, Wyoming, reparator de motoare diesel. Subiectul pretinde că este totuși Tavern, după efectuarea unei operații de chirurgie estetică. Cardurile ID îi stabilesc identitatea ca Taverner, Jason, dar nu există niciun dosar.

Interesant, își spuse Buckman în timp ce citea notițele lui McNulty. Absolut niciun dosar despre omul acela. Termină notele:

Bine îmbrăcat, sugerează că are bani, poate și influența necesară ca să obțină scoaterea dosarului său din banca de date. A se examina relația cu Katharine Nelson, contactul pol *în zonă. Ea știe cine e el?*

A încercat să nu-l dea pe mâna poliției, dar contactul pol *1659BD i-a plantat microtransmițătoare. Subiectul se află acum în taxi, sectorul N8823B, deplasându-se spre est, în direcția orașului Las Vegas. Programat pe 11/4 10:00 p.m., ora Academiei. Următorul raport programat la 2:40 p.m., ora Academiei.*

Katharine Nelson… Buckman o întâlnise o dată, la un curs de orientare pentru contactele *pol.* Era fata care nu denunța decât indivizi care nu-i plăceau. Într-un fel straniu, eliptic, o admira; la urma urmei, dacă el n-ar fi intervenit, ar fi fost expediată pe 4/8/82 într-un lagăr de muncă forțată din Columbia Britanică.

— Găsește-mi-l pe McNulty la telefon! îi spuse Buckman lui Herb Maime. Cred c-ar fi mai bine să vorbesc cu el despre asta…

O clipă mai târziu, Maime îi întinse instrumentul. Pe micul ecran gri apăru fața lui McNulty, arătând cam mototolită. La fel și camera de zi. Mici și dezordonate, ambele.

— Da, domnule Buckman, vorbi McNulty, concentrându-se asupra lui și luând rigid poziția de drepți, așa obosit cum era. În ciuda epuizării și a unei mici injecții cu ceva, McNulty știa exact cum să se comporte în relația cu superiorii.

— Spune-mi, pe scurt, povestea despre acest Jason Taverner. Nu reușesc să pun cap la cap notele tale.

— Subiectul a închiriat o cameră de hotel pe Eye Street, numărul 453. L-a abordat pe contactul *pol* 1659BD, cunoscut sub numele de Ed, i-a cerut să fie dus la un falsificator de ID. Ed i-a plasat un microtrans și l-a dus la contactul *pol* 1980CC, Kathy.

— Katharine Nelson, preciză Buckman.

— Da, domnule. Evident, a făcut o treabă de o calitate neobișnuit de bună cu cardurile ID. L-am trecut prin testele preliminare de laborator și ies *aproape* bine. Ea trebuie să fi vrut să-l scape.

— Ai luat legătura cu Katharine Nelson?

— M-am întâlnit cu amândoi în camera ei. Niciunul n-a cooperat cu mine. Am examinat cardurile ID ale subiectului, dar…

— Par autentice, îl întrerupse Buckman.

— Da, domnule.

— Tot mai crezi că poți să-ți dai seama cu ochiul liber…

— Da, domnule Buckman. Am avut grijă să treacă printr-un punct de control aleator al poliției; într-atât de bună a fost.

— Ce noroc pe el!

McNulty bolborosi mai departe:

— I-am luat cardurile de identitate și i-am eliberat un permis de șapte zile, pasibil de revocare. Apoi l-am dus la secția 469, unde am biroul auxiliar, și am pus să fie scos dosarul lui… dosarul Jason Tavern, după cum s-a dovedit. Subiectul s-a lansat într-o lungă trăncăneală despre chirurgia plastică; suna plauzibil, așa că l-am lăsat să plece. Nu, stați puțin; nu i-am eliberat permisul până când…

— Ei bine, îl întrerupse Buckman, ce pune la cale? Cine e?

— Îl urmărim prin intermediul microtransmițătorului. Încercăm să descoperim materiale despre el, din băncile de date. Dar, așa cum ați citit în notele mele, cred că subiectul a reușit să-și scoată dosarul din fiecare bancă centrală de date. Pur și simplu nu-i acolo, și trebuie să fie, pentru că avem un dosar despre fiecare, așa cum știu până și copiii de școală; așa e legea, trebuie să avem.

— Dar nu avem, replică Buckman.

— Știu, domnule Buckman. Dar când un dosar nu-i acolo, trebuie să existe un motiv. Nu se *întâmplă* doar să nu fie acolo; cineva l-a subtilizat.

— L-a „subtilizat”, repetă Buckman, amuzat.
— L-a furat, l-a șterpelit…
McNulty părea încurcat.
— Abia am început să cercetez asta, domnule Buckman; o să știu mai multe în douăzeci și patru de ore. La naiba, îl putem ridica oricând vrem. Nu cred că-i important. E doar un tip plin de bani, cu destulă influență ca să-și șteargă dosarul…
— În ordine, i-o reteză Buckman. Du-te la culcare.
Închise telefonul, rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi o porni în direcția biroului său privat. Cugetând.

•

În biroul principal, adormită pe canapea, era întinsă sora lui, Alys. Purtând – observă Felix Buckman cu o neplăcere intensă – pantaloni negri mulați, o cămașă bărbătească din piele, belciuge mari în urechi și o centură de zale cu cataramă din fier forjat. Evident, se drogase. Și pusese mâna, ca de atâtea alte ori înainte, pe una dintre cheile lui.
— Afurisito, îi zise, închizând ușa biroului înainte ca Herb Maime să apuce s-o zărească.
Alys se foi în somn. Chipul ca de pisică i se strâmbă într-o încruntătură iritată; apoi, cu mâna dreaptă, fata bâjbâi încercând să stingă lumina fluorescentă de deasupra ei, pe care Buckman o aprinsese.
Apucând-o de umeri – și simțind fără plăcere mușchii ei încordați – o ridică în capul oaselor.
— Ce-a fost de data asta? vru el să știe. Termalină?
— Nu.
Vorbele ei, desigur, sunară neclar.
— Hidrosulfat de hexofenofrină. Brută. Subcutanat.
În clipa următoare își aținti ochii mari, deschiși la culoare, asupra lui, sfidându-l ca o rebelă.
— De ce naiba vii mereu aici?
Ori de câte ori se costuma fetișist și/sau se droga din abundență, se prăbușea aici, în biroul lui principal. Nu știa de ce, iar ea nu-i spusese niciodată. Cel mai aproape de o explicație fusese cândva, după o declarație mormăită despre „ochiul uraganului”, sugerând că se simțea la adăpost de arestare aici, în birourile din centrul Academiei de Poliție. Asta datorită poziției sale, desigur.

— Fetișistă! se răsti la ea cu furie. Ne ocupăm de o sută de-alde tine pe zi – tu, cu pielea, cu zalele și cu falusurile tale. Dumnezeule!

Stătea în picioare, respirând zgomotos și tremurând de nervi.

Cu un căscat, Alys alunecă de pe canapea, se ridică în picioare și-și întinse brațele lungi, subțiri.

— Mă bucur că s-a făcut seară, vorbi pe un ton nepăsător, cu ochii strâns închiși. Acum pot să merg acasă și să mă bag în pat.

— Și cum plănuiești să ieși de-aici? o luă el la rost.

Dar știa. De fiecare dată, se desfășura același ritual. Tubul de urcare pentru prizonierii politici „izolați” era pus în funcțiune; ducea de la biroul lui din extremitatea nordică până pe acoperiș, iar de acolo pe platforma pentru aeromobile. Alys venea și pleca pe-aici, purtând cu degajare cheia în mână.

— Într-o zi, îi zise el posomorât, un agent o să folosească tubul pentru un scop legitim și-o să dea peste tine…

— Și ce-o să facă?

Îi ciufuli părul cărunt, tuns scurt.

— Spune-mi, te rog, domnule… O să-mi facă sex oral până mă pocăiesc gâfâind?

— Dacă se uită o singură dată la expresia asta satisfăcută de pe fața ta…

— O să știe că sunt sora ta.

Buckman zise cu asprime:

— Știu, pentru că întotdeauna vii aici cu un motiv sau altul, sau chiar fără vreun afurisit de motiv…

Așezându-se cu genunchii la piept pe marginea unui birou de lângă ea, Alys îl privi cu seriozitate.

— Chiar te deranjează…

— Da, chiar mă deranjează.

— Că vin aici și-ți pun slujba în pericol…

— Nu-mi poți pune slujba în pericol, replică Buckman. Am numai cinci oameni deasupra mea, în afară de directorul federal, și cu toții știu despre tine și sunt neputincioși. Așa că ești liberă să faci ce vrei…

După aceea se năpusti afară din biroul din nord, de-a lungul coridorului mohorât, îndreptându-se către apartamentul mai mare, unde-și făcea majoritatea treburilor. Încercă să-i evite privirea.

— Dar ai închis cu grijă ușa, spuse Alys, luându-se după el, pentru ca Herbert Blame sau Mame sau Maine sau cum l-o chema să nu mă vadă!

— Tu, se răsti Buckman, ești de-a dreptul respingătoare pentru un bărbat natural.

— Maime e natural? De unde știi? L-ai regulat?

— Dacă nu ieși de-aici, rosti el încetișor, înfruntând-o de la distanța a două birouri, o să pun să fii împușcată. Ți-o jur!

Ea ridică din umerii musculoși și zâmbi.

— Nimic nu te sperie, o acuză el. De la operația pe creier. Ți-ai extirpat sistematic, intenționat, toți centrii umani. Acum ești o… – se lupta să găsească un cuvânt; Alys îl paraliza întotdeauna în felul ăsta, reușea să-i desființeze capacitatea de a folosi cuvintele – ești o mașină pe bază de reflexe care și-o trage singură la nesfârșit ca un șobolan într-un experiment. Ești conectată la centrul plăcerii din creier și apeși pe buton de cinci mii de ori pe oră, în fiecare zi a vieții tale, atunci când nu dormi. Pentru mine e un mister de ce-ți mai bați capul să dormi; de ce nu te regulezi singură, toate cele douăzeci și patru de ore dintr-o zi?

Așteptă, dar Alys nu scoase niciun cuvânt.

— Într-o zi, continuă el, unul dintre noi o să moară.

— Oh? ridică ea o sprânceană subțire, verde.

— Unul dintre noi, insistă Buckman, o să-i supraviețuiască celuilalt. Și acela se va bucura.

Telefonul conectat la linia *pol* de pe biroul mai mare sună. Cu un gest reflex, Buckman ridică receptorul. Pe ecran apărură trăsăturile mototolite și drogate ale lui McNulty.

— Mă iertați că vă deranjez, domnule general Buckman, dar tocmai am primit un telefon de la cineva din echipa mea. În Omaha nu există nicio înregistrare a unui certificat de naștere pentru cineva pe nume Jason Taverner.

Răbdător, Buckman răspunse:

— Atunci, e un nume fals.

— Am luat amprente digitale, de voce, ale tălpilor, electroencefalograme. Le-am trimis la Central One, la banca de date globală din Detroit. Nicio potrivire. Asemenea amprente digitale, ale tălpilor, ale vocii sau EEG nu există în nicio bancă de date de pe Pământ.

McNulty își îndreptă brusc spatele și adăugă răgușit, pe un ton de scuză:

— Jason Taverner nu există!

8.

Jason Taverner nu dorea, pe moment, să se întoarcă la Kathy. Dar nici nu voia, hotărî el, să încerce să mai ia legătura cu Heather Hart. Își pipăi buzunarul de la haină; încă avea banii și, datorită permisului de la poliție, se simțea liber să călătorească oriunde. Un permis *pol* era un pașaport pentru întreaga planetă; până nu emiteau un ordin de urmărire generală, putea merge oricât de departe dorea, inclusiv în regiuni neameliorate cum ar fi unele insule acceptabile, năpădite de junglă, din Pacificul de Sud. Acolo s-ar putea să nu-l găsească vreme de câteva luni, nu cu ceea ce banii lui i-ar putea cumpăra într-un loc dintr-o asemenea zonă deschisă.

Am trei lucruri în favoarea mea, își dădu el seama. Am bani, înfățișare plăcută și personalitate. Patru lucruri: am și patruzeci și doi de ani de experiență în calitate de Rang Șase.

Un apartament.

Dar, se gândi, dacă o să închiriez un apartament, administratorului i se va cere prin lege să-mi ia amprentele; ele vor fi trimise, conform rutinei, la baza centrală de date a *polilor*… și când poliția o să descopere că toate cardurile mele ID sunt false, vor găsi o linie directă până la mine. Așa că ideea asta nu e bună.

Ceea ce-mi trebuie, își spuse, *este să găsesc pe cineva care are deja un apartament. Pe numele său, cu amprentele sale.*

Și asta înseamnă o altă fată.

Dar unde găsesc o asemenea persoană? se întrebă, deși răspunsul îl avea deja pe limbă: la un bar dintr-un hotel de prima clasă. De genul celor unde se duc multe femei însoțite de o formație de trei bărbați, de preferință negri, care cântă un simulacru de jazz lent. Femei bine îmbrăcate…

Totuși, eu sunt destul de bine îmbrăcat? se întrebă în continuare și își examină costumul de mătase, sub lumina

constantă, albă și roșie, a unei reclame uriașe a lui AAMCO. Nu era cel mai bun al lui, dar pe-aproape… însă șifonat. Ei, în semiîntunericul unui bar n-o să se vadă.

Făcu semn unui taxi și se trezi brusc transportat către partea mai acceptabilă a orașului, cea cu care era obișnuit – cel puțin, în anii mai recenți ai vieții și ai carierei lui. Când ajunsese chiar în vârf.

Un club, se gândi el, unde mi-am mai făcut apariția. Un club pe care chiar îl cunosc. Unde-l cunosc pe ospătarul-șef, pe fata de la garderobă, pe florăreasă… în afară de cazul în care ei, la fel ca și mine, s-au schimbat cine știe cum.

Dar, pană în clipa de față, părea că nu se schimbase nimic în afară de el însuși. Era situația *lui.* Nu a lor.

Salonul Vulpii Albastre de la hotelul Hayette din Reno. Jucase acolo de câteva ori; cunoștea planul clădirii și personalul ca pe propriul buzunar.

Taxiului îi ceru:

— Reno.

Foarte frumos, taxiul o luă din loc cu o mișcare largă, cotind spre dreapta; se simți în armonie cu el și se delectă cu senzația. Taxiul prinse viteză; intraseră pe un coridor aerian practic nefolosit, iar limita superioară de viteză atingea probabil o mie două sute de mile pe oră.

— Aș dori să folosesc telefonul, ceru Jason.

Peretele stâng al taxiului se deschise și un picfon alunecă afară, cu cablul răsucit într-o buclă barocă.

Știa pe de rost numărul de la Salonul Vulpii Albastre; îl formă, așteptă, auzi un clic și apoi o voce matură, masculină, rostind:

— Salonul Vulpii Albastre, unde Freddy Hidrocefalul apare în două spectacole pe noapte, la opt și la douăsprezece; numai treizeci de dolari taxă suplimentară și vi se oferă fete în timp ce priviți. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ești vechiul meu amic Jumpy Mike? întrebă Jason. Chiar vechiul meu prieten Jumpy Mike?

— Da, cu siguranță el e.

Tonul protocolar se domoli.

— Cu cine vorbesc, dacă pot să întreb?

Un chicotit plin de căldură.

Trăgând adânc aer în piept, Jason răspunse:

— Jason Taverner la telefon.

— Îmi pare rău, domnule Taverner…

Jumpy Mike părea nedumerit.

— Chiar în clipa asta nu prea reușesc…

— A trecut multă vreme, îl întrerupse Jason. Poți să-mi dai o masă în partea din față a sălii?

— Salonul Vulpii Albastre e complet rezervat, domnule Taverner, mormăi Jumpy Mike în felul lui onctuos. Îmi pare foarte rău.

— Nici măcar o singură masă? întrebă Jason. Cu niciun preț?

— Îmi pare rău, domnule Taverner, niciuna.

Vocea deveni distantă.

— Încercați să ne căutați peste două săptămâni.

Vechiul amic Jumpy Mike închise telefonul.

Tăcere.

Rahat, își zise Jason.

— Dumnezeule, rosti cu voce tare. Naiba să-i ia!

Dinții îi scrâșneau, trimițând valuri de durere prin nervul trigemen.

— Instrucțiuni noi, uriașule? întrebă taxiul pe un ton inexpresiv.

— Ia-o spre Las Vegas, răspunse Jason răgușit.

O să încerc la Salonul lui Nellie Melba de la Blazonul lui Drake, hotărî el. Nu cu multă vreme în urmă, acolo avusese noroc, într-o perioadă când Heather Hart îndeplinea un angajament în Suedia. Era locul unde-și pierdeau vremea un număr rezonabil de fete de prima clasă, jucând, bând, urmărind programul de divertisment, văzându-și de viață. Merita o încercare, dacă Salonul Vulpii Albastre și altele asemănătoare erau închise pentru el. La urma urmei, ce-avea de pierdut?

Jumătate de oră mai târziu, taxiul îl lăsă pe platforma de aterizare de la Blazonul lui Drake. Cuprins de frisoane în aerul răcoros al nopții, Jason porni spre covorul de proveniență regală; după o clipă, ieși de pe el în căldura, culoarea, lumina și mișcarea din Salonul Nellie Melba.

Ora: șapte și jumătate. Primul spectacol urma să înceapă curând. Aruncă o privire la anunț; Freddy Hidrocefalul apărea și aici, dar făcând un număr mai scurt, la un preț mai mic. Poate că o să-și aducă aminte de mine? se întrebă Jason. Probabil că nu. Și apoi, când se gândi mai bine, își zise: Nici cea mai mică șansă.

Dacă Heather Hart nu-și aducea aminte de el, nimeni n-o să-și aducă aminte.

Se așeză la barul aglomerat – pe singurul scaun rămas liber – și, când barmanul îl observă în sfârșit, comandă whisky cald cu miere. Un cocoloș de unt plutea în el.

— Asta te costă trei dolari, spuse barmanul.

— Trece-mi-l în… începu Jason, după care se lăsă păgubaș. Scoase o hârtie de cinci.

Și apoi o observă. Așezată cu câteva scaune mai încolo…

Fusese amanta lui, cu ani în urmă; n-o mai văzuse de o groază de vreme. Dar încă avea o siluetă frumoasă, remarcă el, chiar dacă îmbătrânise mult. Ruth Rae… Nici mai mult, nici mai puțin de-atât.

Un lucru legat de Ruth Rae: era destul de deșteaptă ca să nu-și lase pielea să se bronzeze prea tare. Nimic nu îmbătrânește tenul unei femei mai repede decât bronzul, și puține femei păreau să știe asta. Pentru o femeie de vârsta lui Ruth – bănuia că are acum treizeci și opt sau treizeci și nouă de ani – bronzul i-ar fi transformat tenul în piele tăbăcită, boțită.

Și se și îmbrăca bine… Își etala silueta superbă. Numai dacă timpul ar fi evitat șirul permanent de întâlniri cu fața ei… oricum, Ruth avea în continuare un păr negru frumos, prins tot într-un coc la ceafă. Gene de plasticpene, dungi violete strălucitoare pe obraz, ca și cum ar fi fost arsă de ghearele unui tigru psihedelic…

Îmbrăcată într-un sari colorat, desculță – ca de obicei, își aruncase pe undeva pantofii cu tocuri înalte – și fără obișnuiții ochelari, nu i se păru că arată deloc rău. Ruth Rae, cugetă el. Își coase propriile haine. Are ochelari bifocali, pe care nu-i poartă niciodată când e cineva prin preajmă… în afară de mine. Oare încă mai citește selecția Cartea Lunii? Încă se mai apucă să citească romanele alea nesfârșite și plicticoase despre isprăvi sexuale dezgustătoare în orășele stranii, dar aparent normale, din Vestul Mijlociu?

Acesta era un factor important în legătură cu Ruth Rae: obsesia ei pentru sex. Într-un an de care-și amintea, ea se culcase cu șaizeci de bărbați, fără să-l pună la socoteală și pe el; el venise și plecase mai devreme, când statisticile nu erau atât de sus.

Și-i plăcuse întotdeauna muzica lui. Lui Ruth Rae îi plăceau cântăreții sexy, baladele pop și muzica dulce – grețos de dulce – de coarde. În apartamentul ei din New York, își instalase un sistem cuadrofonic uriaș și trăia mai mult sau mai puțin înăuntrul lui, mâncând sandvișuri dietetice și bând băuturi false, vâscoase și înghețate, făcute din nimic. Ascultând patruzeci și opt de ore fără întrerupere disc după disc cu Purple People Strings, pe care el îi detesta.

Pentru că gustul ei în general îl îngrozea, se simțea enervat de faptul că el însuși devenise unul dintre favoriții femeii. O anomalie pe care nu reușise niciodată s-o lămurească.

Ce altceva își aducea aminte despre ea? Linguri de fluid galben uleios, în fiecare dimineață: vitamina E. Destul de ciudat, nu părea să fie doar o păcăleală în cazul ei; energia erotică devenea tot mai intensă cu fiecare lingură. Dorința transpira practic din ea.

Și, din câte-și amintea, ura animalele. Asta-l făcea să se gândească la Kathy și la pisica ei, Domenico. Ruth și Kathy nu s-ar înțelege niciodată, își spuse în sinea lui. Dar asta nu contează; oricum nu se vor întâlni niciodată!

Lăsându-se să alunece de pe scaun, își duse paharul de-a lungul barului până când se așeză în fața lui Ruth Rae. Nu se aștepta ca ea să-l cunoască, dar, pe vremuri, îl considerase imposibil de evitat… de ce n-ar fi valabil și acum? Nimeni nu era un mai bun judecător al ocaziilor sexuale decât Ruth.

— Bună, rosti el.

Ca prin ceață – pentru că nu-și pusese ochelarii – Ruth Rae înălță capul și-l privi cercetător.

— Bună, răspunse ea răgușită, cu vocea voalată de bourbon. Cine ești?

Jason răspunse:

— Ne-am cunoscut acum câțiva ani la New York. Făceam figurație într-un episod din *Baschetbalistul-fantomă*… din câte-mi aduc aminte, tu te ocupai de costume.

— Episodul, replică Ruth Rae răgușită, în care Baschetbalistul-fantomă e atacat de homosexuali din altă perioadă temporală…

Izbucni în râs și îi zâmbi.

— Cum te cheamă? întrebă ea, legănându-și la vedere sânii susținuți de un demi-sutien cu armătură metalică.

— Jason Taverner, răspunse el.

— Îți aduci aminte de numele meu?

— O, da. Ruth Rae.

— Acum e Ruth Gomen, vorbi ea cu aceeași voce aspră. Ia loc!

Aruncă o privire în jur, însă nu văzu niciun scaun liber.

— E o masă acolo.

Se ridică superatentă de pe scaun și porni clătinându-se în direcția mesei libere; el o luă de braț și o călăuzi. Foarte curând, după o clipă de navigare dificilă, reuși s-o așeze pe un scaun liber și se așeză și el alături.

— Nu ți-ai pierdut niciun pic din frumusețe..., începu, dar ea îl întrerupse cu bruschețe.

— Sunt bătrână, spuse ea. Am treizeci și nouă de ani.

— Asta nu-nseamnă că ești bătrână, replică Jason. Eu am patruzeci și doi.

— E bine pentru un bărbat. Nu și pentru o femeie.

Cu ochii împăienjeniți, își aținti privirea asupra paharului cu martini, pe jumătate ridicat.

— Știi ce face Bob? Bob Gomen? Crește câini. Câini mari, gălăgioși, agresivi, cu părul lung. Ajunge până și în frigider.

Sorbi morocănoasă din martini; apoi, absolut pe neașteptate, chipul i se aprinse cu însuflețire; se întoarse către el și zise:

— Nu arăți de patruzeci și doi de ani. Arăți *foarte bine*! Știi ce cred? Ar trebui să fii vedetă în televiziune sau în filme.

Jason răspunse cu prudență:

— Am lucrat în televiziune. Puțin.

— Aha, de exemplu în *Baschetbalistul-fantomă.*

Dădu din cap.

— Ei bine, să înfruntăm adevărul: niciunul dintre noi n-a avut parte de succes.

— O să beau pentru asta, replică el, cu un amuzament ironic; sorbi din whisky-ul său cald cu miere.

Bulgărele de unt se topise.

— Cred că-mi aduc aminte de tine, continuă Ruth Rae. N-aveai niște schițe pentru o casă în largul Pacificului, la o mie de mile depănare de Australia? Tu erai acela?

— Eu eram, minți el.

— Și conduceai o aeronavă Rolls-Royce...

— Da, răspunse el.

Partea asta era adevărată.

Ruth Rae spuse zâmbind:

— Știi ce fac aici? Ai cea mai mică idee? Încerc să-l văd, să-l întâlnesc pe Freddy Hidrocefalul. M-am îndrăgostit de el.

Scoase râsul gutural pe care și-l amintea de pe vremuri.

— Îi tot trimit bilețele pe care scriu „Te iubesc”, iar el îmi scrie notițe *bătute la mașină* cu „Nu vreau să mă implic; am probleme personale”.

Râse din nou și-și termină băutura.

— Încă una? întrebă Jason.

— Nu.

Ruth Rae clătină din cap.

— Nu mai beau. A existat o perioadă… – făcu o pauză, ușor tulburată. Mă întreb dacă ți s-a întâmplat vreodată așa ceva. N-aș crede, dacă mă uit la tine.

— Ce anume?

Ruth Rae răspunse, jucându-se cu paharul gol:

— Beam *tot* timpul. Începeam pe la nouă dimineața. Și știi ce mi-a făcut? M-a făcut să arăt mai bătrână. Păream de cincizeci de ani. Afurisita aia de băutură… Indiferent de ce te-ai teme c-o să ți se-n- tâmple, băutura *o să facă* să ți se-ntâmple. După părerea mea, este marele dușman al vieții. Ești de acord?

— Nu-s prea sigur, replică Jason. Cred că viața are dușmani mai răi decât băutura.

— Îmi închipui că așa e… Cum ar fi lagărele de muncă forțată. Știi c-au încercat să mă trimită într-unul, anul trecut? Chiar am avut o perioadă groaznică; n-aveam bani – nu-l cunoscusem încă pe Bob Gomen – și lucram pentru o firmă de economii și împrumuturi. Într-o zi, o depunere în bani lichizi a venit în… teancuri de cincizeci de dolari, cred că erau vreo trei sau patru…

Căzu pe gânduri pentru o clipă.

— Oricum, i-am luat și am pus banderola și plicul în tocătorul de hârtie. Dar m-au prins. Capcană – o înscenare.

— Aha, remarcă el.

— Dar… vezi, aveam o chestie cu șeful. *Polii* au vrut să mă târască într-un lagăr de muncă forțată – unul din Georgia – unde-aș fi fost făcută poștă de mitocani până m-ar fi omorât, dar el m-a apărat. Nici acum nu știu cum a făcut-o, dar mi-au dat drumul. Îi datorez enorm omului ăluia și nu mă mai văd deloc cu el. Nu-i vezi niciodată pe cei care chiar te iubesc și te ajută; întotdeauna te încurci cu străinii.

— Pe mine mă socotești un străin? întrebă Jason.

În sinea lui, își zise: Îmi mai aduc aminte încă ceva despre tine, Ruth Rae. Întotdeauna păstra un apartament impresionant de costisitor. Indiferent cu cine se întâmpla să fie măritată, întotdeauna trăia bine.

Ruth Rae îl examină cu un aer întrebător.

— Nu. Te consider prieten.

— Mulțumesc.

Întinzându-se, prinse mâna ei uscată și o ținu pentru o clipă, dându-i drumul exact la momentul potrivit.

9.

Apartamentul lui Ruth Rae îl îngrozi pe Jason Taverner cu luxul său. Trebuie s-o fi costat, judecă el, cel puțin patru sute de dolari pe zi. Bob Gomen trebuie să fie în formă din punct de vedere financiar, trase el concluzia. Sau, oricum, să fi fost.

— Nu trebuia să cumperi sticla aia de trei sferturi de Vat 69, spuse Ruth în timp ce-i lua haina, ducând-o împreună cu a ei într-un dulap care se deschidea singur. Am bourbon Cutty Sark și Hiram Walker…

•

Femeia învățase o mulțime de lucruri de când se culcase ultima oară cu ea; era adevărat. Istovit, zăcea dezbrăcat pe păturile patului cu apă, frecându-și un coș ieșit pe marginea nasului. Ruth Rae, sau mai curând doamna Ruth Gomen acum, stătea pe covor, fumând un Pall Mall. Camera se cufundase în tăcere. Și, se gândi el, la fel de secătuită ca și mine. Nu există parcă un principiu al termodinamicii, se întrebă el, care spune că nu se poate distruge căldura, ci poate fi doar transferată? Dar mai există și entropia.

Acum simt apăsarea entropiei, trase el concluzia. M-am descărcat în vid și n-o să recapăt niciodată ce-am dat. Merge într-o singură direcție. Da, gândi el. Sunt sigur că e una dintre legile fundamentale ale termodinamicii.

— Ai la îndemână o mașină-enciclopedie? o întrebă pe femeie.

— La naiba, nu.

Îngrijorarea apăru pe fața ei de prună uscată. Prună uscată – alungă imaginea; nu părea corect. Fața atinsă de vreme, hotărî el. Așa mai mergea.

— La ce te gândești? o întrebă.

— Nu, spune-mi tu la ce te gândești, replică Ruth. Ce-i în creierul ăla supersecret de tip conștiință-alfa?

— Ți-amintești de o fată pe nume Monica Buff? întrebă din nou Jason.

— Dacă-mi „amintesc”! Monica Buff mi-a fost cumnată vreme de șase ani! În tot acest timp nu s-a spălat pe cap nici măcar o dată! O coamă încâlcită, răvășită, castaniu-închis, de blană de câine atârnând în jurul feței ei palide și a gâtului scurt și murdar…

— Nu mi-am dat seama că nu-ți plăcea de ea.

— Jason, avea obiceiul să fure. Dacă-ți lăsai poșeta pe undeva, te jumulea; nu numai bancnotele, ci și monedele. Avea un creier de coțofană și-o voce de cioară, când vorbea, ceea ce, slavă Domnului, nu se întâmpla prea des. Știi că fata aia obișnuia să petreacă șase sau șapte – uneori, ba o dată – în mod special – chiar și opt zile fără să scoată o vorbă? N-a făcut decât să se cuibărească într-un colț ca un păianjen beat, zdrăngănind la chitara aia de cinci dolari pe care-o avea și la care nu învățase niciodată notele pe coarde. OK, era drăguță, într-un fel neîngrijit și dezordonat. Recunosc asta. Dacă-ți place marfa de duzină…

— Cum a supraviețuit? întrebă Jason.

O cunoscuse pe Monica Buff doar pentru scurtă vreme, și numai prin intermediul lui Ruth. Dar, în acea perioadă, el și cu ea avuseseră o relație scurtă, năucitoare.

— Șterpelind de prin magazine, răspunse Ruth Rae. Avea geanta aia mare de răchită împletită, pe care și-o cumpărase din Baja, California… îndesa lucruri în ea, apoi pornea către ieșirea din magazin, în toată splendoarea.

— Cum de n-a fost prinsă?

— A fost. Au amendat-o, iar fratele ei a venit cu biștarii, așa că iat-o din nou în stradă, hoinărind desculță – vorbesc serios! – pe Shrewsbury Avenue din Boston, șterpelind toate piersicile din raioanele de legume și fructe ale magazinelor alimentare. Obișnuia să petreacă zece ore pe zi cu ceea ce ea numea „cumpărături”!

Uitându-se încruntată la Jason, Ruth întrebă:

— Știi ce făcea de nu era niciodată prinsă?

Coborî vocea:

— Obișnuia să îngrijească de studenții evadați.

— Și n-au pus niciodată mâna pe ea pentru asta?

Hrănirea sau adăpostirea unui student evadat însemna doi ani într-un LMF – prima oară. A doua oară, sentința era de cinci ani.

— Nu, n-au prins-o niciodată. Dacă afla că o echipă a *polilor* era pe cale să facă o razie, suna repede la Centrala Poliției și spunea că un bărbat încerca să intre cu forța în casa ei. Apoi îl păcălea pe un student să iasă și-l încuia afară, iar *polii* veneau și dădeau peste el acolo, bătând la ușă exact așa cum spusese ea. Așa că-l înhățau pe el și pe ea o lăsau în libertate.

Ruth chicoti:

— Am auzit-o odată dând unul dintre telefoanele astea către Centrala Poliției. Așa cum a spus ea, omul…

Jason o întrerupse:

— Monica a fost iubita mea vreme de trei săptămâni. Acum aproximativ cinci ani.

— Ai văzut-o vreodată spălându-se pe cap în timpul ăsta?

— Nu, recunoscu el.

— Și nu purta chiloți, completă Ruth. De ce-ar vrea un bărbat arătos ca tine să aibă o relație cu o ciudățenie murdară, ațoasă, păduchioasă, ca Monica Buff? N-ai fi putut s-o iei nicăieri; puțea. Nu făcea niciodată baie.

— Hebefrenie, preciză Jason.

— Da, încuviință Ruth. Ăsta a fost diagnosticul. Nu știu dacă știi asta, dar până la urmă a plecat aiurea, în timpul unuia dintre drumurile ei la cumpărături, și nu s-a mai întors niciodată; n-am mai *văzut-o* niciodată. Probabil că a murit. Strângând încă în brațe sacoșa de răchită pe care și-a luat-o în Baja. Ăsta a fost momentul cel mai important din viața ei, excursia aceea în Mexic. *A făcut baie* cu ocazia aceea, iar eu i-am aranjat părul – după ce i l-am spălat de șase ori. Ce-ai văzut la ea? Cum ai putut-o suporta?

Jason răspunse:

— Îmi plăcea că avea simțul umorului.

E nedrept, se gândi el, s-o compari pe Ruth cu o fată de nouăsprezece ani. Sau chiar cu Monica Buff. Dar… comparația dăinuia acolo, în mintea lui, ceea ce-l împiedica să fie atras de

Ruth Rae. Atât de bună – atât de experimentată, oricum – pe cât era în pat.

Mă folosesc de ea, își zise. Așa cum Kathy s-a folosit de mine. Cum McNulty s-a folosit de Kathy.

McNulty… Nu am vreun microtrans atașat undeva, asupra mea?

Repede, Jason Taverner își înhăță hainele, ducându-le în grabă la baie. Acolo, așezat pe marginea căzii, începu să cerceteze fiecare articol.

Îi luă jumătate de oră. Dar îl descoperi, în sfârșit. Așa mic cum era… Îl aruncă la toaletă și trase apa după el; zdruncinat, se întoarse în dormitor. Așadar, ei știu unde sunt de fapt, își dădu el seama. Până la urmă, nu pot rămâne aici.

Și am pus în primejdie viața lui Ruth Rae degeaba.

•

— Stai puțin, rosti el cu voce tare.

— Da? întrebă Ruth, rezemându-se obosită de peretele băii, cu brațele încrucișate sub sâni.

— Microtransmițătoarele, rosti încet Jason, dau numai localizări aproximative. În afară de cazul în care cineva chiar le urmărește, fixat pe semnalul pe care-l emit.

Până atunci… Nu era sigur. La urma urmei, McNulty așteptase în apartamentul lui Kathy. Dar oare McNulty venise acolo ca răspuns la microtransmițător sau pentru că știa că acolo locuia Kathy? Amețit de prea multe îngrijorări, de sex și de whisky, Jason nu reușea să-și aducă aminte; stătea pe marginea căzii, masându-și fruntea, străduindu-se să gândească, să rememoreze exact ceea ce se vorbise atunci când el și cu Kathy intraseră în camera fetei și-l găsiseră pe McNulty așteptându-i.

Ed, își zise. Au spus că Ed mi-a plantat microtrans-urile. Așa m-a depistat. Dar… poate că le-a spus totuși doar zona. Și ei au presupus, corect, că aș fi acasă la Kathy.

— La naiba, sper că n-am pus *polii* să-și miște fundurile pe urmele tale; asta ar fi prea mult; mult prea afurisit de mult!

Clătină din cap, încercând să-l limpezească:

— Ai vreun pic de cafea care să fie superfierbinte?

— Mă duc să dau un ghiont consolei-aragaz.

Purtând doar o brățară masivă, Ruth Rae alunecă desculță de la baie către bucătărie. O clipă mai târziu, se întoarse cu o cană

mare de plastic plină cu cafea, purtând inscripția „DĂ-I ÎNAINTE”. O acceptă, dând pe gât cafeaua aburindă.

— Nu pot să mai rămân, vorbi el. Și oricum, ești prea bătrână.

Femeia se holbă la Jason, ridicolă, ca o păpușă deformată, călcată în picioare. Apoi fugi în bucătărie. De ce-am spus asta? se întrebă el. Tensiunea; temerile… Porni după ea.

În ușa bucătăriei apăru Ruth, ridicând un platou de ceramică purtând inscripția AMINTIRE DE LA FERMA KNOTTS BERRY. Alergă orbește spre el și coborî platoul asupra capului lui, cu gura strâmbată ca a ființelor nou-născute, abia intrate în viață. În acea ultimă clipă, el reuși să ridice cotul stâng și să încaseze lovitura în plin; platoul de ceramică se sparse în trei bucăți zimțate și, mai jos de cot, țâșni sângele. Se uită la sânge, la bucățile sfărâmate ale platoului de pe covor, apoi la ea.

— Îmi pare rău, șopti femeia.

Abia pronunțând cuvintele. Șerpii nou-născuți se contorsionau încontinuu, în semn de scuză.

— Îmi pare rău, spuse Jason la rândul lui.

— O să pun un bandaj pe rană.

Ruth porni spre baie.

— Nu, o opri el. Plec. E o tăietură curată; n-o să se infecteze.

— De ce mi-ai zis așa ceva? întrebă Ruth cu voce răgușită.

— Pentru că, răspunse el, și mie mi-e teamă că îmbătrânesc. Pentru că mă secătuiește ceea ce-a mai rămas din mine. Practic, nu mi-a mai rămas niciun pic de energie. Nici măcar pentru un orgasm.

— Te-ai descurcat destul de bine…

— Dar a fost ultimul, replică el.

Își făcu loc la baie; acolo, spălă sângele de pe braț, lăsă apa rece să curgă pe tăietură până când rana începu să se coaguleze. Cinci minute, poate cincizeci; nu-și dădea seama. Nu făcu decât să stea pe loc, ținând cotul sub robinet. Ruth Rae plecase, Dumnezeu știe unde. Probabil să dea informații *polilor*, își zise cuprins de oboseală; era însă prea istovit ca să-i mai pese.

La naiba, gândi el. După tot ce i-am spus, nici n-aș învinovăți-o.

10.

— Nu, vorbi generalul de poliție Felix Buckman, scuturând rigid din cap. Jason Taverner nu există! A reușit cumva să scoată datele din toate băncile matricei…

Generalul de poliție căzu pe gânduri.

— Ești sigur că poți pune mâna pe el, dacă trebuie?

— O veste proastă în privința asta, domnule Buckman, răspunse McNulty. A găsit microtrans-ul și l-a făcut să tacă. Așa că nu știm dacă mai e în Vegas. Dacă are măcar vreun pic de minte, înseamnă că s-a mișcat repede. Și e aproape sigur că are.

Buckman zise:

— Mai bine te-ai întoarce aici. Dacă poate să șterpelească date, materiale la prima mână precum astea, din băncile noastre, înseamnă că e implicat într-o activitate eficace, probabil majoră. Cât de precis l-ai localizat?

— Este… era… localizat într-un apartament din cele optzeci și cinci dintr-o aripă a unui complex de șase sute de locuințe, toate scumpe și la modă, din districtul West Fireflash, un loc numit Copperfield II.

— Mai bine cere-le celor din Vegas să treacă prin cele optzeci și cinci de apartamente, până-l găsesc. Și când dai de el, trimite-l direct la mine cu poșta aeriană. Dar tot te vreau la biroul tău. Ia vreo două stimulente, lasă baltă somnul de drogat și vino-ncoace!

— Da, domnule Buckman, răspunse McNulty, cu o urmă de durere în glas.

Se strâmbă.

— Nu cred c-o să-l găsim în Vegas, comentă Buckman.

— Nu, domnule.

— Sau poate c-o să-l găsim? Distrugând microtrans-ul, s-ar putea să considere că e în siguranță acum.

— Permiteți-mi să nu fiu de acord, replică McNulty. Pentru că l-a găsit, o să știe că l-am supravegheat până aici, în West Fireflash. O s-o șteargă. Repede.

Buckman îl contrazise:

— Ar fugi dacă oamenii ar acționa rațional. Dar nu-i așa. Sau n-ai observat asta, McNulty? În cea mai mare parte, funcționează într-un mod haotic.

Ceea ce, fu el de acord, probabil că se dovedește folositor – îi face mai puțin previzibili.

— Am observat că…

— Să fii la birou în jumătate de oră, ordonă Buckman și întrerupse legătura.

Scliviseala pedantă a lui McNulty și letargia încețoșată a unui drogat după lăsarea întunericului îl iritau întotdeauna.

Alys, observând totul, vorbi:

— Un om care s-a șters singur din existență. S-a mai întâmplat vreodată?

— Nu, răspunse Buckman. Și nici de data asta nu s-a întâmplat. Undeva, în vreun loc lipsit de importanță, a trecut cu vederea un microdocument de natură secundară. O să căutăm mai departe până-l găsim. Mai devreme sau mai târziu, o să găsim o potrivire la o amprentă vocală sau la o EEG și atunci o să știm cine este cu adevărat.

— Poate că e exact cine zice el că e!

Alys examinase însemnările grotești ale lui McNulty.

— Subiectul aparține Sindicatului muzicienilor. Zice că-i cântăreț. Poate că o amprentă vocală ar fi…

— Ieși afară din biroul meu, se răsti Buckman la ea.

— Nu fac decât să speculez. Poate că a înregistrat succesul ăla nou în materie de pornocord, „Go Down, Moses”, care…

— Să-ți zic eu ceva, spuse Buckman. Du-te-acasă și uită-te în camera de lucru, într-un plic transparent din sertarul din mijloc de la biroul meu de arțar. O să găsești un exemplar puțin șters, perfect centrat, al timbrului negru de un dolar emis cu ocazia Expoziției Trans-Mississippi. L-am luat pentru propria mea colecție, dar poți să-l iei pentru a ta; eu o să fac rost de altul. *Numai pleacă*! Pleacă, ia afurisitul ăla de timbru și pune-l bine în clasor, în seiful tău. Nici măcar nu te mai uita la el vreodată; ajunge că-l ai. Și lasă-mă singur la serviciu. Ne-am înțeles?

— Isuse! exclamă Alys, cu ochii însuflețiți de lumină. De unde-l ai?

— De la un prizonier politic aflat în drum spre un lagăr de muncă forțată. L-a dat în schimbul libertății. Am crezut că e un aranjament echitabil. Tu, nu?

Alys răspunse:

— Timbrul cel mai frumos imprimat emis vreodată. În orice epocă. De către orice țară.

— Îl vrei? întrebă el.

— Da.

Alys ieși din birou, afară pe coridor.

— Ne vedem mâine. Dar nu trebuie să-mi dai așa ceva ca să mă faci să plec; vreau doar să merg acasă, să fac un duș, să mă schimb și să mă bag în pat pentru câteva ore. Pe de altă parte, dacă tu vrei…

— Vreau, replică Buckman, și adăugă în sinea lui: pentru că mi-e atât de al naibii de frică de tine, sunt atât de fundamental, ontologic, speriat de tine, chiar și de faptul că ești dispusă să pleci. Mi-e frică până și de asta!

De ce? se întrebă singur, în timp ce-o privea îndreptându-se către închisoarea izolată a tubului de urcare de la capătul cel mai îndepărtat al șirului său de birouri. Am cunoscut-o când eram copil și mi-a fost frică de ea încă de atunci. Deoarece cred, într-un fel profund, pe care nu-l înțeleg, că nu joacă după reguli. Noi toți avem reguli; acestea diferă, dar toți jucăm după ele. De exemplu, presupunea el, nu omorâm un om care tocmai ne-a făcut o favoare. Chiar și aici, într-un stat polițienesc – chiar și noi respectăm această regulă. Și nu distrugem intenționat obiecte prețioase pentru noi. Dar Alys e în stare să se ducă acasă, să găsească timbrul negru de un dolar și să-i dea foc cu țigara. Știu asta și totuși i-l dau; încă mă rog ca undeva în interior, sau până la urmă, sau indiferent cum, să-și revină și mintea să-i funcționeze la fel ca nouă, tuturor.

Dar n-o să-și revină niciodată, se gândi el, iar motivul pentru care i-am oferit timbrul negru de un dolar este pur și simplu acela că speram s-o momesc, s-o ispitesc, să se întoarcă la niște reguli pe care să le putem înțelege. Reguli pe care noi, ceilalți, să le putem aplica. O mituiesc și e o pierdere de vreme – știu asta, și o știe și ea. Da, se gândi el. Probabil că o să dea foc la timbrul negru de un dolar, cel mai frumos emis vreodată, un exemplar filatelic pe care în viața mea nu l-am văzut la vânzare. Nici măcar la licitații. Și când o să ajung acasă diseară, o să-mi arate cenușa. Poate că o să lase vreun colț nears, ca să-mi demonstreze că a făcut-o cu adevărat.

Iar eu o să cred. Și-o să mi se facă și mai frică.

•

Prost dispus, generalul Buckman deschise al treilea sertar de la biroul cel mare și așeză o bandă pe micul magnetofon pe care-l ținea acolo. Arii de Dowland pentru patru voci… stătu să asculte una care-i plăcea foarte mult, dintre toate cântecele din volumele cu piese pentru lăută ale lui Dowland.

… *căci acum, părăsit și uitat,*
Șed, oftez, plâng, leșin, mor
În suferință de moarte și nesfârșită nenorocire.

Primul om, cugetă Buckman, care a compus o piesă de muzică abstractă. Scoase banda, o puse pe cea cu lăuta și ascultă „Pavana Lachrimae Antiquae”. De la aceasta, își spuse el, proveneau în cele din urmă cvartetele finale ale lui Beethoven. Și tot restul. În afară de Wagner.

Îl detesta pe Wagner. Wagner și cei ca el, cum ar fi Berlioz, dăduseră muzica înapoi cu trei secole. Până când Karlheinz Stockhausen, în al său „Gesang der Junglinge” adusese încă o dată muzica la zi.

În picioare lângă birou, se uită pentru o clipă în jos, la fotografia 4-D recentă a lui Jason Taverner – fotografia făcută de Katharine Nelson. Ce bărbat al naibii de arătos, gândi el. Arătos aproape în mod profesional. Ei, e cântăreț; se potrivește. E în industria spectacolului.

Atingând fotografia 4-D, o ascultă rostind: „Capra crapă piatra-n patru”. Și surâse. Apoi, ascultând încă o dată „Pavana Lachrimae Antiquae”, recită în sinea lui:

Curgeți, *lacrimile mele*…

Chiar am o karma de *pol*? se întrebă. Iubind în felul ăsta cuvintele și muzica? Da, își răspunse, sunt un *pol* superb pentru că *nu gândesc* ca un *pol.* Nu gândesc, de exemplu, ca McNulty, care va rămâne întotdeauna – cum se spune, de obicei? – un porc, pentru tot restul vieții. Gândesc nu ca oamenii pe care încercăm să-i arestăm, ci ca oamenii *importanți* pe care încercăm să-i arestăm. Precum acesta, își zise, acest Jason Taverner. Am o bănuială, o intuiție irațională, dar minunat de funcțională, că se află încă în Vegas. O să-l prindem acolo, și nu

unde crede McNulty, din punct de vedere rațional și logic, undeva cât mai departe.

Sunt ca Byron, își spuse el, luptând pentru libertate, dându-și viața pentru Grecia. Numai că eu nu lupt pentru libertate; eu lupt pentru o societate coerentă.

De fapt, e-adevărat? se întrebă. De aceea fac ceea ce fac? Ca să creez ordine, structură, armonie? Reguli? Da, gândi el, regulile sunt ale naibii de importante pentru mine și de aceea mă simt amenințat de Alys; de aceea pot să fac față atâtor altor lucruri, numai ei nu.

Slavă Domnului că nu sunt toți ca ea, își zise. Slavă Domnului că, de fapt, e unică.

Apăsând un buton de la comunicatorul de pe birou, rosti:

— Herb, vrei să vii puțin, te rog?

Herbert Maime intră în birou, cu un teanc de cartele de calculator în mâini; arăta hărțuit.

— Vrei să pui un pariu, Herb? întrebă Buckman. Că Jason Taverner e la Las Vegas?

— De ce-ți bați capul cu o asemenea chestiune împuțită și de rahat? replică Herb. E de nivelul lui McNulty, nu de-al tău.

Așezându-se, Buckman începu cu picfonul un joc stupid cu nuanțe de culori; făcea să apară pentru o clipă steagurile diferitelor națiuni dispărute.

— Uită-te la ce-a făcut omul ăsta… A reușit cumva să scoată toate datele care aveau legătură cu el din fiecare bancă de date de pe planetă *și* din coloniile lunare *și* din cele marțiene… McNulty a încercat până și acolo. Gândește-te pentru o clipă de ce-ar fi nevoie ca să faci așa ceva. Bani? Sume uriașe. Mite astronomice. Dacă Taverner a folosit genul ăsta de bani grei, joacă pe mize mari. Influență? Aceeași concluzie: are foarte multă putere și trebuie să-l socotim o persoană de importanță majoră. Cel mai tare mă îngrijorează însă pe cine reprezintă; cred că vreun grup, undeva pe Pământ, îl sprijină, dar n-am nici cea mai vagă idee cu ce scop sau din ce motiv. În ordine; așadar șterg toate datele care-l privesc; Jason Taverner e omul care nu există. Dar, făcând acest lucru, ce-au obținut?

Herb reflectă.

— Nu pricep, zise Buckman. N-are niciun sens. Deși, dacă sunt interesați s-o facă, trebuie să însemne ceva. Altfel, n-ar cheltui

atât de mult – dădu din mâini – indiferent ce-ar fi cheltuit… Bani, timp, influență, orice. Poate toate trei. Plus un efort uriaș.

— Înțeleg, dădu Herb din cap.

Buckman continuă:

— Uneori, prinzi peștele cel mare agățând în cârlig un pește mic. Asta-i ceea ce nu știi niciodată: următorul pește mic pe care-l prinzi va fi conexiunea către ceva uriaș sau – ridică din umeri – încă niște plevușcă menită să fie aruncată în iazul de muncă. Poate că Jason Taverner nu-i nimic altceva. S-ar putea să mă înșel complet. Dar mă interesează!

— Ceea ce, comentă Herb, e cu atât mai rău pentru Taverner.

— Da, dădu din cap Buckman. Acum, gândește-te la asta…

Făcu o pauză, pentru o clipă, ca să tragă un vânt fără zgomot, apoi continuă:

— Taverner s-a dus la un falsificator de acte de identitate, un falsificator neînsemnat care lucrează în camera din spate a unui restaurant părăsit. N-are niciun contact; și-a făcut treaba, pentru numele lui Dumnezeu, prin recepționerul de la hotelul la care stătea. Așa că trebuie să fi avut nevoie disperată de carduri de identitate. Foarte bine, atunci unde erau puternicii lui susținători? De ce nu i-au putut furniza carduri ID excelent falsificate, dacă puteau face tot restul? Sfinte Dumnezeule, l-au trimis în stradă, în jungla infectă, de-a dreptul la un informator al *polilor.* Au pus în pericol *totul*!

— Da, încuviință Herb dând din cap. Ceva a luat-o razna.

— Exact. *Ceva a mers prost.* Pe neașteptate, iată-l în mijlocul orașului, fără niciun act de identitate. Tot ce-avea la el era falsificat de Kathy Nelson. Cum a ajuns să se întâmple așa ceva? Cum au reușit s-o dea în bară și să-l trimită bâjbâind disperat după carduri ID falsificate, ca să poată ajunge măcar până la al treilea colț de stradă? Îți dai seama ce vreau să spun…

— Dar așa-i prindem!

— Poftim? întrebă Buckman.

Dădu mai încet muzica de lăută.

Herb replică:

— Dacă n-ar face greșeli ca astea, n-am avea nicio șansă. Ar rămâne pentru noi o entitate metafizică, niciodată zărită sau bănuită. Greșeli ca asta ne țin pe noi în viață. Nu cred că e important de ce-au făcut o greșeală; tot ceea ce contează este c-au făcut-o. Și-ar trebui să fim al naibii de bucuroși pentru asta!

Eu sunt, își zise Buckman în sinea lui. Aplecându-se, formă interiorul de la biroul lui McNulty. Niciun răspuns. McNulty nu se întorsese încă în clădire. Buckman se uită la ceas. Peste vreo cincisprezece minute?

Formă numărul centralei informațiilor de nivel de acces Albastru.

— Care-i povestea cu operațiunea din Las Vegas, din districtul Fireflash? le întrebă el pe operatoarele care stăteau cocoțate pe scaune înalte, lângă masa hărții, și împingeau cu bețe lungi mici figurine de plastic. Vreau tot ce se poate scoate din rețea în legătură cu individul care-și spune Jason Taverner…

Urmară zumzete și clicuri de computere în timp ce una dintre operatoare apăsa cu îndemânare pe butoane.

— O să vă fac legătura cu căpitanul însărcinat cu acest caz.

Pe picfonul lui Buckman apăru un individ în uniformă, arătând de o placiditate absolut idioată.

— Da, generale Buckman?

— L-ați prins pe Taverner?

— Nu încă, domnule. Am căutat în aproximativ treizeci de apartamente închiriate din…

— Când o să-l aveți, îl întrerupse Buckman, sună-mă direct.

Îi dădu *polului* nerod interiorul său și închise, simțindu-se oarecum înfrânt.

— E nevoie de timp, observă Herb.

— La fel ca la berea bună, murmură Buckman, cu ochii ațintiți în gol, drept înainte, și cu mintea lucrând. Lucrând însă fără rezultate.

— Tu și intuițiile tale, în sensul lui Jung, replică Herb. Asta ești tu în tipologia lui Jung: o personalitate intuitivă, gânditoare, cu intuiția ca mod principal de funcționare și gândirea…

— Prostii!

Mototoli o pagină cu notițele rudimentare ale lui McNulty și-o aruncă în tocătorul de hârtie.

— Nu l-ai citit pe Jung?

— Sigur că da. Când mi-am luat masterul la Berkeley – tot departamentul științific al poliției a trebuit să-l studieze pe Jung. Am învățat tot ce-ai învățat și tu, ba chiar și-n plus.

Auzea iritarea din propria sa voce și nu-i plăcea deloc.

— Probabil își desfășoară căutările ca niște gunoieri. Cu bubuituri și zăngănituri… Taverner o să-i audă cu multă vreme înainte ca ei să ajungă la apartamentul în care se află.

— Crezi c-o să prindeți în plasă pe cineva, împreună cu Taverner? Cineva aflat mai sus în…

— N-o să fie nimeni esențial. Nu cu cardurile ID reținute la secția de poliție locală. Nu cu noi atât de aproape de el pe cât știe că suntem. Nu mă aștept la nimic. Nimic și nimeni, în afară de Taverner însuși.

Herb zise:

— Fac un pariu cu tine…

— Bine.

— Pariez pe cinci quinque, din cele de aur, că atunci când o să pui mâna pe el n-o să te alegi cu nimic.

Surprins, Buckman se îndreptă de spate. Părea propriul lui gen de intuiție: niciun fapt, nicio informație pe care să se bazeze, doar pură bănuială.

— Vrei să faci pariul? întrebă Herb.

— O să-ți spun eu ce-o să fac, răspunse Buckman.

Își scoase portofelul, numără banii din el.

— Pariez cu tine pe o mie de dolari de hârtie că, atunci când o să-l prindem în plasă pe Taverner, o să intrăm într-una dintre cele mai importante zone cu care am avut vreodată de-a face…

Herb replică:

— N-o să pariez atâția bani.

— Crezi că am dreptate?

Telefonul bâzâi; Buckman ridică receptorul. Pe ecran se conturară trăsăturile căpitanului-funcționar-insipid din Las Vegas.

— Termo-radex-ul nostru arată un bărbat de greutatea, înălțimea și structura generală a corpului lui Taverner într-unul dintre apartamentele rămase încă necercetate. Ne apropiem cu multă prudență, scoțându-i pe toți ceilalți din apartamentele din jur.

— Nu-l omorâți, spuse Buckman.

— În niciun caz, domnule.

— Lăsați deschisă linia, ceru Buckman. Vreau să iau parte la asta de-acum înainte.

— Da, domnule.

Buckman i se adresă lui Herb Maime:

— Chiar l-au prins…

Zâmbi, chicotind de încântare.

11.

Când Jason Taverner se duse să-și ia hainele, o găsi pe Ruth Rae așezată, în semiîntunericul dormitorului, pe patul răvășit, cald încă, îmbrăcată complet și fumând obișnuita ei țigară. Lumina cenușie a nopții se strecura pe ferestre. Capătul aprins al țigării își radia temperatura înaltă, nervoasă.

— Chestiile astea o să te-omoare, o mustră el. Există un motiv pentru care le-au raționalizat la un pachet pe săptămână de persoană.

— Du-te naibii, exclamă Ruth Rae și fumă mai departe.

— Dar le iei de pe piața neagră, zise el.

Odată, se dusese cu ea să cumpere un cartuș întreg. Chiar și cu venitul lui, prețul îl îngrozise. Dar ea nu păruse să aibă ceva împotrivă. Evident, se așteptase; cunoștea prețul obiceiului său.

— Le iau.

Turti țigara mult prea lungă într-o scrumieră de ceramică în formă de plămân.

— O irosești.

— Ai iubit-o pe Monica Buff? întrebă Ruth.

— Sigur.

— Nu văd cum ai fi putut.

Jason replică:

— Există feluri diferite de iubire…

— Ca iepurele lui Emily Fusselman.

Îi aruncă o privire.

— O femeie pe care-o cunoșteam, măritată, cu trei copii; avea doi pisoi și apoi și-a luat unul dintre iepurii aceia belgieni, mari și gri, care merg țopa-țopa pe picioarele uriașe din spate. În prima lună, iepurelui i-a fost frică să iasă din cușcă. Era un el, credeam noi, din câte ne puteam da seama. Apoi, după o lună, a început să iasă din cușcă și să țopăie prin camera de zi. După două luni, a învățat să urce scările și să zgrepțene la ușa dormitorului lui Emily ca s-o trezească dimineața. A început să se joace cu

pisicile, și de aici au început necazurile, pentru că nu era la fel de deștept ca o pisică.

— Iepurii au creierul mai mic, observă Jason.

Ruth Rae zise:

— Nu cu mult. Oricum, adora pisicile și încerca să facă tot ceea ce făceau ele. A învățat chiar să se folosească de cutia cu nisip, de cele mai multe ori. Din smocuri de păr pe care și le smulgea de pe piept a făcut un cuib în spatele canapelei și a vrut ca pisoii să stea înăuntru. Dar puii n-au acceptat niciodată. Sfârșitul întregii povești – sau pe-aproape – a venit atunci când a încercat să se joace de-a prinselea cu un ciobănesc german pe care îl adusese cu ea o femeie. Vezi tu, iepurele învățase să joace jocul ăsta cu pisicile, cu Emily Fusselman și cu copiii, când se ascundea în spatele canapelei și apoi ieșea în fugă, alergând foarte repede în cercuri, și cu toții încercau să-l prindă, dar de obicei nu reușeau, apoi fugea înapoi la adăpost după canapea, unde nimeni nu trebuia să vină după el. Dar câinele nu știa regulile jocului și, când iepurele a fugit înapoi după canapea, câinele s-a dus după el și și-a înfipt fălcile în partea din spate a iepurelui. Emily a reușit să desfacă fălcile câinelui și să-l scoată de-acolo, dar iepurele era grav rănit. Și-a revenit, dar după aceea a rămas îngrozit de câini și fugea dacă vedea vreunul, chiar și numai pe fereastră. Iar partea pe care-o mușcase câinele o ținea ascunsă după perdele, pentru că nu mai avea păr acolo și-i era rușine. Dar ceea ce era înduioșător la el era felul în care încerca să treacă de limitele – cum ai spune? – fiziologiei lui? Limitele lui ca iepure, încercând să devină o formă de viață mai evoluată, cum ar fi pisicile. Vrând să fie tot timpul cu ele și să se joace cu ele ca un egal. Asta-i tot, de fapt. Pisoii nu voiau să stea în cuibul pe care l-a construit pentru ei, iar câinele nu cunoștea regulile și l-a prins. A trăit câțiva ani. Dar cine-ar fi crezut că un iepure și-ar fi putut crea o personalitate atât de complexă? Iar când stăteai pe canapea și voia să te scoli, ca să se așeze el, te înghiontea, iar apoi, dacă nu te mișcai, te mușca. Dar uită-te la aspirațiile acelui iepure și la eșecul lui. O mică viață de încercări. Și tot timpul era lipsit de orice speranță. Însă iepurele nu știa asta. Sau poate că știa și încerca oricum. Dar cred că nu înțelegea; voia însă atât de mult s-o facă… Era toată viața lui, pentru că iubea pisicile.

— Credeam că nu-ți plac animalele, spuse Jason.

— Nu-mi mai plac. Nu, după atâtea înfrângeri și pierderi. Cum a fost iepurele; până la urmă, desigur, a murit. Emily Fusselman a plâns zile-ntregi. O săptămână. Am văzut ce i-a făcut ei și n-am vrut să mă mai implic.

— Dar de aici și până să încetezi să iubești animalele cu totul, astfel încât…

— Viețile lor sunt atât de scurte… Atât de afurisit de scurte! Bine, unii oameni pierd o creatură pe care-o iubesc, apoi trec mai departe și transferă acea dragoste către o alta. Însă doare; doare.

— Atunci, de ce e iubirea atât de bună?

Meditase la asta, când era sau nu implicat în propriile relații, pe parcursul întregii sale vieți de adult. Acum cugeta la tot în modul cel mai acut. Prin prisma a ceea ce i se întâmplase în ultima vreme, până la iepurele lui Emily Fusselman. Până în acest moment de suferință.

— Iubești pe cineva și acesta pleacă. Vine acasă într-o zi și se apucă să-și facă bagajele. Tu întrebi: „Ce se petrece?”, iar persoana respectivă răspunde: „Am o ofertă mai bună în altă parte” – și iat-o plecând, ieșind pentru totdeauna din viața ta, iar după aceea, până la moarte, porți cu tine această bucată uriașă de iubire pe care n-ai cui s-o oferi. Și dacă totuși găsești cui s-o dai, ți se întâmplă același lucru ca la început. Sau o suni la telefon într-o zi și spui: „Sunt Jason”, iar ea răspunde: „Cine?”, și atunci știi că s-a terminat. Acea persoană nu știe cine naiba ești… Așa că bănuiesc că n-a știut niciodată; n-a fost niciodată a ta, încă de la început.

Ruth răspunse:

— Dragostea nu-nseamnă doar să vrei altă persoană în felul în care vrei să deții un obiect pe care-l vezi într-un magazin. Asta nu-i decât dorință. Vrei s-o ai prin preajmă, s-o iei acasă și s-o așezi undeva în apartament, ca pe o lampă… Dragostea e – făcu o pauză, reflectând – ca un tată care-și salvează copiii dintr-o casă în flăcări, scoțându-i de-acolo și murind chiar el. Când iubești, încetezi să trăiești pentru tine însuți, trăiești pentru o altă persoană.

— Și asta-i bine?

Pentru el nu suna chiar atât de bine.

— Înfrânge instinctul. Instinctul ne împinge să luptăm pentru supraviețuire. Ca *polii* care înconjoară toate campusurile.

Supraviețuirea noastră în dauna altora; fiecare dintre noi se agață cu ghearele ca să urce. Îți pot da un exemplu bun. Al douăzeci și unulea soț al meu, Frank. Am fost căsătoriți vreme de șase luni. În acel timp, a încetat să mă mai iubească și a devenit îngrozitor de nefericit. Eu îl iubeam încă; voiam să rămân cu el, dar asta-i făcea rău. Așa că l-am lăsat să plece. Vezi? A fost mai bine pentru el și, pentru că l-am iubit, asta a fost ceea ce a contat. Vezi?

Jason întrebă:

— Dar de ce e bine să mergi împotriva instinctului de supraviețuire?

— Nu crezi că-ți pot răspunde…

— Nu, zise el.

— Pentru că instinctul de supraviețuire pierde până la urmă. Cu fiecare creatură vie, fie ea cârtiță, liliac, om sau broască. Până și la broaștele care fumează trabucuri și joacă șah. Nu poți să realizezi niciodată ceea ce este programat să facă instinctul de supraviețuire, așa că până la urmă năzuințele tale se sfârșesc printr-un eșec, iar tu cedezi în fața morții, și asta pune capăt la tot. Dar dacă iubești, poți să te stingi încet și să privești…

— Nu sunt pregătit să mă sting! comentă Jason.

— … poți să te stingi încet și să privești fericit, cu o mulțumire calmă, senină, suverană, forma cea mai înaltă de mulțumire, cum trăiește mai departe unul dintre cei pe care-i iubești.

— Dar și aceștia mor!

— Adevărat.

Ruth Rae își mușcă buza.

— E mai bine să nu iubești, ca să nu ți se întâmple niciodată așa ceva. Nici măcar un animal, un câine sau o pisică. Așa cum ai arătat – îi iubești și ei pier. Dacă moartea unui iepure e rea…

Prin fața ochilor îi trecu fulgerător o imagine oribilă: oasele zdrobite și părul unei fete, strânsă între fălcile unui dușman abia vizibil, mai mare decât orice câine.

— Dar te poți întrista, replică Ruth, cercetându-i cu neliniște chipul. Jason! Tristețea e cea mai puternică emoție pe care-o poate simți un om, un copil sau un animal. E un sentiment *bun.*

— Din ce nenorocit de punct de vedere? rosti el cu asprime.

— Tristețea te face să renunți la tine însuți. Îți ieși din pielea ta strâmtă. Și nu poți simți tristețe dacă n-ai iubit înainte de asta

– tristețea este rezultatul final al iubirii, pentru că e iubire pierdută, înțelegi; știu că înțelegi. Numai că nu vrei să te gândești la asta. E ciclul iubirii care se închide: să iubești, să pierzi, să simți tristețe, să renunți, să iubești din nou… Jason, tristețea înseamnă cunoașterea faptului că va trebui să fii singur și că nu există nimic dincolo de asta, pentru că a fi singur este destinul final al fiecărei creaturi vii. Asta este moartea, marea singurătate. Îmi aduc aminte când am fumat prima oară iarbă dintr-o narghilea în loc de țigară. Fumul era rece și nu mi-am dat seama cât de mult am inhalat. Dintr-odată, am murit. Pentru o clipă, dar care a durat câteva secunde… Lumea, fiecare senzație, inclusiv perceperea propriului corp (sau măcar a faptului că am un corp) au dispărut treptat. Și n-a fost ca și cum m-ar fi lăsat în izolare în sensul obișnuit, pentru că atunci când ești singur în sensul obișnuit încă mai primești informații de la simțuri, chiar dacă numai de la propriul corp. Dar chiar și întunericul dispăruse. Totul a încetat pur și simplu. Tăcere. Nimic. Singură!

— Trebuie s-o fi înmuiat într-unul dintre rahaturile alea toxice. Asta obișnuia să termine atât de mulți oameni pe vremea aceea…

— Da, am avut noroc că nu mi-am pierdut de tot capul. O chestie înfricoșătoare – fumasem iarbă de multe ori înainte și nu mi se întâmplase niciodată așa ceva. De-aia fumez tutun acum. Oricum, n-a fost ca și cum aș fi leșinat; n-am simțit c-o să cad, pentru că nu aveam cu ce să cad, n-aveam un corp… și nu exista un *jos* către care să cad. Totul, inclusiv eu însămi, n-a făcut decât – schiță un semn – să se sfârșească. Ca ultima picătură dintr-o sticlă. Și-apoi, imediat, a rulat din nou filmul. Filmul pe care-l numim realitate…

Făcu o pauză, pufăind din țigara cu tutun.

— N-am mai povestit nimănui, până acum, despre asta.

— Te-ai speriat?

Ea dădu din cap.

— Conștiința inconștienței, dacă înțelegi ce vreau să spun. Când murim, n-o să simțim, pentru că asta înseamnă moartea, pierderea tuturor lucrurilor ăstora. Așa că, de exemplu, nu-mi mai e deloc frică de moarte, nu după experiența asta cu iarbă care a mers prost. Dar să fii trist înseamnă să mori și să fii viu în același timp. De aceea, este experiența absolută, cea mai

copleșitoare pe care-o poți simți. Uneori, jur că n-am fost construiți să trecem prin așa ceva; e prea mult – corpul aproape că se autodistruge cu toate urcușurile și coborâșurile astea. Dar *vreau* să simt tristețea… Să vărs lacrimi.

— De ce?

Nu pricepea; pentru el, era un lucru de evitat. Când simți așa ceva, te duci repede de râpă.

Ruth continuă:

— Tristețea te reunește cu ceea ce-ai pierdut. E o contopire; te duci cu lucrul sau persoana iubită care pleacă. Într-un fel, te împarți în două și-o însoțești, mergi cu ea o parte din drumul către țintă. O urmezi până unde poți merge. Îmi aduc aminte de vremea când aveam câinele ăla pe care-l iubeam. Împlinisem șaptesprezece sau optsprezece ani – aproximativ vârsta legală pentru relații sexuale, așa-mi aduc aminte. Câinele s-a îmbolnăvit și l-am dus la veterinar. Doctorul a zis că mâncase otravă de șobolani, că nu mai era altceva decât un sac plin de sânge pe dinăuntru și că următoarele douăzeci și patru de ore erau cruciale pentru supraviețuirea lui. M-am dus acasă, am așteptat și, pe la unsprezece seara, m-am prăbușit în pat. Veterinarul trebuia să mă sune dimineața, când ajungea acolo, ca să-mi spună dacă Hank supraviețuise nopții. M-am sculat la opt și jumătate și-am încercat să-mi adun gândurile, așteptând telefonul. M-am dus la baie – voiam să mă spăl pe dinți – și l-am văzut pe Hank, jos, în partea din stânga a încăperii; urca încet niște scări invizibile, într-o manieră măsurată și plină de demnitate. L-am urmărit urcând în diagonală, pășind cu greutate, și apoi, în marginea din dreapta sus a băii, a dispărut, încă urcând. Nu s-a uitat nici măcar o dată în urmă. Am știut că murise. Apoi a sunat telefonul și veterinarul mi-a spus că Hank era mort. Dar eu l-am văzut mergând în susul băii. Sigur că am resimțit o tristețe teribilă, copleșitoare și, astfel, mi-am pierdut propria ființă și am pășit după el, în sus, pe blestematele de scări.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru o vreme.

— Dar pană la urmă, continuă Ruth dregându-și glasul, tristețea te părăsește și reintri în lumea asta. Fără el.

— Iar tu poți să accepți asta…

— Ce naiba ai de ales? Plângi, plângi mai departe, pentru că nu te întorci niciodată complet de unde-ai fost cu el – un

fragment rupt din inima ta, care pulsează și pompează, mai e încă acolo. O așchie scoasă din ea. O tăietură care nu se vindecă niciodată. Și dacă, atunci când ți se întâmplă așa ceva de mai multe ori în decursul vieții, se duce prea mult din inima ta, nu mai poți simți tristețea. Atunci ești gata să mori și tu. Pășești în sus pe scara înclinată și altcineva va rămâne în urmă, plângând pentru tine.

— N-am tăieturi în inimă, vorbi Jason.

— Dacă ne despărțim acum, spuse Ruth cu voce răgușită, dar cu o stăpânire de sine neobișnuită pentru ea, așa o să fie pentru mine pe moment.

— O să stau până mâine, replică el.

O să dureze cel puțin până mâine ca laboratorul *polilor* să sesizeze falsul cardurilor lui de identitate…

M-a salvat Kathy? se întrebă. Sau m-a distrus? Chiar nu știa. Kathy, se gândi, care s-a folosit de mine, care la nouăsprezece ani știe mai mult decât noi toți la un loc. Mai mult decât vom afla pe parcursul întregii noastre vieți, până când vom ajunge la cimitir.

Ca un bun conducător de grup de terapie, îl demontase complet – pentru ce? Ca să-l reconstruiască, mai puternic decât înainte? Se îndoia. Dar rămânea o posibilitate. Care nu trebuia uitată. Simțea față de Kathy o anumită încredere ciudată, cinică, atât absolută, cât și neconvingătoare; o jumătate a creierului o privea ca fiind demnă de încredere mai presus de cuvinte, iar cealaltă jumătate o vedea ca fiind coruptă, de vânzare și făcând prostii în dreapta și-n stânga. Nu reușea să combine totul într-un singur tablou. Cele două imagini ale lui Kathy rămâneau suprapuse în mintea lui.

Poate reușesc să împac părerile mele paralele despre Kathy înainte de a pleca de-aici, își propuse el. Înainte de ivirea zorilor. Dar poate că mai putea să stea măcar o zi după aceea… Ar însemna totuși să-și forțeze norocul. Cât de bună e cu adevărat poliția? se întrebă. Au reușit să-mi greșească numele; au extras un dosar incorect cu privire la mine. Nu-i posibil s-o dea în bară pană la capăt? Poate că da. Dar poate că nu…

Avea păreri reciproc opuse și despre poliție. Și nu le putea împăca nici pe acestea. Astfel încât, exact ca un iepure, ca iepurele lui Emily Fusselman, îngheța pe loc. Sperând, în timp ce

făcea astfel, că toată lumea înțelegea regulile: nu distrugi o creatură care nu știe ce trebuie să facă!

12.

Cei patru *poli* înveșmântați în gri se adunară la lumina aplicei de afară, asemănătoare cu o lumânare, făcută din fier negru și cu un con de flacără falsă, permanentă, pâlpâind în întunericul nopții.

— Au rămas doar doi, rosti caporalul aproape fără glas; își lăsă degetele să vorbească pentru el, în timp ce și le mișca peste listele de chiriași. O doamnă Ruth Gomen la doi-unsprezece și un anume Allen Mufi la doi-doisprezece. Unde intrăm mai întâi?

— La tipul ăla, Mufi, răspunse unul dintre agenții în uniformă; în lumina acum slabă, își mângâie arma cu palma și-și plesni degetele cu bastonul, nerăbdător să termine treaba, dacă tot se întrezărea ceva la capătul căutărilor.

— Atunci, la doi-doisprezece să fie, conchise caporalul și se întinse vrând să atingă soneria de la ușă. După care îi trecu prin cap să încerce clanța.

Buun… O șansă din câteva, o posibilitate minoră, dar, pe neașteptate, folositor de adevărată. Ușa era descuiată. Le făcu semn celorlalți să tacă, rânji scurt, apoi împinse ușa, deschizând-o larg.

Văzură o cameră de zi întunecoasă, cu pahare goale sau aproape goale, lăsate ici și colo, unele pe podea. Și o mare varietate de scrumiere umplute până la refuz cu pachete de țigări mototolite sau cu mucuri fărâmițate.

O petrecere cu țigări, trase concluzia caporalul. Acum încheiată. Toată lumea a plecat acasă. Poate cu excepția domnului Mufi.

Intră, lumină cu lanterna câteva locuri și o îndreptă în sfârșit către ușa de pe peretele opus, care ducea mai departe, în apartamentul exagerat de scump. Niciun sunet. Nicio mișcare. În afară de trăncăneala vagă, îndepărtată, în surdină, a unui talk show la radio, dat la volum minim.

Păși greoi pe covorul lat de la un perete la altul, care înfățișa cu auriu înălțarea finală la ceruri a lui Richard M. Nixon, între cântări vesele deasupra și vaiete de nefericire dedesubt. La ușa îndepărtată, călcă peste Dumnezeu, care zâmbea larg în timp ce-l primea pe Fiul Său Cel De-al Doilea Zămislit înapoi la sânul Lui, și deschise ușa dormitorului.

În patul mare, dublu, moale și pufos, un bărbat adormit, cu umerii și brațele goale. Hainele erau aruncate în teanc pe un scaun, la îndemână. Domnul Allen Mufi, desigur. La adăpost la el acasă, în patul lui dublu, propriu și personal. Dar… domnul Mufi nu era singur în patul lui propriu și personal. Înfășurată în cearșafuri și pături pastelate, o a doua formă nedeslușită stătea ghemuită, dormind. Doamna Mufi, se gândi, și o lumină cu lanterna, curios ca orice bărbat.

Brusc, Allen Mufi – presupunând că el era – se foi. Deschise ochii. Și într-o clipă se ridică drept, cu ochii ațintiți drept la *poli.* La lumina lanternei.

— Ceee? întrebă el, cu vocea răgușită de frică – o degajare profundă, convulsivă a răsuflării tremurânde. Nu, adăugă Mufi, apoi apucă un obiect de pe masa de lângă pat; se cufundă în întuneric, alb, păros și gol, după ceva invizibil, dar prețios pentru el. Cu disperare. Apoi se așeză la loc, gâfâind și strângând obiectul în mână. O foarfecă.

— La ce-ți trebuie asta? întrebă caporalul, îndreptând lumina către metalul foarfecii.

— O să mă omor, amenință Mufi. Dacă nu plecați și… nu ne lăsați în pace!

Întoarse lamele închise ale foarfecii către pieptul acoperit de păr, aproape de inimă.

— Atunci, aceasta nu e doamna Mufi, observă caporalul.

Aținti cercul de lumină către cealaltă siluetă, ghemuită și acoperită de cearșafuri.

— O mică orgie de-o noapte? Ți-ai transformat apartamentul cochet într-o cameră de motel?

Caporalul se duse până lângă pat, apucă cearșaful și pătura de deasupra, apoi le trase deoparte.

În pat, alături de domnul Mufi, era întins un băiat, zvelt, tânăr, gol, cu păr lung și auriu.

— Naiba să mă ia! exclamă caporalul.

Unul dintre oamenii lui zise:

— I-am luat foarfecă!

O aruncă pe podea, lângă piciorul drept al caporalului.

Pe domnul Mufi, care stătea așezat, tremurând și gâfâind, cu ochii măriți de groază, caporalul îl întrebă:

— Ce vârstă are băiatul?

Băiatul se trezise acum; privea fix în sus, dar nu se mișca. Nicio expresie nu-i apăru pe chipul cu trăsături delicate, incomplet formate.

— Treisprezece, răspunse domnul Mufi cu voce croncănită, aproape implorând. Vârsta legală pentru consimțământ.

Pe băiat, caporalul îl întrebă:

— Poți să dovedești?

Simțea acum o repulsie intensă. Repulsie fizică acută, care-i provoca greață. Patul era pătat de transpirație pe jumătate uscată și de secreții genitale umede.

— ID, gâfâi Mufi. În portofelul lui. În pantalonii de pe scaun…

Un agent din echipa de *poli* îl întrebă pe caporal:

— Vrei să spui că dacă puștiul ăsta are treisprezece ani, nu-i nicio infracțiune?

— La naiba, adăugă indignat un alt *pol.* Evident e o infracțiune, un delict pervers. Să-i băgăm pe amândoi la răcoare!

— Stai puțin. Bine?

Caporalul găsi pantalonii băiatului, scotoci, găsi portofelul, îl scoase, examină actul de identitate. Sigur că da. Treisprezece ani. Închise portofelul și-l puse la loc în buzunar.

— Nu, zise el, delectându-se încă oarecum cu situația, amuzat de nuditatea jenată a lui Mufi, dar devenind din ce în ce mai revoltat de groaza lașă a omului de a fi divulgat.

— Noua versiune revizuită a Codului Penal, 640.3, prevede că doisprezece este vârsta consimțământului la care un minor se poate angaja într-un act sexual fie cu alt copil, indiferent de sex, fie cu un adult, tot indiferent de sex, dar numai cu unul o dată.

— Dar e de-a dreptul dezgustător, protestă unul dintre *poli.*

— Asta-i părerea ta, comentă Mufi, căpătând curaj.

— De ce nu facem o arestare, o nenorocită de arestare în stil mare? insistă *polul* care stătea lângă el.

— Scot sistematic din evidențe toate infracțiunile lipsite de victime, zise caporalul. Asta a fost evoluția de zece ani încoace.

— *Asta*? *Asta-i* lipsită de victime?

Caporalul i se adresă lui Mufi:

— Ce găsești la băiețeii care-ți plac? Lămurește-mă în privința asta; m-am întrebat întotdeauna cum e cu „cercetași” ca tine…

— „Cercetași”, repetă Mufi, strâmbând jenat din gură. Așadar, asta sunt eu.

— E o categorie, spuse caporalul. Cei care hărțuiesc minorii în scopuri homosexuale. O treabă legală, dar încă detestată. Ce faci în timpul zilei?

— Sunt vânzător de aeromobile la mâna a doua.

— Dar dacă ei, patronii tăi, ar ști că ești „cercetaș”, n-ar vrea să le mânuiești aeromobilele. Nu după ce-au mânuit mâinile astea albe și păroase în afara programului de lucru. Așa-i, domnule Mufi? Nici măcar un vânzător de aeromobile la mâna a doua nu poate să scape basma curată din punct de vedere moral, dacă e „cercetaș. Chiar dacă nu mai e pedepsit de lege…

Mufi replică:

— Mama a fost de vină. L-a dominat pe tatăl meu, care era un om slab.

— Câți băieței ai convins să-ți facă sex oral în ultimele douăsprezece luni? se interesă caporalul. Vorbesc serios. Toate sunt aventuri de-o noapte, nu-i așa?

— Îl iubesc pe Ben, răspunse Mufi, cu privirea ațintită drept înainte, abia mișcând buzele. Mai târziu, când o să stau mai bine din punct de vedere financiar și-o să pot avea grijă de el, am intenția să mă însor cu el.

Caporalul îl întrebă pe băiatul Ben:

— Vrei să te luăm de-aici? Să te ducem înapoi la părinții tăi?

— Locuiește aici, replică Mufi, rânjind ușor.

— Mda, o să rămân aici, zise băiatul ursuz.

Tremura.

— La naiba, puteți să-mi dați înapoi învelitoarea?

Întinse iritat mâna după pătura de deasupra.

— Nu ridica sonorul aici, se răsti caporalul, îndepărtându-se obosit. Isuse! Și au scos-o din lege!

— Probabil, vorbi Mufi, acum încrezător, când *polii* începeau să iasă din dormitorul lui, pentru că unii dintre bătrânii mahări grași ai poliției regulează și ei copii și nu vor să fie băgați la zdup. N-ar putea suporta scandalul!

Rânjetul i se transformă într-o căutătură răutăcioasă, insinuantă.

— Sper, zise caporalul, să comiți într-o zi o încălcare a legii de orice fel și să te aresteze, iar eu să fiu de serviciu în ziua în care se-ntâmplă. Ca să te pot băga la răcoare personal!

Tuși, apoi scuipă spre domnul Mufi. Îl scuipă în fața păroasă, lipsită de expresie.

În tăcere, echipa de *poli* își croi drum prin camera de zi, plină de mucuri de țigară, de cenușă, de pachete mototolite, de pahare pe jumătate pline, până pe coridor și în galeria exterioară. Caporalul trase ușa după el, se cutremură, rămase nemișcat pentru o clipă, simțind pe moment dezolarea din mintea lui, scurta retragere din mediul înconjurător. Apoi rosti:

— Doi-unsprezece. Doamna Ruth Gomen… Locul unde suspectul Taverner trebuie să se afle, dacă e pe-aici pe undeva, apartamentul ăsta fiind ultimul de controlat.

Slavă Domnului, gândi el.

Ciocăni la ușa din față a apartamentului 211. Și așteptă – cu pistolul și bastonul pregătite, dintr-odată complet și teribil de dezinteresat de slujba lui.

— L-am văzut pe Mufi, spuse el, mai mult pentru el însuși. Acum hai să vedem cum e doamna Gomen. Credeți c-o să fie cât de cât mai brează? Să sperăm. Nu mai suport multe în seara asta.

— Orice ar fi mai bine, replică posomorât unul dintre *polii* de încuviințară cu toții și se așezară pe poziții, pregătindu-se silențios să ia cu asalt ușa.

13.

În camera de zi a apartamentului costisitor, fermecător, nou-construit, al lui Ruth Rae din districtul Fireflash din Las Vegas, Jason Taverner spuse:

— Sunt rezonabil de convins că pot să contez pe patruzeci și opt de ore în afară și douăzeci și patru înăuntru. Așa că mă simt destul de sigur că nu trebuie să plec de-aici imediat.

Și dacă noul nostru principiu revoluționar e corect, gândi el, atunci presupunerea va modifica situația în avantajul meu. Voi fi la adăpost.

TEORIA SCHIMBĂ…

— Mă bucur, vorbi Ruth cu voce stinsă, că poți să rămâi aici cu mine într-un mod civilizat, ca să ne putem plânge de milă încă un pic. Mai vrei ceva de băut? Whisky cu Coca-Cola, poate?

TEORIA SCHIMBĂ REALITATEA PE CARE O DESCRIE.

— Nu, răspunse el, și colindă prin camera de zi, ascultând… nu știa nici el ce. Poate *absența* sunetelor. Niciun televizor care să murmure, niciun tropăit de picioare pe podeaua de deasupra capetelor lor. Nici măcar un pornocord pe undeva, răbufnind dintr-un sistem cuadrofonic.

— Pereții sunt foarte groși în apartamentele astea? o întrebă el tăios pe Ruth.

— Nu aud niciodată nimic.

— Ți se pare vreodată ceva ciudat? Neobișnuit?

— Nu.

Ruth clătină din cap.

— Afurisită de muiere proastă! strigă Jason cu sălbăticie.

Ea rămase cu gura căscată, perplexă și rănită.

— Știu, scrâșni el, că m-au prins. *Acum. Aici.* În camera asta.

Se auzi soneria de la ușă.

— Hai să n-o băgăm în seamă, zise Ruth repede, speriată și bâlbâindu-se. Nu vreau decât să stau și să plâng pe umărul tău, despre lucrurile plăcute din viață pe care le-ai văzut și despre ceea ce vrei să realizezi și n-ai reușit încă…

Glasul i se stinse complet în timp ce el se duse spre ușă.

— Probabil e omul de la etajul de sus. Împrumută lucruri. Lucruri ciudate. Cum ar fi două cincimi dintr-o ceapă…

Jason deschise ușa. *Trei poli* în uniforme gri umpleau cadrul ușii, cu tuburi-armă și bastoane îndreptate spre el.

— Domnul Taverner? întrebă *polul* cu trese.

— Da.

— Ești reținut pentru propria ta protecție și bunăstare, începând din această clipă, așa că te rugăm să vii cu noi și să nu ne întorci spatele sau să întrerupi contactul fizic cu noi. Bunurile aflate în posesia ta, dacă există, vor fi ridicate în locul tău mai târziu și transferate în indiferent ce loc te vei afla în acel moment.

— Bine, răspunse el și se făcu mic.

În spatele său, Ruth Rae scoase un țipăt înăbușit.

— Și tu, domnișoară, adăugă *polul* cu trese, făcând semn cu bastonul în direcția ei.

— Pot să-mi iau haina? întrebă femeia, cu timiditate.

— Vino-ncoace.

Polul păși energic pe lângă Jason, o apucă de braț pe Ruth Rae și-o trase afară pe ușa apartamentului pe culoar.

— Fă ce-ți cere! îi zise Jason cu asprime.

Ruth Rae se smiorcăi:

— O să mă bage-ntr-un lagăr de muncă forțată!

— Nu, replică Jason. Probabil o să te-omoare…

— Ești un tip de-a dreptul drăguț, comentă unul dintre *poli* – fără trese – în timp ce el și cu însoțitorii lui îi mânau pe Jason și pe Ruth pe scara de fier forjat care ducea la parter.

O dubă a poliției era parcată pe unul dintre locuri, cu câțiva *poli* stând alene în jurul ei, având armele atârnate în mod neglijent. Păreau molatici și plictisiți.

— Arată-mi actele, îi ceru lui Jason *polul* cu trese; întinse mâna, așteptând.

— Am de la poliție un permis de șapte zile, răspunse Jason.

Cu mâinile tremurând, îl pescui și i-l dădu polițistului.

Examinând permisul, *polul* spuse:

— Recunoști în mod liber, din proprie voință, că ești Jason Taverner?

— Da, răspunse el.

Doi dintre ofițeri îl percheziționară în căutarea armelor. Se supuse în tăcere, încă simțindu-se foarte mic. Încerca doar o dorință deznădăjduită, irațională, de a fi făcut ceea ce știa că ar fi trebuit să facă: să meargă mai departe. Să plece din Vegas. Să se ducă indiferent unde.

— Domnule Taverner, continuă *polul,* Biroul de Poliție din Los Angeles ne-a cerut să te reținem pentru propria ta protecție și bunăstare și să te transportăm în siguranță și cu grija cuvenită la Academia de Poliție din centrul orașului L.A., ceea ce vom face acum. Ai vreo plângere cu privire la felul în care ai fost tratat?

— Nu, răspunse el. Nu încă.

— Intră în partea din spate a aerodubei, ordonă polițistul, arătând către ușile deschise.

Jason se supuse.

Ruth Rae, înghesuită alături de el, scânci de una singură în întuneric, în clipa când ușile se trântiră și fură încuiate. Jason o cuprinse cu brațul și o sărută pe frunte.

— Ce-ai făcut – se smiorcăi ea răgușită, cu vocea pe care-o avea după ce bea whisky – ca să ne omoare pentru asta?

Un *pol,* venind în spatele dubei, alături de ei, din cabina din față, le spuse:

— N-o să vă lichidăm, domnișoară. Vă transportăm până la L.A. Asta-i tot. Liniștește-te!

— Nu-mi place Los Angeles, se plânse Ruth Rae. N-am mai fost acolo de ani buni. *Urăsc* L.A.!

Se uită în jur cu o privire sălbatică.

— Și eu, fu de acord *polul,* în timp ce încuie ușa dintre compartimentul din spate și cabină și lăsă cheia să cadă printr-o deschizătură la *polii* de afară. Dar trebuie să învățăm să trăim cu asta; e acolo.

— Probabil că-mi scotocesc tot apartamentul, se văită Ruth Rae. Or să șterpelească tot ce găsesc și o să spargă orice le iese în cale.

— Cu siguranță, replică Jason pe un ton neutru.

Îl durea capul și avea o senzație de greață. Și de oboseală.

— La cine o să fim duși? îl întrebă el pe *pol.* La inspectorul McNulty?

— Cel mai probabil nu, răspunse *polul* pe ton de conversație, în timp ce aeroduba se înălță cu zgomot spre cer.

— Împotriva voastră grăiau cei ce ședeau în porți și despre voi cântau cei ce beau vin, și tot potrivit lor, generalul de poliție Felix Buckman vrea să vă interogheze…

Explică:

— Asta a fost din Psalmul șaizeci și nouă. Stau aici, lângă tine, ca Martor al lui Iehova Renăscut, care chiar în acest ceas creează ceruri noi și pământ nou, și nimeni nu-și va mai aduce aminte de vremurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni iarăși în minte. Isaia 65:13,17.

— Un general de poliție? exclamă Jason, năucit.

— Așa se spune, răspunse îndatoritor tânărul *pol* obsedat de Isus. Nu știu ce-ați făcut voi doi, dar cu siguranță ați făcut-o serios…

Ruth Rae suspină în întuneric.

— Tot trupul este ca iarba, intonă *polul* obsedat de Isus. Mai degrabă ca marijuana de proastă calitate. Prunc ni s-a născut nouă, o lovitură ni s-a dat. Să fie cei strâmbi, drepți, iar cei drepți, drogați.

— Ai o țigară cu iarbă? îl întrebă Jason.

— Nu, le-am terminat.

Polul obsedat de Isus ciocăni în peretele de metal din față.

— Hei, Ralf, poți să-i dai o țigară cu iarbă fratelui nostru?

— Ia de-aici!

Un pachet de Goldies mototolit apăru la capătul unei mâini și al unui braț cu mânecă gri.

— Mulțumesc, zise Jason în timp ce aprindea una. Vrei și tu? o întrebă pe Ruth Rae.

— Îl vreau pe Bob, scânci ea. Îl vreau pe soțul meu…

În tăcere, Jason ședea pe vine, fumând și meditând.

— Nu te lăsa, spuse *polul* obsedat de Isus, înghesuit lângă el, în picioare, în întuneric.

— De ce nu? întrebă Jason.

— Lagărele de muncă forțată nu-s chiar atât de rele. La instruirea de bază ne-au dus printr-unul; sunt dușuri, paturi cu saltele, distracții, cum ar fi voleiul, arte și hobby-uri; știți voi – meștereală, cum ar fi să faci lumânări. De mână. Și familia vă poate trimite pachete, iar o dată pe lună ei sau prietenii voștri pot veni în vizită.

Adăugă:

— Plus că poți să mergi la biserica ta preferată.

Jason remarcă sarcastic:

— Biserica mea preferată e lumea largă, liberă.

După care se lăsă liniștea, în afară de huruitul zgomotos al motorului aeromobilului și de scâncetul lui Ruth Rae.

14.

Douăzeci de minute mai târziu, aeroduba ateriză pe acoperișul clădirii Academiei de Poliție din Los Angeles.

Țeapăn, Jason Taverner păși afară, se uită îngrijorat în jur, adulmecă aerul urât mirositor, saturat de smog, văzu deasupra

lui încă o dată galbenul celui mai mare oraș din America de Nord... și se întoarse s-o ajute pe Ruth Rae să coboare, dar prietenosul *pol* tânăr și obsedat de Isus făcuse deja asta.

În jurul lor se adună un grup de *poli* din Los Angeles, interesați de ceea ce se petrecea. Păreau destinși, curioși și veseli. Jason nu sesiză nicio urmă de răutate la ei și gândi: când au pus mâna pe tine, sunt amabili. Numai când trebuie să te prindă în plasă sunt veninoși și cruzi. Pentru că atunci există posibilitatea să le scapi, iar aici, acum, nu există o asemenea posibilitate.

— A avut vreo tentativă de sinucidere? îl întrebă un sergent din L.A. pe *polul* obsedat de Iisus.

— Nu, domnule.

Așadar, de aceea mersese în compartimentul lor.

Nici măcar nu-i trecuse prin cap una ca asta lui Jason, și probabil nici lui Ruth Rae... în afară poate de vreun gest sumbru, violent, la care se gândise, cine știe cum, dar pe care nu-l luase niciodată în serios.

— Bine, zise sergentul din L.A. echipei de *poli* din Las Vegas. De-acum înainte, preluăm în mod oficial custodia celor doi suspecți!

Polii din Las Vegas săriră înapoi în duba lor, care dispăru bâzâind către cer, înapoi spre Nevada.

— Pe-aici, spuse sergentul, arătând cu o mișcare tăioasă a mâinii în direcția tubului-sfincter de coborâre. *Polii* din L.A. i se păreau lui Jason puțin mai grosolani, puțin mai duri și mai vârstnici decât de cei din Las Vegas. Sau poate că era doar închipuirea lui? Poate că însemna doar o amplificare a propriei frici?

Ce vorbești cu un general de poliție? se întrebă Jason. În special când toate teoriile și explicațiile despre tine însuți s-au epuizat, când nu știi nimic, nu crezi nimic, iar restul e nedeslușit. Of, la naiba cu toate astea, se hotărî el istovit și se lăsă să cadă, practic lipsit de greutate, de-a lungul tubului, împreună cu *polii* și cu Ruth Rae.

La etajul al paisprezecelea, ieșiră din tub.

•

Un bărbat stătea în picioare, cu fața la ei, bine îmbrăcat, cu ochelari fără ramă, o jachetă pe braț, pantofi ascuțiți din piele și, observă Jason, cu doi dinți îmbrăcați în aur. Avea în jur de

cincizeci și cinci de ani, bănui el. Înalt, cărunt, cu spatele drept, cu o expresie plină de căldură autentică pe chipul excelent proporționat, aristocratic. Nu arăta a *pol.*

— Ești Jason Taverner? se interesă bărbatul.

Întinse mâna; din reflex, Jason o acceptă și o strânse. Lui Ruth, generalul de poliție îi spuse:

— Dumneata poți să te duci jos. O să te interoghez mai târziu. În acest moment, cu domnul Taverner vreau să vorbesc!

Polii o conduseră pe Ruth afară; Jason o auzi plângând multă vreme după ce femeia dispăru din vedere. Se găsea acum dinaintea generalului de poliție, cu nimeni altcineva de față. Nimeni care să poarte armă.

— Sunt Felix Buckman, vorbi generalul.

Arătă spre ușa deschisă și spre holul din spatele lui.

— Vino în birou!

Întorcându-se, îl îndemnă pe Jason s-o ia înainte, către un apartament mare, decorat în albastru-deschis și gri. Jason clipi; nu mai văzuse niciodată până acum acest aspect al unei agenții de poliție. Nu-și închipuise niciodată că ar exista un asemenea bun-gust.

Nevenindu-i să creadă, Jason se trezi o clipă mai târziu așezat într-un fotoliu de piele, rezemat de spătarul moale, umplut cu styroflex. Buckman nu se așeză totuși în spatele biroului său extrem de greu, aproape incomod de voluminos; în schimb, își făcu de lucru în preajma unui garderob, punându-și la loc haina.

— Voiam să te întâmpin pe acoperiș, explică el. Dar vântul Santana suflă ca naiba aici sus, la ora asta din noapte. Îmi afectează sinusurile.

Se întoarse apoi spre Jason.

— Văd ceva la tine care nu apare în fotografia 4-D. Nu apare niciodată. E întotdeauna o surpriză totală, cel puțin pentru mine. Ești un Rang Șase, nu-i așa?

Trecând brusc la vigilență deplină, Jason se ridică pe jumătate și replică:

— De ce? Și tu ești un Rang Șase, generale?

Zâmbind, arătându-și dinții îmbrăcați în aur – un anacronism costisitor – Felix Buckman ridică șapte degete.

15.

În cariera sa de funcționar de poliție, Felix Buckman folosise această născocire de fiecare dată când dădea peste un Rang Șase. Se baza pe ea mai ales atunci când, ca și în acest caz, întâlnirea era bruscă. Fuseseră patru. Cu toții, până la urmă, îl crezuseră. Asta i se părea amuzant. Cei de Rang Șase, ei înșiși experimente eugenice, și încă secrete, păreau neobișnuit de creduli când erau puși în fața afirmației că exista încă un proiect, la fel de strict secret ca al lor.

Fără acest truc, el ar fi, pentru un Rang Șase, doar cineva „oarecare”. Nu putea trata cu un Rang Șase având un asemenea dezavantaj de partea sa. De aici, șiretlicul. Datorită acestuia, relația cu un Rang Șase se inversa. Și, în asemenea condiții reînnoite, putea înfrunta cu succes o ființă umană altfel imposibil de manevrat.

Superioritatea psihologică reală asupra lui, pe care-o poseda un Rang Șase, era anulată de un fapt ireal. Generalului îi plăcea foarte mult acest lucru.

Odată, într-un moment de deconectare, îi spusese lui Alys: „Pot depăși un Rang Șase în materie de gândire vreme de vreo zece-cincisprezece minute. Dar dacă durează mai mult...” Făcuse un gest, mototolind un pachet de țigări de pe piața neagră. Cu două țigări înăuntru. „După aceea, forța lor mentală supra-amplificată câștigă. Ceea ce-mi trebuie este o pârghie cu care să forțez afurisitele lor de minți arogante...” Și, în sfârșit, o găsise.

„De ce un Rang Șapte?” întrebase Alys. „Atâta vreme cât îi păcălești, de ce să nu spui opt sau treizeci și opt?”

„Păcatul trufiei. Cel de a te întinde prea departe.” Nu voise să facă această greșeală legendară. „O să le spun”, îi explicase el îndârjit, „ceea ce socotesc eu că vor crede.” Și, în cele din urmă, se dovedise că avea dreptate.

„N-o să te creadă”, zisese Alys.

„Ooo, la naiba, o să creadă!” ripostase el. „E teama lor secretă, sperietoarea lor. Sunt la nivelul al șaselea într-un șir de sisteme de reconstrucție a ADN-ului și știu că, dacă li se poate

face lor, li se poate face și altora, într-un grad mult mai avansat.”

Alys, neinteresată, comentase cu voce slabă: „Ar trebui să fii crainic la o televiziune și să anunți telenovele.” Și aceasta fusese toată reacția ei. Dacă Alys nu dădea nicio ceapă degerată pe ceva, acel ceva înceta să existe pentru ea. Probabil că n-ar fi trebuit să scape ușor cu asta atâta vreme… dar, cândva – se gândise el de multe ori – pedeapsa avea să vină: *realitatea negată se întoarce să bântuie.* Să ajungă din urmă, fără avertisment, persoana respectivă și s-o ducă la nebunie.

Iar Alys, își spusese el în mai multe rânduri, era, într-un sens straniu, într-un sens clinic neobișnuit, o ființă patologică.

Simțea asta, dar nu putea defini exact ceea ce simțea. Și totuși, multe dintre intuițiile lui erau astfel. Nu-l deranja, la fel cum nu-l deranja faptul c-o iubea. Știa că avea dreptate.

Acum, înfruntându-l pe Jason Taverner, un cetățean de Rang Șase, își desfășura trucul.

— Am fost foarte puțini, explică Buckman, așezându-se în sfârșit la biroul lui supradimensionat, din lemn de stejar. Numai patru în total. Unul a murit deja, așa că am rămas doar trei. N-am nici cea mai vagă idee unde sunt acum; păstrăm legătura între noi chiar și mai puțin decât voi, cei de Rang Șase. Ceea ce e destul de puțin.

— Cine-a fost creatorul vostru? întrebă Jason.

— Dill-Temko. La fel ca și în cazul vostru. A controlat grupurile de la cinci la șapte, apoi s-a retras. Așa cum știi cu siguranță, acum e mort.

— Da, încuviință Jason. Ne-a șocat pe toți.

— Și pe noi, replică Buckman, pe tonul cel mai sumbru. Dill-Temko a fost părintele nostru. Singurul nostru părinte. Știai că la vremea când a murit începuse să pregătească schema unui al optulea grup?

— Cum ar fi fost ăsta?

— Numai Dill-Temko știa, răspunse Buckman, simțind cum îi crește superioritatea față de bărbatul de Rang Șase din fața lui. Și totuși… cât de fragilă era limita psihologică. O singură afirmație greșită, o propoziție mai mult decât trebuia, și totul s-ar evapora. Iar odată pierdută, n-ar mai recâștiga-o niciodată.

Era un risc pe care și-l asuma. Dar se delecta cu el; întotdeauna îi plăcuse să riște împotriva tuturor șanselor, să

joace legat la ochi. Avea, în sinea lui, în asemenea momente, un sentiment puternic al propriei abilități. Și nu-l considera o închipuire… în ciuda a ceea ce ar fi spus un Rang Șase dac-ar fi știut că este un oarecare. Asta nu-l deranja câtuși de puțin.

Atingând un buton, spuse:

— Peggy, adu-ne un ibric de cafea, frișcă și tot restul. Mulțumesc!

Apoi se rezemă de spătar, cu o relaxare studiată. Și-l examină pe Jason Taverner.

Oricine întâlnise vreodată un Rang Șase l-ar fi recunoscut pe Taverner. Torsul puternic, conformația masivă a brațelor și spatelui… Capul puternic, ca de berbec… Dar cei mai mulți dintre inșii oarecare nu se întâlniseră niciodată cu un Rang Șase. Nu aveau experiența lui. Nici cunoștințele lui, atent sintetizate, despre ei.

Lui Alys îi spusese cândva: „N-o să cucerească și n-o să conducă niciodată lumea *mea.*”

„Tu n-ai o lume. Tu ai un birou.”

În acest punct, el pusese capăt discuției.

— Domnule Taverner, vorbi el fără menajamente, cum ai reușit să scoți documente, carduri, microfilme, chiar și dosare complete din băncile de date de pe toată planeta? Am încercat să-mi imaginez cum s-ar putea face, dar n-am reușit să găsesc absolut nimic…

Își concentră atenția asupra frumosului – dar pe cale să îmbătrânească – chip al bărbatului de Rang Șase și așteptă.

16.

Ce-aș putea să-i spun? se întrebă Jason Taverner în timp ce stătea mut, cu fața la generalul de poliție. Realitatea completă, așa cum o știu? Asta-i greu de făcut, își dădu el seama, deoarece nici chiar eu nu înțeleg.

Dar poate că un Rang Șapte ar putea… – ei bine, Dumnezeu știe ce-ar putea face. O să optez, se hotărî el, pentru o explicație completă.

Dar când se apucă să răspundă, ceva îi blocă vorbele. *Nu vreau să-i spun nimic,* își dădu el seama. Nu există nicio limită teoretică a ceea ce-mi poate face; are gradul de general, autoritatea și, dacă e un Rang Șapte… pentru el, cerul ar putea fi limita. Cel puțin pentru autoconservare, dacă nu pentru altceva, ar trebui să acționez pe baza acestei presupuneri.

— Faptul că ești un Rang Șase, vorbi Buckman după o perioadă de tăcere, mă face să văd lucrurile în altă lumină. Sunt și alții de Rang Șase cu care lucrezi, nu-i așa?

Menținu ochii ațintiți asupra feței lui Jason, fără să clipească; Jason socoti acest lucru incomod și derutant.

— Cred că ceea ce avem aici, continuă Buckman, este prima dovadă concretă că cei de Rang Șase se…

— Nu, îl întrerupse Jason.

— Nu?

Buckman continua să se uite fix la el.

— Nu sunt amestecați și ceilalți de Rang Șase în asta?

Jason răspunse:

— Cunosc un singur alt Rang Șase. Heather Hart. Iar ea mă consideră un fan dobitoc.

Rosti cuvintele printre dinți, cu amărăciune.

Asta stârni interesul lui Buckman; nu știuse că bine-cunoscuta cântăreață Heather Hart era o Rang Șase. Dar, gândindu-se mai bine, părea logic. Nu dăduse totuși niciodată, de-a lungul carierei sale, peste o femeie de Rang Șase; legăturile cu ei nu erau chiar atât de frecvente.

— Dacă domnișoara Hart e un cetățean de Rang Șase, rosti Buckman cu voce tare, poate că ar trebui s-o rugăm să vină și ea aici și să se consulte cu noi…

Un eufemism al poliției care-i veni cu ușurință pe limbă.

— Așa să faci, replică Jason. Ia-o și pe ea la întrebări!

Tonul îi deveni violent.

— Aresteaz-o! Trimite-o într-un lagăr de muncă forțată!

Voi ăștia de Rang Șase, își spuse Buckman, aveți prea puțină loialitate unul față de celălalt. Descoperise deja acest lucru, dar tot îl surprindea, de fiecare dată. Un grup de elită, născut din cercuri aristocratice pentru a stabili și păstra moravurile lumii, dar care în practică se topise în neant pentru că nu se suportau unii pe ceilalți. Râse în sinea lui, dar afișă doar un surâs.

— Te amuză? întrebă Jason. Nu mă crezi?

— Nu contează.

Buckman scoase dintr-un sertar al biroului o cutie cu trabucuri Cuesta Rey și își folosi cuțitașul ca să taie capătul unuia dintre ele. Cuțitașul de oțel era făcut numai pentru acest scop.

În fața lui, Jason Taverner privea totul fascinat.

— Un trabuc? întrebă Buckman.

Întinse cutia către Jason.

— N-am fumat niciodată un trabuc bun, spuse Jason. Dacă se află că eu…

Se opri.

— „Se află?” întrebă Buckman, cu urechile mentale ciulite. Cine să afle? Poliția?

Jason nu scoase niciun cuvânt. Își încleștă pumnul, iar răsuflarea îi deveni greoaie.

— Există grupuri de oameni în care ești bine-cunoscut? întrebă Buckman. De exemplu, printre intelectualii din lagărele de muncă forțată? Știi tu – cei care răspândesc manuscrise șapirografiate…

— Nu, răspunse Jason.

— Mediile muzicale, atunci?

Jason replică încordat:

— Nu mai e cazul.

— Ai făcut vreodată înregistrări fonografice?

— Nu aici.

Buckman continuă să-l scruteze fără să clipească; de-a lungul multor ani, își însușise această măiestrie.

— Atunci, unde? întrebă cu vocea abia trecându-i de pragul audibil.

O voce căutată în mod deliberat; tonul ei liniștea, interfera cu identificarea semnificației cuvintelor.

Dar Jason Taverner o lăsă să treacă pe lângă el; evită să răspundă. Blestemații ăștia ticăloși de Rang Șase, gândi Buckman, înfuriat mai mult pe sine însuși. *Nu pot juca asemenea jocuri prăfuite cu un Rang Șase.* Pur și simplu nu merge. Și, în orice clipă, și-ar putea șterge din minte afirmația mea, pretenția mea la o moștenire genetică superioară.

Apăsă un buton de la intercom.

— Cere să fie adusă aici o domnișoară pe nume Katharine Nelson, îi dădu el instrucțiuni lui Herb Maime. O informatoare a

poliției din districtul Watts, fosta zonă neagră. Cred c-ar trebui să vorbesc cu ea.

— Într-o jumătate de oră.

— Mulțumesc.

Jason Taverner rosti răgușit:

— De ce-o bagi pe ea în povestea asta?

— Ți-a falsificat actele.

— Tot ce știe despre mine este ceea ce-am pus-o să scrie pe cardurile ID.

— Și asta a fost fals?

După o pauză, Jason clătină din cap.

— Așadar, exiști.

— Nu... aici.

— Dar unde?

— Nu știu.

— Spune-mi cum ai făcut să se șteargă datele acelea din toate băncile.

— N-am făcut niciodată așa ceva.

Auzind asta, Buckman simți cum îl copleșește o intuiție imensă; îl strânse cu niște gheare de oțel.

— N-ai scos materiale din băncile de date; ai încercat *să bagi* material în ele. *N-au fost date acolo de la bun început*!

În sfârșit, Jason Taverner încuviință din cap.

— Bine, spuse Buckman; simțea înflăcărarea descoperirii furișându-se înăuntrul lui, dezvăluindu-se în valuri de înțelegere. N-ai scos nimic. Dar există un motiv pentru care datele nu erau acolo de la început. De ce nu erau? Știi?

— Știu, răspunse Jason Taverner, cu ochii ațintiți în jos, asupra mesei; chipul i se schimonosise într-o reflectare necuviincioasă. Eu nu exist.

— Dar ai existat cândva.

— Da, încuviință Taverner, dând din cap fără tragere de inimă.

Dureros.

— Unde?

— Nu știu!

Se revine întotdeauna la asta, zise Buckman în sinea lui. Nu știu! Ei bine, gândi el, poate că nu știe. Dar și-a croit drum de la L.A. până în Vegas; s-a refugiat la femeia aceea costelivă și ridată, pe care *polii* din Vegas au suit-o în dubă împreună cu el.

Poate, se gândi el, o să reușesc să scot ceva de la ea. Dar intuiția îi transmise că nu.

— Ai mâncat de seară? se interesă Buckman.

— Da, răspunse Jason Taverner.

— Dar o să-mi ții companie la niște gustări. O să pun să ne aducă ceva.

Folosi încă o dată intercomul.

— Peggy… s-a făcut atât de târziu… Cumpără-ne două porții de la restaurantul nou, din josul străzii. Nu cel la care ne duceam de obicei, ci acela nou, cu un câine și-un cap de fată pe firmă. Barfy…

— Da, domnule Buckman, răspunse Peggy și întrerupse convorbirea.

— De ce nu ți se adresează cu „domnule general”? întrebă Jason Taverner.

Buckman răspunse:

— Când îmi spun „domnule general”, simt că ar trebui să fi scris o carte despre cum să invadezi Franța ferindu-te de un război pe două fronturi…

— Așa că ești doar un simplu „domnule”!

— Exact.

— Și ei te lasă?

— Pentru mine, replică Buckman, nu există „ei”. În afară de cinci șefi de poliție pe ici și colo, prin lume, iar ăștia îmi spun tot „domnule”!

Și cum le-ar mai plăcea să mă retrogradeze și mai mult, gândi el. Din cauza a tot ceea ce-am făcut.

— Dar mai e și Directorul…

Buckman spuse:

— Directorul nu m-a văzut niciodată. Și nici n-o să mă vadă vreodată. Așa cum nici pe tine n-o să te vadă, domnule Taverner. Căci nimeni nu te poate vedea, pentru că, așa cum ai arătat, tu nu exiști!

În clipa aceea o femeie *pol* în uniformă gri intră în birou, ducând o tavă cu mâncare.

— Ceea ce comandați de obicei la ora asta din noapte, rosti ea în timp ce punea tava pe biroul lui Buckman. O porție mică de sos picant cu șuncă alături și o porție de sos picant cu cârnați.

— Care ți-ar plăcea? îl întrebă Buckman pe Jason Taverner.

— Cârnatul e bine făcut? întrebă la rândul lui Jason Taverner, uitându-se atent ca să-și dea seama. Bănuiesc că este. Îl iau!

— Costă zece dolari și un quinque de aur, anunță femeia *pol.* Cine dintre dumneavoastră plătește?

Buckman se scotoci în buzunare, pescuind bancnotele și mărunțișul.

— Mulțumesc.

Femeia plecă.

— Ai copii? îl întrebă *polul* pe Taverner.

— Nu.

— Eu am un copil, zise generalul Buckman. O să-ți arăt o poză mică, 3-D, a lui, pe care tocmai am primit-o.

Băgă mâna în birou și scoase un dreptunghi pâlpâitor în culori tridimensionale, care nu se mișcau. Luând fotografia, Jason o ținu cum se cuvine la lumină și văzu imaginea statică a unui băiat în pantaloni scurți și pulover, desculț, alergând pe un câmp și trăgând sfoara unui zmeu. La fel ca și generalul de poliție, băiatul avea părul scurt, de culoare deschisă, și un maxilar lat, puternic și impresionant. Deja.

— Drăguț, remarcă Jason.

Restitui poza.

Buckman povesti:

— N-a ridicat niciodată zmeul de la pământ. Poate că e prea mic. Sau se teme. Băiețelul nostru e plin de temeri. Cred că din cauză că ne vede atât de puțin, pe mine și pe mama lui; e la o școală din Florida, iar noi suntem aici, ceea ce nu-i prea bine. Zici că n-ai copii?

— Niciunul despre care să știu, răspunse Jason.

— Niciunul despre care să știi?

Buckman ridică o sprânceană.

— Asta înseamnă că nu te-ai ocupat de problema asta? N-ai încercat niciodată să afli? Prin lege, știi, ție, în calitate de tată, ți se cere să-ți întreții copiii, legitimi sau nu.

Jason dădu din cap.

— Ei bine, continuă generalul Buckman în timp ce punea poza la loc în birou, fiecare face cum crede. Dar gândește-te la ce-ai pierdut din viața ta. N-ai iubit niciodată un copil? Îți atinge inima, partea cea mai profundă a ta, cea care te poate ucide cu ușurință.

— Nu știam asta, răspunse Jason.

— O, daa… Soția mea spune că poți uita orice fel de iubire în afară de cea pe care ai simțit-o pentru copii. Aceasta merge întotdeauna într-o singură direcție; nu se întoarce niciodată. Și dacă intervine ceva între tine și copil – cum ar fi moartea sau o calamitate groaznică, de exemplu un divorț – nu-ți mai revii niciodată.

— Ei bine, atunci – Jason agită furculița cu un cârnat înfipt în ea – ar fi mai bine să nu simți felul ăsta de iubire!

— Nu sunt de acord, replică Buckman. Ar trebui să iubești încontinuu, mai ales un copil, pentru că e forma cea mai puternică de iubire.

— Înțeleg, spuse Jason.

— Nu, nu înțelegi. Cei de Rang Șase nu înțeleg niciodată; nu sesizează. Nu merită să discutăm.

Risipi un teanc de hârtii de pe birou, încruntat, nedumerit și enervat. Se calmă însă treptat, recăpătându-și încă o dată identitatea imperturbabilă, sigură de sine. Nu reușea totuși să înțeleagă atitudinea lui Jason Taverner. El, copilul lui, era cel mai important; acest lucru, plus, desigur, dragostea pentru mama băiatului – constituiau axa vieții sale.

Mâncară pentru o vreme fără să vorbească, dintr-odată fără nicio punte care să-i lege.

— Există un bufet în clădire, vorbi în sfârșit Buckman, în timp ce dădea pe gât un pahar cu suc de fructe ieftin. Dar mâncarea de-aici e otrăvită. Tot personalul are probabil rude în taberele de muncă forțată. Se răzbună pe noi.

Izbucni în râs. Jason Taverner nu râse.

— Domnule Taverner, zise Buckman, tamponându-și gura cu șervețelul. O să-ți dau drumul. N-o să te arestez…

Făcând ochii mari, Jason întrebă:

— De ce?

— Pentru că n-ai făcut nimic.

Jason vorbi răgușit:

— Am pus să-mi fie falsificate carduri de identitate. E o infracțiune.

— Am autoritatea să anulez orice acuzație de infracțiune doresc, replică Buckman. Consider că ai fost silit să faci asta de o anumită situație în care te-ai aflat, o situație despre care refuzi să-mi povestești, dar din care am întrezărit câte ceva.

După o pauză, Jason rosti:

— Mulțumesc.

— Dar, continuă Buckman, o să fii monitorizat electronic oriunde mergi. N-o să fii niciodată singur, în afară de propria-ți minte, și poate că nici măcar acolo. Orice persoană cu care iei legătura, sau la care te duci, sau cu care te întâlnești, va fi adusă până la urmă la interogatoriu… la fel cum o aducem acum pe fata aia, Nelson.

Se aplecă spre Jason Taverner, vorbind încet și încordat, astfel încât Taverner să asculte și să înțeleagă.

— Cred că n-ai scos nicio informație din nicio bancă de date, publică sau privată. Cred că nu-ți înțelegi propria situație. Dar – își lăsă vocea să urce perceptibil – mai devreme sau mai târziu îți vei înțelege situația și, când se va întâmpla asta, vrem să fim la curent. Așa că… vom fi întotdeauna cu tine. În ordine?

Jason Taverner se ridică în picioare.

— Voi, toți cei de Rang Șapte, gândiți așa?

— Așa cum?

— Luați decizii severe, vitale, instantanee. Așa cum faci tu. Așa cum pui întrebări, asculți – Doamne, cum asculți! – apoi iei o hotărâre absolută.

Cu sinceritate, Buckman răspunse:

— Nu știu, pentru că am atât de puține legături cu ceilalți de Rang Șapte…

— Mulțumesc, zise Jason.

Întinse mâna; și-o strânseră.

— Mulțumesc pentru masă.

Părea calm acum. Stăpân pe sine. Și foarte ușurat.

— Pur și simplu ies de-aici? Cum ajung în stradă?

— Va trebui să te reținem până dimineață, spuse Buckman. E o regulă imuabilă; suspecții nu sunt eliberați niciodată noaptea. Se petrec prea multe pe străzi după ce se întunecă. O să-ți oferim un pat și-o cameră; o să trebuiască să dormi îmbrăcat… și mâine-dimineață, la ora opt, o s-o trimit pe Peggy să te conducă până la intrarea principală a Academiei.

Apăsând butonul de la intercom, Buckman ordonă:

— Peg, du-l pe domnul Taverner la arest, deocamdată; scoate-l din nou dimineață, la ora opt fix. Ai înțeles?

— Da, domnule Buckman.

Întinzând mâinile și zâmbind, generalul Buckman adăugă:

— Atunci, asta-i tot. Nu mai e nimic de spus.

17.

— Domnule Taverner, spuse Peggy cu insistență. Vino cu mine; pune-ți hainele și vino după mine până în biroul exterior. Ne întâlnim acolo. Treci doar pe ușile vopsite în albastru și alb.

Stând deoparte, generalul Buckman asculta vocea fetei; drăgălașă și proaspătă, îi suna plăcut și bănuia că la fel suna și pentru Taverner.

— Încă ceva, zise Buckman, oprindu-l pe Taverner, somnoros și neglijent îmbrăcat, în timp ce pornea către ușile vopsite în alb și albastru. Nu-ți pot reînnoi permisul de la poliție dacă vreun subaltern îl anulează. Înțelegi? Trebuie să faci o cerere la noi, urmând exact litera legii, pentru un set complet de carduri de identitate. Asta o să însemne interogatorii intense, dar – îl bătu ușor pe Jason Taverner pe braț – un Rang Șase poate rezista.

— Bine, răspunse Jason.

Ieși din birou, închizând ușa alb-albastră în urma lui.

În intercom, Buckman rosti:

— Herb, ai grijă să i se pună și un microtrans, și un focos heterostatic de clasa optzeci. Ca să-l putem urmări și, dacă e necesar, să-l putem distruge în orice moment.

— Vreți și un microfon? întrebă Herb.

— Da, dacă i-l poți pune pe gât fără să observe.

— O să-i spun lui Peg să i-l pună, replică Herb și întrerupse legătura.

Ar fi putut oare un interogatoriu de tip „polițistul dur/polițistul blând”, să zicem, între mine și McNulty, să fi scos mai multe informații de la el? se întrebă. Nu, trase concluzia. Pentru că omul pur și simplu nu știe nici el. Ceea ce trebuie să facem este să așteptăm să-și dea seama… și să-i fim alături, fie fizic, fie electronic, atunci când se întâmplă. Așa cum, de fapt, i-am și atras atenția că o să fac.

Dar tot mă intrigă, își admise el, faptul că s-ar putea să fi nimerit din greșeală peste ceva ce fac cei de Rang Șase ca grup – în ciuda obișnuitei lor ostilități reciproce.

Apăsând din nou butonul intercomului, spuse:

— Herb, pune-o sub supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pe cântăreața aceea de pop, Heather Hart,

sau cum și-o spune. Și scoate din banca centrală de date dosarele tuturor celor pe care-i numesc „de Rang Șase”. Înțelegi?

— Există cartele perforate cu informațiile astea? întrebă Herb.

— Probabil că nu, replică Buckman posomorât. Probabil că nimeni nu s-a gândit s-o facă acum zece ani, când Dill-Temko mai trăia și concepea forme de viață tot mai multe și mai stranii, pe care să le zăpăcească de tot.

Cum am fi noi, cei de Rang Șapte, gândi el cu ipocrizie.

— Și cu siguranță nu s-ar gândi la asta în zilele noastre, acum, când cei de Rang Șase au eșuat din punct de vedere politic. Nu ești de acord?

— Sunt de acord, răspunse Herb, dar încerc oricum.

Buckman continuă:

— Dacă există cartele perforate pentru asta, vreau o supraveghere de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru a tuturor celor de Rang Șase. Și chiar dacă nu reușim să dăm de toți, măcar să-i filăm pe cei pe care-i cunoaștem.

— Se face, domnule Buckman.

Herb întrerupse convorbirea.

18.

— La revedere și mult noroc, domnule Taverner, îi spuse fata polițistă pe nume Peg la intrarea largă a clădirii mari și cenușii a Academiei.

— Mulțumesc, răspunse Jason.

Trase adânc în piept aerul dimineții, așa încărcat de smog cum era. Am scăpat, își zise. Ar fi putut să-mi atârne o mie de tinichele de coadă, dar n-au făcut-o.

O voce feminină, extrem de guturală, rosti din apropiere:

— Ce mai faci, mititelule?

Niciodată, în întreaga lui viață, nu-i spusese cineva „mititelule”; avea ușor peste un metru optzeci și cinci. Întorcându-se, porni să răspundă ceva, apoi observă creatura care i se adresase.

Și ea avea un metru optzeci și cinci; erau egali la acest capitol. Dar, spre deosebire de el, purta pantaloni negri strâmți, o cămașă roșie de piele tivită cu ciucuri, cercei rotunzi de aur și o centură de zale. Și pantofi cu toc cui. Dumnezeule, exclamă în sinea lui, oripilat. Unde-i e biciul?

— Cu mine vorbeai? întrebă el.

— Da.

Tânăra zâmbi, arătându-și dinții decorați cu semnele aurii ale zodiacului.

— Ți-au pus trei lucruri înainte de a ieși de-acolo; m-am gândit c-ar trebui să știi.

— Știu, răspunse Jason, întrebându-se cine sau ce era.

— Unul dintre ele, continuă fata, e o bombă cu hidrogen miniaturizată. Poate fi detonată de către un semnal radio emis din această clădire. Știai despre asta?

Imediat, el răspunse:

— Nu. Nu știam.

— Așa face el lucrurile, vorbi fata mai departe. Fratele meu… stă la taclale cu tine jovial și amabil, civilizat, apoi pune pe cineva din personalul lui – are un personal impresionant – să-ți planteze gunoaiele alea înainte de a apuca să pășești dincolo de ușa clădirii.

— Fratele tău, repetă Jason. Generalul Buckman…

Sesiza, acum, asemănarea dintre ei. Nasul subțire, alungit, pomeții înalți, gâtul ușor conic, frumos conturat, ca într-un tablou de Modigliani. Foarte patrician, își spuse. Amândoi îl tulburau.

Așa că și ea trebuia să fie de Rang Șapte, își zise. Deveni din nou precaut; i se zbârlea părul pe spinare când se afla în fața ei.

— O să ți le scot eu, promise femeia, zâmbind la fel ca generalul Buckman și etalându-și dinții de aur.

— Nu-i rău, spuse Jason.

— Vino până la aeromobilul meu…

O luă înainte, cu pas vioi; el se poticni stângaci, urmând-o.

O clipă mai târziu, stăteau împreună pe scaunele din față ale aeromobilului.

— Mă cheamă Alys, se prezentă fata.

El răspunse:

— Iar eu sunt Jason Taverner, cântăreț și vedetă de televiziune.

— O, serios? Nu m-am mai uitat la o emisiune de televiziune de când aveam nouă ani.

— N-ai pierdut prea mult, remarcă Jason.

Nu știa dacă avusese intenția să fie ironic; sincer, gândi el, sunt prea obosit ca să-mi pese.

— Bomba asta micuță e cât o sămânță, explică Alys. Și e încastrată în pielea ta, ca o căpușă. În mod normal, chiar dacă ai ști că e undeva pe corpul tău, tot n-ai putea s-o găsești niciodată. Dar am împrumutat asta de la Academie…

Ridică o lanternă, asemănătoare unui tub.

— Luminează când o apropii de o bombă-sămânță.

Începu imediat, cu eficiență și aproape cu profesionalism, să-i plimbe lanterna peste corp.

La încheietura mâinii stângi, becul se aprinse.

— Am și trusa pe care-o folosesc ei ca să înlăture o bombă-sămânță, îl asigură Alys.

Din geanta ca o tolbă de poștaș scoase o cutie mică de tablă, pe care-o deschise într-o clipă.

— Cu cât mai repede ți-o extragem, cu atât mai bine, adăugă ea în timp ce lua din trusă o unealtă tăioasă.

Vreme de două minute, tăie cu măiestrie, pulverizând între timp pe rană o substanță analgezică. Și apoi… ținea bomba în palmă. Așa cum spusese ea, era de mărimea unei semințe.

— Mulțumesc, vorbi el. Pentru că mi-ai scos ghimpele din labă…

Alys râse jucăuș; puse cuțitașul la loc în cutie, închise capacul, și așeză totul la loc în geanta uriașă.

— Vezi tu, zise ea, n-o face niciodată singur; întotdeauna e vorba despre unul dintre subalternii lui. Pentru ca să rămână moral și demn, ca și cum n-ar avea nimic de-a face cu toate astea. Cred că este lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la el.

Căzu pe gânduri.

— Chiar îl urăsc.

— Mai e ceva ce poți să tai sau să smulgi din mine? întrebă Jason.

— Au încercat – de fapt, Peg, care e tehnician al poliției, expertă în asta, a încercat – să-ți aplice pe gât un microfon. Dar nu cred c-a reușit să-l pună.

Cu atenție, îi exploră gâtul.

— Nu, nu s-a prins; a căzut. Bine. Cu asta s-a rezolvat… Ai însă pe undeva un microtrans; o să avem nevoie de o lumină stroboscopică pentru ca să-i captăm fluxul.

Scotoci în torpedoul aeromobilului și scoase un disc stroboscopic alimentat cu baterii.

— Cred că-l pot găsi, spuse ea, punând aparatul în funcțiune.

Microtrans-ul se dovedi a fi adăpostit în manșeta mânecii stângi. Alys îl împunse cu un ac, și se termină și cu el.

— Mai e ceva? o întrebă Jason.

— Poate o minicameră… O cameră de luat vederi foarte mică, transmițând o imagine TV la monitoarele Academiei. Dar nu-i văd strecurându-ți una; cred că putem să ne asumăm riscul și s-o lăsăm baltă.

Se întoarse apoi să-l cerceteze.

— Cine ești? întrebă ea. Că tot veni vorba…

Jason răspunse:

— O non-persoană.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu exist.

— Fizic?

— Nu știu…, răspunse el cu sinceritate.

Poate, se gândi, dacă aș fi fost mai deschis cu fratele ei, generalul de poliție… poate că el ar fi putut lămuri lucrurile. La urma urmelor, Felix Buckman era un Rang Șapte. Orice-ar fi însemnat asta.

Și totuși… Buckman tatonase în direcția bună; scosese la iveală destule. Și în foarte scurt timp – un interval marcat de o gustare târzie și un trabuc.

Fata comentă:

— Așadar, tu ești Jason Taverner. Omul pe care McNulty încerca să pună mâna și nu reușea. Omul fără nicio informație despre el, nicăieri în lume. Fără certificat de naștere; fără foi matricole de la școală; fără…

— De unde știi toate astea?

— M-am uitat peste raportul lui McNulty.

Tonul vocii ei era plin de veselie.

— În biroul lui Felix. M-a interesat.

— Atunci, de ce m-ai întrebat cine sunt?

Alys răspunse:

— Nu eram sigură dacă tu știi. Auzisem ce-avea de zis McNulty; de data asta, vreau varianta ta. Varianta *antipol,* cum se spune.

— Nu pot adăuga nimic la ceea ce știe McNulty.

— Nu-i adevărat.

Începu să-l interogheze, în același fel în care o făcuse fratele ei, cu scurtă vreme în urmă. Un ton al vocii scăzut, neprotocolar, ca și cum ar fi discutat ceva neînsemnat, apoi concentrarea intensă asupra chipului său, mișcările grațioase ale brațelor și mâinilor ei, ca și cum, în timp ce-i vorbea, ar fi dansat puțin. Cu ea însăși. Frumusețe dansând cu frumusețe, gândi el; o găsea captivantă din punct de vedere fizic și sexual. Iar în ultimele câteva zile avusese parte de suficient sex, Dumnezeu îi era martor!

— Bine, recunoscu el. Știu mai mult.

— Mai mult decât i-ai zis lui Felix?

Bărbatul șovăi. Și, făcând asta, dădu răspunsul.

— Da, rosti Alys în locul lui.

El ridică din umeri. Devenise evident.

— Hai să-ți spun ceva, propuse Alys. Ți-ar plăcea să vezi cum trăiește un general de poliție? Casa lui? Castelul de un miliard de dolari?

— M-ai lăsa înăuntru? întrebă el, fără să-i vină să creadă. Dacă află…

Se opri. Încotro mă duce femeia asta? se întrebă. Într-un pericol groaznic; totul înăuntrul lui intuia asta, devenind de îndată prudent și vigilent. Simți propria-i șiretenie curgând prin el, infiltrându-i-se în fiecare părticică a ființei. Trupul său știa că acum, mai mult decât oricând altcândva, trebuia să fie atent.

— Ai acces legal la casa lui? o întrebă, calmându-se; își impuse ca vocea să-i sune firesc, golită de orice urmă de încordare neobișnuită.

— La naiba, exclamă Alys, locuiesc cu el! Suntem gemeni; suntem foarte apropiați. Incestuos de apropiați.

Jason spuse:

— Nu vreau să intru într-o înscenare aranjată de tine și de generalul Buckman.

— Un aranjament între mine și Felix?!?

Râse tăios.

— Felix și cu mine n-am putea colabora nici măcar la vopsitul ouălor de Paști. Vino-ncoace; hai să pornim spre casă. Între noi fie vorba, avem o mulțime de obiecte interesante. Jocuri de șah medievale din lemn, cești vechi de porțelan translucid din Anglia… Câteva timbre timpurii americane minunate, tipărite de Monetăria Națională. Te interesează timbrele?

— Nu, răspunse el.

— Armele?

El șovăi.

— Într-o oarecare măsură.

Își aminti de propriul lui pistol; era a doua oară în decursul a douăzeci și patru de ore când avea motive să-și aducă aminte.

Cu ochii ațintiți asupra lui, Alys remarcă:

— Știi, pentru un mititel, nu arăți prea rău. Și ești mai în vârstă decât mi-ar plăcea… dar nu cu mult. Ești un Rang Șase, nu-i așa?

El încuviință din cap.

— Ei? întrebă din nou Alys. Vrei să vezi castelul unui general de poliție?

Jason răspunse:

— Bine.

L-ar fi găsit oriunde se ducea, oricând ar fi vrut. Cu sau fără un microtrans prins de manșetă.

•

Pornind motorul aeromobilului, Alys Buckman învârti volanul și apăsă pedala; aeromobilul țâșni către stradă la un unghi de nouăzeci de grade. Un motor al poliției, își dădu el seama. De două ori mai mulți cai-putere decât modelele obișnuite.

— E un lucru, vorbi Alys în timp ce conducea prin trafic, pe care aș vrea să-l limpezesc în mintea ta.

Îi aruncă o privire peste umăr, ca să fie sigură că o ascultă.

— Nu-mi face niciun fel de avansuri sexuale. Dacă o faci, te omor.

Își ciocăni centura cu degetele și bărbatul zări, îndesat sub aceasta, un tub-armă, modelul poliției; lucea albastru și negru în soarele dimineții.

— Ascult și mă supun, răspunse el, și se simți stânjenit.

Deja nu-i plăcea costumul de piele și oțel pe care-l purta fata; implica profunde calități fetișiste, care nu-l atrăseseră niciodată.

Iar acum, acest ultimatum… Încotro se îndreptau impulsurile ei sexuale? Către lesbiene? Asta era?

Ca răspuns la întrebarea nerostită, Alys vorbi cu calm:

— Tot libidoul, toată sexualitatea mea sunt legate de Felix.

— *Fratele* tău?

Îl cuprinse o spaimă rece. Nu-i venea să creadă.

— Cum?

— Avem o relație incestuoasă de cinci ani întregi, explică Alys, manevrând cu îndemânare aeromobilul în traficul aglomerat al dimineții din Los Angeles. Avem un copil în vârstă de trei ani. E îngrijit de o menajeră și o dădacă tocmai în Key West, în Florida, îl cheamă Barney.

— Și-mi spui *mie* asta? întrebă el, uluit mai presus de orice limită. Cuiva pe care nici măcar nu-l cunoști?

— O, dar te cunosc foarte bine, Jason Taverner!

Alys ridică aeromobilul pe o bandă mai înaltă, apoi mări viteza. Traficul mai scăzuse acum; ieșeau din aria metropolitană L.A.

— Am fost o fană a ta, a emisiunii tale de marți seara, ani la rând. Am înregistrări de-ale tale și te-am auzit odată cântând pe viu în Salonul Orhideei de la hotelul St. Francis din San Francisco.

Îi aruncă un zâmbet scurt.

— Felix și cu mine suntem amândoi colecționari… Iar unul dintre lucrurile pe care le colecționez eu sunt discurile lui Jason Taverner.

Zâmbetul ei fugar, frenetic, deveni mai intens.

— De-a lungul anilor, le-am colecționat pe toate nouă.

Jason vorbi cu glas răgușit, tremurat:

— Zece. Am scos zece LP-uri. Ultimele câteva cu piste cu proiecții de spectacole de lumină.

— Atunci, mi-a scăpat unul, replică Alys cu amabilitate. Uite! Întoarce-te și uită-te pe locul din spate.

Răsucindu-se, văzu pe bancheta din spate primul lui album: *Taverner and the Blue, Blue Blues.*

— Da, exclamă el, apucându-l și punându-și-l în poală.

— Mai e unul acolo. Favoritul meu, dintre toate.

Văzu atunci un exemplar îndoit la colțuri din *There'll Be a Good Time with Taverner Tonight.*

— Da, zise el. E cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

— Vezi? întrebă Alys.

Aeromobilul coborî, descriind o spirală către un grup de locuințe mari de dedesubt, înconjurate de arbori și gazon.

— Aici e casa.

19.

Cu palele elicei ridicate la verticală, aeromobilul se lăsă într-un loc de pe asfalt, în centrul pajiștii mari din jurul casei. Jason abia observă casa: trei niveluri, stil spaniol, cu balustrade de fier negru la balcoane, acoperiș de țiglă roșie, pereți de chirpici sau de stuc – nu-și dădea seama. O clădire mare, cu stejari frumoși de jur împrejur; fusese construită în peisaj, fără să-l distrugă. Casa se armoniza și părea să facă parte integrantă din natura înconjurătoare, o extensie în tărâmul creat de mâna omului.

Alys opri aeromobilul. Deschise cu piciorul portiera care i se opunea.

— Lasă discurile în mașină și vino cu mine, spuse ea în timp ce cobora din aeromobil pe pajiște.

Șovăitor, Jason puse albumele la loc pe banchetă și o urmă pe femeie, grăbindu-se să țină pasul cu ea; picioarele lungi, înveșmântate în negru, o purtau repede către poarta uriașă a casei.

— Avem de asemenea bucăți de sticle sparte încastrate în partea de sus a pereților. Ca să alungăm bandiții… chiar și în epoca asta. Casa a aparținut cândva marelui Ernie Till, actorul de western.

Apăsă un buton montat pe poarta din fața casei și imediat apăru un *pol* în uniformă cafenie, de la o firmă particulară, care-o cercetă din priviri, dădu din cap și declanșă revărsarea de energie ce lăsa poarta să alunece într-o parte.

Jason o întrebă pe Alys:

— Ce știi? Știi că sunt…

— Ești fabulos, replică Alys pe ton de simplă constatare. Te cunosc de ani.

— Dar ai fost unde eram eu… Unde sunt întotdeauna. Nu aici!

Luându-l de braț, Alys îl conduse de-a lungul unui coridor de chirpici și gresie, apoi coborâră cinci trepte de cărămidă până într-o cameră de zi situată sub nivelul solului – un loc extrem de demodat, dar frumos.

Lui Jason însă nu-i păsa câtuși de puțin cum arăta decorul; voia doar să stea de vorbă cu fata, să afle ce știa și cum *de știa.* Și ce însemna asta.

— Îți aduci aminte de locul ăsta? întrebă Alys.

— Nu, răspunse el.

— Ar trebui. Ai mai fost aici.

— N-am mai fost, protestă el cu prudență; femeia îi câștigase în totalitate încrederea arătându-i cele două discuri.

Trebuie să pun mâna pe ele, își spuse. Să i le-arăt lui… da, gândi el; cui? Generalului Buckman? Și dacă i le-arăt, cu ce-o să mă aleg?

— O capsulă de mescalină? întrebă Alys, ducându-se până la o cutie de medicamente, un dulăpior mare din lemn de nuc lăcuit manual, aflat la capătul barului ornamentat cu piele și alamă, din partea opusă a camerei de zi.

— Un pic, răspunse el.

Apoi însă răspunsul îl surprinse; clipi din ochi.

— Vreau să-mi păstrez capul limpede, completă.

Îi aduse o tăviță de medicamente emailată pe care se aflau un pahar bombat de cristal și o capsulă albă.

— Foarte bună marfă. Cea mai bună de la Harvey’s Yellow, importată en gros din Elveția, încapsulată pe Bond Street… Și deloc puternică. Doar pentru culoare.

— Mulțumesc.

Acceptă paharul și capsula albă; dădu pe gât mescalina, puse paharul la loc pe tavă.

— Tu nu iei nimic? o întrebă, simțindu-se – cu întârziere – îngrijorat.

— M-am amețit deja, replică Alys jovială, cu zâmbetul ei baroc dezvelind dinții îmbrăcați în aur. Nu-ți dai seama? Îmi închipui că nu; nu m-ai văzut niciodată altfel.

— Știai c-o să fiu adus la Academia de Poliție din L.A.? întrebă el.

Trebuie să fi știut, gândi, *pentru că aveai cu tine cele două discuri ale mele.* Dacă n-ai fi știut, șansele de a le fi avut numai pe acelea sunt zero dintr-un miliard, practic.

— Le-am monitorizat o parte dintre transmisiuni, răspunse Alys; întorcându-se, se foia neîncetat, ciocănind în tava mică, emailată, cu una dintre unghiile ei lungi. Am prins din întâmplare schimbul de mesaje oficiale dintre Vegas și Felix. Îmi place să-i ascult din când în când, în timp ce el e de serviciu. Nu întotdeauna, dar – arătă către o cameră de dincolo de un coridor de pe latura apropiată – vreau să mă uit la ceva; o să-ți arăt și ție, dacă e atât de bun pe cât spune Felix.

O urmă, cu zumzăitul întrebărilor sâcâindu-l în timp ce mergea. Dacă ea poate să traverseze, gândi el, să treacă înainte și înapoi, așa cum părea să fi făcut…

— A zis sertarul din mijloc de la biroul de arțar, rosti Alys gânditoare în timp ce stătea în mijlocul încăperii adăpostind biblioteca; o mulțime de cărți legate în piele urcau în dulapuri înalte până la tavanul camerei, aflat foarte sus. Câteva birouri, o etajeră de sticlă cu ceșcuțe, diferite jocuri de șah timpurii, două pachete arhaice de cărți de tarot… Alys merse alene până la un birou stil New England, deschise un sertar și se uită înăuntru.

— Ah, exclamă ea, apoi scoase un plic transparent.

— Alys…, începu Jason, dar ea îl întrerupse cu un pocnet brusc din degete.

— Taci din gură cât mă uit la ăsta!

De pe suprafața biroului luă o lupă mare; cercetă plicul.

— Un timbru, explică ea, aruncând o privire în sus. O să-l scot ca să-l poți vedea…

Găsind o pensetă filatelică, scoase cu grijă timbrul din plic și-l puse pe suportul de pâslă de la marginea din față a biroului.

Ascultător, Jason se uită la timbru prin lupă. I se părea unul ca oricare altul, în afară de faptul că, spre deosebire de cele moderne, fusese tipărit într-o singură culoare.

— Uită-te cum sunt gravate animalele, îi atrase atenția Alys. Cireada de boi. E absolut perfect; fiecare linie e precisă. Timbrul ăsta n-a fost niciodată…

Opri mâna lui Jason, care pornise să atingă bucățica de hârtie.

— O, nu, exclamă ea. Nu atinge niciodată timbrul cu degetele; întotdeauna folosește o pensetă.

— E valoros? întrebă el.

— Nu chiar. Dar nu se vând aproape niciodată. O să-ți explic eu cândva. Ăsta e un cadou pentru mine de la Felix, pentru că mă iubește. Pentru că, spune el, sunt bună în pat.

— E un timbru drăguț, încuviință Jason, descumpănit.

Îi dădu înapoi lupa.

— Felix mi-a spus adevărul; e un exemplar bun. Perfect centrat, cu o ușoară ștersătură care nu strică desenul central și…

Cu îndemânare, folosind penseta, întoarse timbrul pe spate și-l lăsă așezat pe suportul de pâslă, cu fața în jos. De îndată, expresia i se schimbă; se aprinse la față și exclamă:

— Ticălosul!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Are o pată mică.

Atinse cu penseta un colț de pe dosul timbrului.

— Ei bine, pe față nu-ți poți da seama. Dar așa-i Felix! La naiba, oricum probabil că e contrafăcut. Numai că Felix reușește cumva să nu cumpere niciodată falsuri. În ordine, Felix; asta-i una în contul tău.

Gânditoare, adăugă:

— Mă întreb dacă are încă unul în propria lui colecție. Aș putea să le schimb…

Ducându-se la un seif din perete, răsuci o vreme discurile, deschise în sfârșit seiful și scoase un clasor uriaș și greu, pe care-l cără până pe birou.

— Felix, îl avertiză ea, nu știe că eu știu combinația de la seiful ăsta. Așa că să nu-i spui!

Întoarse cu grijă paginile groase, până ajunse la una pe care se aflau patru timbre.

— Niciunul negru de un dolar, constată ea. Dar s-ar putea să-l fi ascuns în altă parte. S-ar putea să-l aibă chiar la Academie.

Închizând clasorul, îl puse la loc în seiful din perete.

— Mescalina, zise Jason, începe să-și facă efectul.

Îl dureau picioarele; pentru el, acesta era întotdeauna un semn că mescalina începea să-i acționeze în organism.

— O să stau jos, anunță și reuși să descopere un fotoliu îmbrăcat în piele, înainte ca picioarele să-i cedeze. Sau *să pară* că cedează; de fapt, nu cedau niciodată: era o iluzie provocată de drog. Dar părea la fel de reală.

— Ți-ar plăcea să vezi o colecție de tabachere simple sau ornamentate? întrebă Alys. Felix are o colecție grozav de frumoasă. Numai piese vechi din aur, argint, aliaje, cu gravuri miniaturale, scene de vânătoare… Nu?

Se așeză în fața lui și își încrucișă picioarele lungi, îmbrăcate în negru; pantoful cu toc înalt se legăna înainte și înapoi.

— Odată, Felix a cumpărat la licitație o tabacheră veche, a plătit o grămadă de bani pentru ea, apoi a adus-o acasă. A curățat pulberea veche dinăuntru și-a găsit o pârghie acționată cu arc, montată pe fundul cutiei sau pe ceea ce părea a fi fundul. Pârghia funcționa când deșurubai un șurub mititel. A avut nevoie de toată ziua ca să găsească o unealtă destul de mică pentru a învârti șurubul. Dar până la urmă a reușit.

Începu să râdă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jason.

— Fundul cutiei – un fund fals cu o plăcuță de cositor ascunsă sub el. A scos plăcuța…

Râse din nou, cu dinții de aur sclipind.

— S-a dovedit a fi o imagine obscenă veche de două sute de ani. A unei fetișcane copulând cu un căluț de Shetland. Și colorată, în opt nuanțe. Valora, să zicem, cinci mii de dolari… nu prea mult, dar ne-a făcut o adevărată plăcere. Vânzătorul, desigur, nu știa că-i acolo.

— Înțeleg, replică Jason.

— Nu te interesează câtuși de puțin tabacherele, constată Alys, încă zâmbind.

— Mi-ar plăcea… să le văd.

Și adăugă:

— Alys, tu știi despre mine; știi cine sunt. *De ce nu știe nimeni altcineva*?

— Pentru că n-au fost niciodată acolo.

— *Unde*?

Alys își masă tâmplele, își răsuci limba, privind în gol ca și cum ar fi căzut pe gânduri. Ca și cum abia l-ar fi auzit…

— Știi tu, răspunse ea pe un ton plictisit și ușor iritat. Doamne, omule, ai trăit acolo patruzeci și doi de ani! Ce pot să-ți spun eu despre locul ăla pe care tu să nu-l știi deja?

Ridică apoi ochii, strâmbând jucăuș din buze; zâmbi răutăcios.

— Cum am ajuns aici? întrebă el.

— Tu…

Șovăi.

— Nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun.

Cu voce sonoră, el întrebă:

— *De ce nu*?

— Lasă lucrurile să vină cu timpul.

Femeia făcu o mișcare liniștitoare din mână.

— Cu timpul, cu timpul… Uite, omule, ai primit deja destule lovituri; astăzi aproape că ai fost trimis într-un lagăr de muncă forțată, și știi ce fel de lagăr. Datorită neisprăvitului ăluia de McNulty și a dragului meu frate. Fratele meu, generalul de poliție…

Fața i se urâțise din cauza repulsiei, apoi însă afișă din nou zâmbetul ei provocator. Zâmbetul leneș, ademenitor, care-i dezvelea dinții de aur.

Jason spuse:

— Vreau să știu unde sunt.

— Ești în biroul meu, acasă la mine. Ești absolut în siguranță; ți-am scos toate dispozitivele de urmărire. Și n-o să dea nimeni buzna aici. Știi ce?

Săltă din fotoliu, aterizând în picioare ca un animal supersprinten; fără să vrea, bărbatul se trase înapoi.

— Ai făcut-o vreodată la telefon? vru ea să afle, cu ochii strălucitori, nerăbdătoare.

— Ce să fac?

— Rețeaua, răspunse ea. Nu știai despre rețeaua prin telefon?

— Nu, recunoscu el.

Dar auzise de ea.

— Aspectele tale sexuale – ale tuturor – sunt conectate electronic și amplificate până în punctul maxim la care poți suporta. Creează dependență, pentru că e intensificat electronic. Oamenii, unii dintre ei, se cufundă atât de mult în asta încât nu mai pot ieși; întreaga lor viață se învârte în jurul conectării săptămânale – sau, la naiba, chiar zilnice! – a rețelei de linii telefonice. Sunt picfoane obișnuite, pe care le pui în funcțiune cu cardul de credit, așa că e gratis în momentul în care-o faci; sponsorii trimit factura o dată pe lună și, dacă nu plătești, îți decuplează telefonul de la rețea.

— Câți oameni sunt amestecați în asta, întrebă el?

— Mii.

— În fiecare clipă?

Alys dădu din cap.

— Cei mai mulți dintre ei o fac de doi, trei ani. Și s-au degradat fizic – și mental – din cauza asta. Pentru că partea creierului unde este perceput orgasmul arde treptat. Dar asta

nu-i face să renunțe; unele dintre cele mai sclipitoare și mai sensibile minți de pe Pământ sunt implicate. Pentru ei este o comuniune sacră, binecuvântată. Numai că poți depista un rețelist imediat ce-l vezi; arată descompus, bătrân, gras, apatic – apatic întotdeauna între orgiile de pe linia telefonică, desigur.

— Și tu faci așa ceva?

Nu i se părea descompusă, bătrână, grasă sau apatică.

— Din când în când. Dar nu mă las niciodată captivată; mă decuplez de la rețea exact la timp. Vrei să încerci?

— Nu, răspunse el.

— Bine, acceptă Alys cu calm, fără să se descurajeze. Atunci ce ți-ar plăcea să faci? Avem o colecție bună de înregistrări cu Rilke și Brecht pe discuri cu traducere interliniară. Zilele trecute, Felix a venit acasă cu un set de discuri cuadrofonice cu toate cele șapte simfonii ale lui Sibelius; e foarte bun. Pentru cină, Emma pregătește picioare de broască… Felix e mort și după picioare de broască, și după escargot. De cele mai multe ori mănâncă în oraș, la restaurante bune, franțuzești și basce, dar în seara asta…

— Vreau să știu unde mă aflu, o întrerupse Jason.

— Nu poți să fii pur și simplu fericit?

El se ridică în picioare – cu greutate – și o privi drept în față. În tăcere.

20.

Mescalina începuse să-l afecteze cu violență; camera se lumina tot mai mult în culori vii, iar perspectiva se modifica, astfel încât tavanul părea înalt de un milion de mile. Și, privind-o lung pe Alys, îi văzu părul trezindu-se la viață… ca al Meduzei, gândi el și simți cum îl cuprinde frica.

Fără să-l bage în seamă, Alys continuă:

— Lui Felix îi place în special bucătăria bască, dar ei gătesc cu atât de mult unt, încât îți dă spasme pilorice. Are și o colecție bună a revistei *Weird Tales* și-i place baseball-ul. Și… să vedem…

Se îndepărtă, cu un deget atingându-i ritmic buzele în timp ce reflecta.

— E interesat de ocultism. Tu…

— Simt ceva, o întrerupse Jason.

— Ce simți?

Jason răspunse:

— Nu pot scăpa…

— E mescalina. Ia-o-ncet!

— Eu…

Cugetă; pe creier îi apăsa o greutate uriașă, dar prin toată povara străfulgerau ici și colo raze de lumină, de intuiție, semănând a satori.

— Ceea ce colecționez eu, continuă Alys, e în camera alăturată, în ceea ce numim biblioteca. Aici e biroul. În bibliotecă, Felix ține toate cărțile lui de drept… știai că e avocat, pe lângă general de poliție? Și a făcut câteva lucruri bune; trebuie să recunosc. Știi ce-a făcut odată?

El nu era în stare să răspundă; nu reușea decât să stea în picioare. Inert, auzind sunetele, dar nu și semnificația lor.

— Vreme de un an, Felix a condus, din punct de vedere legal, un sfert dintre lagărele de muncă forțată ale Terrei. A descoperit că, în virtutea unei legi obscure, votate cu ani în urmă, când lagărele de muncă forțată semănau mai mult a lagăre de exterminare – cu o mulțime de negri în ele, oricum –, a descoperit că acest statut permitea lagărelor să funcționeze numai în timpul celui de-Al Doilea Război Civil. Iar el avea puterea de a le închide pe oricare dintre ele (sau chiar pe toate) oricând socotea că ar fi în interesul public. Însă negrii și studenții care lucraseră în lagăr erau al naibii de rezistenți și de puternici, datorită anilor de muncă grea. Nu ca studenții efeminați, palizi, reci, care locuiesc dedesubtul campusurilor universitare. Apoi a făcut cercetări și a descoperit încă un statut obscur. Orice lagăr care nu funcționează pe profit trebuie să fie – sau mai degrabă *trebuia* să fie – închis. Așa că Felix a schimbat suma de bani plătită deținuților – cu foarte puțin, desigur. Tot ceea ce avea de făcut era să le mărească plata, să arate registrele pe pierderi și gata, putea închide lagărele!

Izbucni în râs.

El încerca să vorbească, dar nu reușea. Înăuntrul craniului, mintea i se agita ca o minge de cauciuc jerpelită, căzând și

ridicându-se, încetinind, accelerând, întunecându-se și apoi aprinzându-se orbitor; razele de lumină alergau peste tot prin el, străpungându-i fiecare părticică a corpului.

— Dar lucrul cel mai important pe care l-a făcut Felix, continuă Alys, avea de-a face cu kibbutzurile studenților de sub campusurile arse. O mulțime dintre ei sunt disperați după mâncare și apă; știi cum e: studenții încearcă să pătrundă în oraș, umblând după provizii, furând și jefuind. Ei bine, poliția ține o mulțime de agenți printre studenții care se agită în așteptarea unei ultime încăierări cu poliția... pe care poliția și *nații* o așteaptă plini de speranță. Vezi tabloul?

— Văd, vorbi el, o pălărie.

— Felix a încercat să țină la distanță orice fel de încăierare. Dar ca să facă asta, trebuia să ducă provizii studenților. Înțelegi?

— Pălăria e roșie, vorbi din nou Jason. Ca urechile tale.

— Datorită funcției sale de șef în ierarhia poliției, Felix avea acces la rapoartele informatorilor, cum ar fi cele despre starea fiecărui kibbutz studențesc. Știa care mergeau prost și care se descurcau. Era treaba lui să extragă din grămada de rezumate faptele de importanță capitală: care kibbutzuri erau în cădere și care nu. Odată ce făcea lista celor care aveau necazuri, alți ofițeri superiori de poliție se întâlneau cu el ca să decidă cum să aplice presiunea care să grăbească sfârșitul. Agitația defetistă făcută de cârtițele poliției, sabotarea surselor de mâncare și de apă... Incursiuni disperate – de fapt, lipsite de orice speranță – în afara zonei campusului în căutare de ajutor – de exemplu, odată, la Columbia, au avut un plan să ajungă la Lagărul de muncă „Harry S. Truman”, să elibereze deținuții și să-i înarmeze, dar la asta chiar și Felix a trebuit să spună „Interveniți!” Oricum însă, era treaba lui Felix să stabilească tactica pentru fiecare kibbutz aflat sub supraveghere. De multe, foarte multe ori, el a sfătuit să nu aibă loc niciun fel de acțiune. Pentru asta, desigur, conservatorii l-au criticat, cerând înlăturarea lui din funcție.

Alys făcu o pauză.

— Pe atunci era șef plin al poliției, trebuie să-ți dai seama.

— Roșul tău, zise Jason, e fantabulos.

— Știu.

Alys lăsă colțurile buzelor în jos.

— Nu poți să-ți ții observațiile pentru tine, omule? Încerc să-ți spun ceva. Felix a fost *retrogradat,* de la șef al poliției la general de poliție, pentru că a avut grijă, când a putut, ca în kibbutzuri studenții să fie spălați, hrăniți, să se ocupe cineva de proviziile medicale, să li se ofere paturi de campanie. La fel a făcut și pentru lagărele de muncă forțată de sub jurisdicția lui. Așa că acum e doar general. Dar l-au lăsat în pace. I-au făcut tot ce-au putut, deocamdată, și încă deține o funcție înaltă!

— Dar incestul vostru, rosti Jason. Și dacă…?

Făcu o pauză; nu reușea să-și aducă aminte de restul frazei.

— Dacă…, zise Jason, și asta păru să fie totul; simțea o înflăcărare violentă, stârnită de faptul că reușise să-și transmită mesajul către ea.

— Dacă…, repetă el, iar înflăcărarea interioară deveni de-a dreptul sălbatică, o furie fericită.

Scoase o exclamație cu voce tare.

— Vrei să spui, ce-ar fi dacă șefii ar ști că Felix și cu mine avem un fiu? Ce-ar face?

— Ar face…, replică Jason. Putem să auzim niște muzică? Sau dă-mi…

Vorbele i se întrerupseră; nimic altceva nu-i mai intra în creier.

— Oho, exclamă el. Mama n-ar fi aici. Moarte!

Alys trase adânc aer în piept și oftă.

— Bine, Jason, spuse ea. Vorbim când îți revii.

— Vorbește, zise el.

— Ți-ar plăcea să-mi vezi benzile desenate cu subiect sado-masochist?

— Ce, asta-i…?

— Desene, foarte stilizate, cu fete legate, și bărbați…

— Pot să stau culcat? întrebă el. Picioarele nu-mi funcționează. Cred că piciorul drept se întinde până la Lună. Cu alte cuvinte – cugetă el – l-am rupt stând în picioare.

— Vino-ncoace!

Îl conduse, pas cu pas, afară din birou, în camera de zi.

— Întinde-te pe canapea, spuse ea.

Cu o greutate agonizantă, o ascultă.

— O să-ți dau niște thorazine; asta o să contracareze mescalina.

— E o harababură…, vorbi el.

— Să vedem… unde naiba am pus aia? O folosesc rar, aproape niciodată, dar o țin pentru cazul în care se întâmplă așa ceva… Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să dai pe gât o singură capsulă de mescalină și să *fii* ceva? Eu iau cinci deodată…

— Dar tu ești uriașă, zise Jason.

— O să mă întorc; mă duc până la etaj.

Alys plecă spre o ușă aflată la câteva depărtări distanță; pentru multă, foarte multă vreme, o privi cum se micșorează – oare cum reușea să realizeze asta? Părea incredibil că putea descrește până la aproape nimic – și-apoi dispăru. Îl cuprinse o frică teribilă. Știa că rămăsese singur, fără ajutor. Cine-o să mă ajute? se întrebă. Trebuie să scap de timbrele, ceștile și tabacherele astea de benzile desenate sado-masochiste de rețelele prin telefon și de picioarele de broască trebuie să ajung la aeromobilul ăla trebuie să zbor departe și înapoi unde nu știu în oraș poate cu Ruth Rae dac-au lăsat-o să plece sau chiar înapoi la Kathy Nelson femeia asta e prea mult pentru mine la fel și fratele ei și copilul lor din Florida născut din incest pe care-l cheamă cum?

Se ridică nesigur pe picioare, își căută drumul pe bâjbâite peste un covoraș din care țâșneau un milion de firicele de pigment pur, în timp ce călca pe el, strivindu-l cu pantofii greoi, după care, în sfârșit, se împletici proptindu-se de ușa de la intrare a încăperii instabile.

Lumina soarelui. Ajunsese afară.

Aeromobilul.

Merse, nesigur, până la el.

Înăuntru, se așeză la comenzi, zăpăcit de legiunile de mânere, manete, roți, pedale, discuri.

— De ce nu pornește? întrebă cu voce tare. Dă-i drumul! ordonă, legănându-se înainte și înapoi în scaunul șoferului. Nu vrea ea să mă lase să plec? interogă aeromobilul.

Cheile. Sigur că nu putea zbura fără chei…

Haina de pe bancheta din spate; o văzuse cu ochii lui. Și geanta ei mare, de poștaș. Acolo, cheile din geantă. Acolo.

Cele două albume. *Taverner and the Blue, Blue Blues.* Și cel mai bun dintre toate: *There'll Be a Good Time.* Bâjbâi, reuși cumva să ridice ambele discuri, le transportă pe scaunul gol de lângă el. Am dovada aici, își spuse. Aici, în aceste discuri, și aici,

în casă. La ea. Trebuie s-o găsesc dacă o să… O găsesc. Nicăieri altundeva. Nici măcar generalul – domnul Felix Cum-Îl-Cheamă? – n-o s-o găsească. El nu știe. Nu atât de multe ca mine.

Purtând în brațe albumele devenite acum mult prea mari, alergă înapoi către casă – în jurul lui peisajul curgea, cu organisme fâlfâitoare, înalte, arborescente, înghițind lacom prin aer organisme apărute din senin, care absorbeau apă și lumină, mâncau nuanța din cer… ajunse la poartă, o împinse. Poarta nu se clinti. Buton…

Nu-l găsi.

Pas cu pas. Pipăi fiecare centimetru cu degetele. Ca în întuneric. Da, gândi el. Sunt în întuneric. Lăsă jos albumele, se rezemă de zidul de lângă poartă, masă încet suprafața ca de cauciuc a zidului. Nimic. Nimic.

Butonul.

Îl apăsă, înșfăcă albumele enorme, așteptă în picioare în timp ce poarta se deschidea incredibil de încet, protestând zgomotos.

Apăru un bărbat în uniformă cafenie, înarmat cu un pistol. Jason explică:

— A trebuit să mă întorc la aeromobil pentru ceva…

— E în ordine, domnule, replică bărbatul în uniformă cafenie. V-am văzut plecând și am știut c-o să vă întoarceți.

— E nebună? îl întrebă Jason.

— Nu sunt în măsură să știu, domnule, răspunse omul în uniformă cafenie și se dădu deoparte, atingându-și cozorocul de la șapcă.

Ușa din față a casei rămăsese deschisă, ca atunci când ieșise pe ea. Trecu prin cadru, poticnindu-se, coborî treptele de cărămidă, se găsi din nou în camera de zi aiuritor de neregulată, cu tavanul ei înalt de un milion de mile.

— Alys! strigă.

Era în cameră? Se uită cu atenție în toate direcțiile; la fel cum făcuse când căutase butonul, își croi drum pas cu pas prin fiecare centimetru vizibil al încăperii. Barul de la capătul opus, cu dulăpiorul elegant din lemn de nuc… canapea, scaune. Tablouri pe pereți. Un chip dintr-unul dintre tablouri se strâmba batjocoritor la el, dar nu-l băgă în seamă; oricum nu putea părăsi peretele… Fonograful cuadrofonic.

Discurile lui. Ascultă-le.

Încercă să ridice capacul fonografului, dar acesta nu se deschise. De ce? E încuiat? Nu, glisa. Îl deschise făcându-l să alunece cu un zgomot groaznic, ca și cum l-ar fi distrus. Brațul. Axul. Scoase din husă unul dintre discuri și-l puse pe ax. Pot să umblu cu chestiile astea, își spuse și porni amplificatoarele, reglând modul pentru fonograf. Butonul care declanșa mecanismul de schimbare a discurilor… Îl răsuci. Brațul se ridică; platanul începu să se rotească, agonizant de lent. Ce se petrecea cu el? Nu era viteza potrivită? Nu. Verifică. Treizeci și trei și o treime. Mecanismul axului se înălță și discul căzu pe platan.

Zgomotul puternic al acului lovind șanțul de pornire. Pocnete de praf, pârâituri. Tipic pentru discurile vechi cuadrofonice. Ușor de maltratat și de deteriorat; nu trebuia decât să respiri asupra lor…

Fâsâit de fundal. Și mai multe trosnete.

Niciun pic de muzică.

Ridicând brațul, îl așeză mai departe spre interior. Un scrâșnet asurzitor se auzi când acul lovi suprafața; clipi, căută butonul de volum ca să-l dea mai încet. Încă nicio muzică. Nu se auzea pe sine cântând.

Puterea pe care mescalina o avea asupra lui începea acum să oscileze; simțea o luciditate rece, pătrunzătoare. Celălalt disc… Îl scoase în grabă din copertă și din husă, îl puse pe ax, dădu la o parte primul disc.

Sunetul acului atingând suprafața de plastic. Fâsâitul de fundal și inevitabilele pocnete și pârâituri. Tot fără muzică.

Discurile erau goale.

PARTEA A TREIA

Nicicând fie-mi jurămintele dezlegate,
Căci mila s-a risipit;
Iar lacrimile, suspinele și gemetele
Mi-au lipsit zilele trudite de toate bucuriile.

21.

— Alys! strigă tare Jason Taverner.

Niciun răspuns. E mescalina? se întrebă. Își găsi stângaci drumul de la fonograf către ușa prin care plecase Alys. Un coridor lung, un covor de lână gros și moale. La capătul opus, scări cu balustradă neagră de fier, ducând până la primul etaj.

Păși cât mai repede posibil de-a lungul coridorului până la scări și apoi, pas cu pas, urcă scările.

Etajul unu. Un hol, pe o latură cu o masă Hepplewhite de anticariat, pe care stăteau teancuri înalte de reviste *Box.* Asta, în mod ciudat, îi atrase atenția; cine, Felix, Alys sau amândoi citeau o revistă pornografică de doi bani, cum era *Box*? Trecu apoi mai departe, distingând încă – din cauza mescalinei, cu siguranță – amănunte aparent neînsemnate. Baia; acolo avea s-o găsească.

— Alys, strigă el înverșunat. Transpirația i se prelingea de pe frunte de-a lungul nasului și al obrajilor; devenise fierbinte și umed la subsuoară, din cauza emoțiilor care-i năvăleau prin trup.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă, vorbind cu ea deși n-o vedea. Nu-i niciun pic de muzică pe albumele alea, nimic cu mine. Sunt false. Nu-i așa?

Sau e mescalina? se întrebă.

— Trebuie să știu! Fă-le să meargă dacă-s bune. E stricat fonograful, asta e? Vârful acului sau al cititorului sau cum i-o fi zicând s-a rupt?

Se întâmplă, gândi el. Poate că încalecă pe muchiile șanțurilor.

O ușă întredeschisă; o împinse ca s-o deschidă larg. Un dormitor, cu patul nefăcut. Și pe podea, o saltea cu un sac de dormit aruncat deasupra. O grămăjoară de obiecte de toaletă bărbătești: cremă de ras, deodorant, aparat de ras, loțiune după ras, pieptene… un musafir, își zise, care fusese pe-aici mai devreme, dar acum plecase.

— E cineva aici? strigă.

Tăcere.

În față, văzu baia; pe lângă ușa parțial deschisă, zări o cadă uluitor de veche, așezată pe picioare de leu vopsite. O antichitate, chiar și când era vorba de cadă. Țopăi șchiopătând pe hol, pe lângă celelalte uși, către baie; ajungând la ea, împinse ușa într-o parte.

Și văzu pe podea un schelet.

Purta pantaloni negri lucioși, cămașă de piele, centură de zale cu cataramă de fier forjat. Oasele piciorului lăsaseră să cadă pantofii cu tocuri înalte. Câteva smocuri de păr erau lipite de craniu, dar în afară de asta nu mai rămăsese nimic: ochii dispăruseră, toată carnea dispăruse… Iar scheletul propriu-zis se îngălbenise.

— Dumnezeule, exclamă Jason, clătinându-se; își simțea vederea încețoșată și simțul gravitației deplasându-se: presiunea în urechea medie oscila, astfel încât camera ricoșa în jurul lui în tăcere, într-o mișcare perpetuă, ca o bilă de biliard. Ca rostogolirea unei roți panoramice într-un parc de distracții pentru copii.

Închise ochii, se ținu de perete, apoi se uită – în sfârșit – încă o dată.

Murise, gândi el. Dar când? Cu o sută de mii de ani în urmă? Acum câteva minute?

De ce murise? se întrebă.

E mescalina? Cea pe care-am luat-o și eu? *E ceva real*?

E real.

Aplecându-se, atinse cămașa de piele cu ciucuri. Pielea era moale și netedă la pipăit; nu se descompusese. Timpul nu-i atinsese hainele; asta însemna ceva, dar nu pricepea ce. Numai ea, gândi. Tot restul, în camera asta, e la fel cum fusese. Așa că nu poate fi efectul mescalinei asupra mea. Însă nu pot fi sigur.

La parter. Pleacă de-aici!

O luă înapoi pe hol cu pași săltați, neregulați, clătinându-se încă pe picioare, astfel încât alerga aplecat ca un soi de maimuță neobișnuit. Se apucă de balustrada neagră de fier, coborî câte două-trei trepte deodată, se poticni și căzu, se agăță și se trase la loc în poziție verticală. În piept, inima îi trudea cu greutate, iar plămânii, suprasolicitați, se umflau și se dezumflau ca niște foaie.

Într-o clipă, porni în grabă să traverseze camera de zi – apoi, din motive nelămurite pentru el, dar cumva importante, înhăță cele două discuri de pe fonograf, le îndesă în coperte și le cără cu el dincolo de ușa de la intrarea casei, sub soarele cald și strălucitor al amiezii.

— Plecați, domnule? întrebă polițistul particular în uniformă cafenie, observându-l cum stătea pe loc, cu pieptul ridicându-i-se și coborând ritmic.

— Mi-e rău, replică Jason.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule. Pot să vă aduc ceva?

— Cheile de la aeromobil.

— Domnișoara Buckman lasă de obicei cheile în contact, zise polițistul.

— M-am uitat, replică Jason, gâfâind.

Polițistul se oferi:

— Mă duc s-o întreb pe domnișoara Buckman, în locul dumneavoastră…

— Nu, răspunse Jason, apoi gândi: dar dacă-i mescalina, e-n ordine. Nu-i așa?

— „Nu?” exclamă polițistul și, dintr-odată, expresia i se schimbă. Rămâi pe loc! ordonă el. Nu te apropia de aeromobilul ăla!

Se întoarse și se repezi în casă.

Jason o luă la fugă pe iarbă, către dreptunghiul de asfalt și aeromobilul parcat. Cheile… erau în contact? Nu. Geanta. O luă și răsturnă totul pe scaun. O mie de obiecte, dar nu cheile. Și-apoi, zdrobindu-l, un țipăt răgușit.

La poarta casei apăru polițistul, cu fața distorsionată. Se așeză pe-o parte, din reflex, ridică pistolul, îl ținu cu ambele mâini și trase către Jason. Dar pistolul rată; polițistul tremura prea tare.

Târându-se din spatele aeromobilului, Jason se furișă peste pajiștea deasă și umedă, către stejarii din apropiere. Polițistul trase din nou. Rată și de data asta. Jason îl auzi înjurând; polițistul porni în fugă în direcția lui, încercând să se apropie; apoi, pe neașteptate, se întoarse și alergă înapoi în casă.

Jason ajunse la copaci. O luă printre tufișurile uscate, cu ramurile plesnindu-l peste față în timp ce-și croia drum printre ele. Un zid înalt de chirpici... și ce spusese Alys? Sticle sparte încastrate în partea de sus? Se târî de-a lungul bazei zidului, luptându-se cu tufișurile dese, apoi se trezi brusc în dreptul unei uși de lemn dărăpănate; atârna întredeschisă, iar dincolo de ea văzu alte case și o stradă.

Nu era vorba de mescalină, își dădu el seama. Polițistul a văzut-o și el. Pe Alys, zăcând acolo. Scheletul străvechi. Ca și cum ar fi fost moartă în toți acești ani.

Pe partea cealaltă a străzii, o femeie, cu brațele pline de pachete, descuia ușa flipflap-ului ei.

Jason traversă strada, silindu-și mintea să funcționeze, alungând cu greu reziduurile mescalinei.

— Domnișoară, vorbi el, gâfâind.

Tresărind, femeia ridică privirea. Era tânără, îndesată, dar cu păr frumos, castaniu-roșcat.

— Da? răspunse ea cu nervozitate, examinându-l.

— Mi-a fost administrată o doză toxică dintr-un drog, spuse Jason, încercând să-și împiedice vocea să tremure. Vreți să mă duceți la un spital?

Tăcere. Fata continua să se uite la el cu ochii mari; el nu scoase niciun cuvânt – aștepta doar, gâfâind. Da sau nu; trebuia să fie una din două.

Fata îndesată, cu păr castaniu-roșcat, răspunse:

— Eu... nu conduc prea bine. Abia mi-am luat permisul săptămâna trecută.

— O să conduc eu, replică Jason.

— Dar eu nu vin cu tine!

Se dădu înapoi, strângându-și teancul de pachete prost împachetate în hârtie maro. Probabil plecase spre oficiul poștal.

— Vrei să-mi dai cheile? întrebă el. Întinse mâna. Așteptă.

— Dar s-ar putea să leșini și-atunci flipflap-ul meu...

— Atunci, vino cu mine, propuse el.

Femeia îi dădu cheile și se strecură pe scaunul din spate al flipflap-ului. Jason, cu inima palpitând de ușurare, se așeză la volan, înfipse cheia în contact, porni motorul și, într-o clipă, trimise flipflap-ul într-un salt către cer, la viteza lui maximă de patruzeci de noduri pe oră. Era, observă el din nu se știe ce motiv straniu, un model foarte ieftin de flipflap; un Ford Greyhound. Un model economic. Și nu prea nou.

— Ai dureri mari? întrebă fata neliniștită; chipul său, în oglinda retrovizoare, exprima încă nervozitate, chiar panică. Situația asta se dovedea a fi prea mult pentru ea.

— Nu, răspunse el.

— Ce drog era?

— N-au spus.

Efectul mescalinei practic trecuse; slavă Domnului, fiziologia lui de Rang Șase avea puterea s-o combată. Nu-i plăcea prea mult ideea de a pilota un flipflap lent prin traficul din Los Angeles în miezul zilei, cu o doză de mescalină în organism. Și, gândi el furios, o doză mare. În ciuda a ceea ce-i spusese ea.

Ea. Alys. De ce sunt discurile goale? se întrebă în tăcere. Discurile… unde erau? Se uită în jur, cuprins de panică. Ah! Pe scaunul de lângă el; le aruncase înăuntru cu un gest automat, când urcase în flipflap. Așa că sunt la adăpost. Pot încerca să le ascult iarăși, pe alt fonograf.

— Cel mai apropiat spital, vorbi fata îndesată, este St. Martin, la intersecția dintre Strada Treizeci și Cinci și Webster. E mic, dar am fost odată acolo ca să-mi scot un neg de la mână și mi s-au părut foarte conștiincioși și amabili.

— Acolo mergem, încuviință Jason.

— Te simți mai bine sau mai rău?

— Mai bine, răspunse ei.

— Ai ieșit din casa familiei Buckman?

— Da.

Dădu din cap.

Fata continuă:

— E adevărat că sunt frate și soră, domnul și doamna Buckman? Adică…

— Gemeni, răspunse el.

— Înțeleg, zise fata. Dar știi, e ciudat; când îi vezi împreună, e ca și cum ar fi soț și soție. Se sărută și se țin de mână, el e

foarte respectuos cu ea și-apoi, uneori, au niște certuri groaznice.

Fata tăcu pentru o clipă, după care, aplecându-se, spuse:

— Mă cheamă Mary Anne Dominic. Pe tine?

— Jason Taverner, o informă el. Nu că ar fi însemnat ceva, până la urmă. După ceea ce păruse pentru o clipă… apoi însă vocea fetei îi întrerupse gândurile.

— Sunt olăriță, vorbi ea cu sfială. Astea sunt vase de lut pe care le duc la oficiul poștal ca să le trimit la magazine din nordul Californiei, în special la Gump în San Francisco și la Frazer în Berkeley.

— Faci o treabă bună? întrebă el; aproape întreaga lui minte, toate facultățile sale, rămâneau încremenite în timp, încremenite la clipa în care deschisese ușa băii și-o văzuse pe Alys – văzuse scheletul – pe podea. Abia auzea vocea domnișoarei Dominic.

— Încerc să fac. Dar nu se știe niciodată… Oricum, se vând.

— Ai mâini puternice, constată el, din lipsă de altceva mai bun de făcut; cuvintele încă-i ieșeau pe jumătate din reflex, ca și cum le-ar fi pronunțat doar cu un fragment al minții.

— Mulțumesc, replică Mary Anne Dominic.

Tăcere.

— Ai trecut de spital, îi atrase atenția Mary Anne Dominic. E puțin înapoi și la stânga.

Neliniștea ei inițială i se strecurase înapoi în voce.

— Chiar te duci acolo, e un fel de…

— Nu te speria, răspunse el, și de data asta dădu atenție la ceea ce-i spunea; își folosi tot talentul pentru a-și face tonul blând și liniștitor. Nu sunt un student evadat. Niciun fugar dintr-un lagăr de muncă forțată.

Întoarse capul și o privi drept în față.

— Dar am necazuri…

— Atunci, n-ai luat un drog toxic!

Vocea îi tremura. Era ca și cum lucrul de care se temuse cel mai mult în întreaga viață pusese în sfârșit stăpânire pe ea.

— O să aterizez, o avertiză el. Ca să te fac să te simți mai la adăpost. E destul de departe pentru mine. Te rog, nu intra în panică; n-o să-ți fac niciun rău.

Dar fata stătea rigidă și năucită, așteptând… – ei bine, niciunul dintre ei nu știa ce anume.

La o intersecție, una aglomerată, el ateriză în curbă și deschise repede ușa. Apoi însă, dintr-un impuls, rămase pentru o clipă înăuntrul flipflap-ului, încă întors în direcția fetei.

— Te rog, ieși, îl imploră ea cu vocea tremurândă. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar mi-e frică de-a binelea. Auzi despre studenți înnebuniți de foame care trec cumva prin baricadele din jurul campusurilor…

— Ascultă-mă, vorbi el tăios, întrerupându-i debitul vorbirii.

— Bine.

Se stăpâni, cu mâinile în poala plină de bagaje, așteptând ascultătoare și temătoare.

Jason spuse:

— N-ar trebui să te sperii atât de ușor. Sau viața o să ajungă să fie prea mult pentru tine…

— Înțeleg.

Dădu iarăși din cap, cu smerenie, ascultând, acordându-i atenție ca și cum ar fi fost la o prelegere dintr-o clasă de colegiu.

— Întotdeauna ți-e frică de străini? o întrebă.

— Cred că da.

Încă o dată încuviință, de data asta lăsând capul în jos ca și cum ar fi primit o dojană. Și, într-un fel, așa făcuse.

— Teama, explică Jason, te poate împinge să comiți mai multe greșeli decât ura sau gelozia. Dacă te temi, nu te dăruiești în întregime vieții; teama te face să ții întotdeauna ceva în tine.

— Cred că știu ce vrei să spui, răspunse Mary Anne Dominic. Într-o zi, cam acum un an, am auzit niște bătăi groaznice în ușă, am fugit în baie, m-am încuiat înăuntru și m-am prefăcut că nu eram acolo, pentru că am crezut că cineva încearcă să intre cu forța… abia mai târziu am aflat că vecina de la etajul de deasupra își prinsese mâna în scurgerea chiuvetei – are una dintre chestiile alea pe nume Disposall, un cuțit căzuse înăuntru, iar ea băgase mâna să-l scoată și rămăsese prinsă acolo. La ușă era băiețelul ei…

— Așadar, înțelegi ce vreau să spun, o întrerupse Jason.

— Da. Aș dori să nu fiu așa. Chiar aș dori. Dar așa sunt eu…

Jason o întrebă:

— Câți ani ai?

— Treizeci și doi.

Asta îl surprinse; părea mult mai tânără. Evident, nu se maturizase niciodată cu adevărat. Simți compasiune pentru ea; cât de greu trebuie să fi fost să-l lase să preia controlul flipflap-ului… Iar spaimele sale fuseseră juste într-o privință: el nu-i ceruse ajutorul pentru motivul pe care-l invocase!

Îi spuse fetei:

— Ești o persoană foarte drăguță…

— Mulțumesc, răspunse ea îndatoritoare. Umilă.

— Vezi cafeneaua aceea de-acolo? întrebă Jason, arătând către un local modern, plin de clienți. Să mergem acolo. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Trebuie să vorbesc cu cineva, cu oricine, gândi el, dacă nu, Rang Șase sau nu, o să-mi pierd mințile.

— Dar, protestă ea îngrijorată, trebuie să-mi duc pachetele la poștă înainte de ora două, ca să prindă transportul de la mijlocul după-amiezii către zona Golfului.

— Atunci, facem mai întâi asta, propuse el.

Întinzând mâna spre contact, scoase cheia și i-o dădu înapoi lui Mary Anne Dominic.

— Tu conduci. Cât de încet vrei.

— Domnule… Taverner, replică ea. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

— Nu, zise el. N-ar trebui să rămâi singură. Asta te ucide; te subminează. Tot timpul, în fiecare zi, ar trebui să fii undeva, înconjurată de oameni.

Tăcere. Apoi Mary Anne spuse:

— Oficiul poștal e la intersecția dintre Strada Patruzeci și Nouă și Fulton. Poți să conduci? Sunt cam nervoasă.

Lui i se păru o mare victorie morală; se simțea mulțumit. Luă înapoi cheia și în scurtă vreme se aflau spre drumul către Strada Patruzeci și Nouă colț cu Fulton.

22.

Mai târziu, stăteau într-un separeu la o cafenea, un loc curat și atrăgător, cu chelnerițe tinere și o clientelă rezonabil de lipsită de pretenții. Tonomatul cânta „Memory of Your Nose” a

lui Louis Panda. Jason comandă numai cafea; domnișoara Dominic ceru o salată de fructe și ceai cu gheață.

— Ce sunt discurile alea două pe care le ai în mână? întrebă ea.

I le întinse.

— Ei, sunt cu tine. Dacă tu ești Jason Taverner. Ești?

— Da.

Măcar de asta era sigur.

— Nu cred că te-am auzit vreodată cântând, continuă Mary Anne Dominic. Mi-ar plăcea, dar de obicei nu mă atrage muzica pop; îmi plac cântăreții aceia folk grozavi, de modă veche din trecut, ca Buffy St. Marie. Nimeni nu mai cântă acum ca Buffy…

— Sunt de acord, încuviință el posomorât, cu mintea întorcându-i-se încă la casă, la baie, la cum scăpase de polițistul particular în uniformă cafenie.

N-a fost mescalina, își spuse încă o dată. Pentru că și polițistul a văzut.

Sau a văzut *ceva*…

— Poate că el n-a văzut ce-am văzut eu, vorbi cu voce tare. Poate c-a văzut-o doar întinsă pe jos. Poate că a căzut. Poate…

Gândi: poate că ar trebui să mă duc înapoi.

— Cine n-a văzut, ce? întrebă Mary Anne Dominic și se făcu stacojie în obraji. N-am vrut să mă bag în viața ta; ai zis că ai necazuri și-mi dau seama că te apasă pe suflet ceva important, ceva care te obsedează.

— Trebuie să aflu cu siguranță, răspunse el, ce s-a întâmplat de fapt. Totul e-acolo, în casa aia…

Și pe discurile astea, adăugă în sinea lui.

Alys Buckman știa despre emisiunea mea. Știa despre discuri. Știa cu care avusese el cel mai mare succes; îl avea. Dar…

Nu se auzise niciun pic de muzică pe discuri. Dacă ar fi fost acul rupt, la naiba… ar fi trebuit să iasă vreun soi de sunet, poate deformat. Mânuise prea multă vreme discuri și fonografe ca să nu știe așa ceva.

— Ești cam prost-dispus, remarcă Mary Anne Dominic.

Din gentuța ei de pânză scosese o pereche de ochelari; acum citea cu încordare materialul biografic de pe spatele copertelor discurilor.

— Ce mi s-a întâmplat, replică scurt Jason, m-a indispus.

— Aici scrie că ai o emisiune la televizor…

— Așa-i, dădu el din cap. La ora nouă, marți seara. Pe NBC.

— Atunci, ești chiar celebru. Stau aici de vorbă cu o celebritate despre care ar fi trebuit să știu. Cum te simți… adică, pentru că n-am știut cine ești când mi-ai zis cum te cheamă?

Bărbatul ridică din umeri. Și simți un amuzament ironic.

— S-ar putea ca tonomatul să aibă cântece de-ale tale?

Femeia arătă către structura multicoloră, în stil gotic babilonian, din colțul opus.

— Poate, răspunse el.

Bună întrebare!

— O să mă duc să mă uit…

Domnișoara Dominic pescui o jumătate de quinque din buzunar, se strecură afară din separeu și traversă cafeneaua ca să se uite cu atenție la titlurile și la artiștii de pe lista tonomatului.

Când se întoarce, n-o să mai fie atât de impresionată de mine, medită Jason. Cunoștea efectul unei singure absențe: dacă nu se manifesta pretutindeni în univers, în fiecare aparat de radio, fonograf, tonomat și magazin de partituri, ori pe fiecare ecran de televizor, magia se prăbușea.

Femeia se întoarse zâmbind.

— „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”, anunță ea, reluându-și locul.

Observă atunci că jumătatea de quinque dispăruse.

— Ar trebui să fie următoarea piesă.

Într-o clipă, Jason sări în picioare și ajunse în partea cealaltă a cafenelei, la tonomat.

•

Avea dreptate. Selecția B4. Succesul lui cel mai recent, „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”, o piesă sentimentală. Și deja mecanismul tonomatului începuse să manevreze discul.

O clipă mai târziu, vocea lui, îndulcită de sunetul cuadrofonic și de cutiile de rezonanță, umplu cafeneaua.

Uluit, se întoarse în separeu.

— Vocea ta sună superfantastic, zise Mary Anne, poate din politețe, având în vedere gusturile ei, după ce discul se termină.

— Mulțumesc.

Fusese el, de-adevăratelea. Șanțurile de pe acel disc nu fuseseră goale.

— Chiar ești strașnic, continuă Mary Anne cu entuziasm, numai zâmbete și ochelari sclipitori.

Jason răspunse cu simplitate:
— M-am ocupat de asta multă vreme.
Părea sinceră.
— Te simți prost că n-am auzit de tine?
— Nu.
Clătină din cap, încă uluit. Cu siguranță nu era o situație unică, așa cum arătaseră evenimentele din ultimele două zile – două zile? Numai atât trecuse?
— Pot să… mai comand ceva? întrebă Mary Anne.
Șovăi.
— Mi-am cheltuit toți banii pe timbre și…
— Eu plătesc, replică Jason.
— Cum crezi c-ar fi prăjitura cu brânză și căpșuni?
— Excelentă, răspunse el, amuzat pe moment de reacția ei.
Seriozitatea femeii, neliniștile sale… are vreun iubit, indiferent de care? se întrebă. Probabil că nu… trăia într-o lume de oale, de lut, de hârtie maro de ambalaj, de necazuri cu micul ei Ford Greyhound vechi și, pe fundal, de vocile doar stereo ale vedetelor de pe vremuri: Judy Collins și Joan Baez.
— Ai ascultat-o vreodată pe Heather Hart? întrebă el pe un ton blajin.
Fruntea femeii se încreți.
— Eu… nu-mi prea aduc aminte. E o cântăreață de folk sau…
Vocea i se stinse treptat; părea tristă. Ca și cum ar fi simțit că nu reușea să fie ceea ce ar fi trebuit să fie, că nu reușea să fie la curent cu ceea ce știa orice persoană rezonabilă. O compătimea.
— Balade, preciză Jason. Precum cele pe care le cânt eu.
— Putem să ascultăm din nou piesa ta?
El se întoarse îndatoritor la tonomat și-l programă pentru reluare.
De data asta, lui Mary nu păru să-i placă.
— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el
— Ei, oftă ea. Mereu îmi spun că sunt o fire creatoare; fac oale și alte asemenea lucruri. Dar nu știu dacă sunt, de fapt, bune de ceva. Nu știu cum să-mi dau seama. Oamenii îmi zic…
— Oamenii îți zic de toate. De la faptul că nu faci doi bani până la faptul că ești neprețuită. Cele mai rele și cele mai bune lucruri. Întotdeauna atingi pe cineva aici – ciocăni cu degetul solnița – și pe cineva acolo…

Atinse castronul ei cu salată de fructe.

— Dar trebuie să existe vreo metodă…

— Există experți. Poți să-i asculți pe ei, teoriile lor. Au mereu teorii. Scriu articole lungi și discută despre chestiile făcute de tine până la primul disc pe care l-ai înregistrat, în urmă cu nouăsprezece ani. Compară înregistrări despre care nici măcar nu-ți aduci aminte să le fi făcut. Iar criticii de televiziune…

— Dar, ca să fii observat…

Din nou, pentru o clipă, ochii fetei sclipiră.

— Îmi pare rău, spuse el, ridicându-se iarăși în picioare.

Nu mai putea aștepta.

— Trebuie să dau un telefon. Sper să mă întorc imediat. Dacă nu – îi puse mâna pe umăr, pe puloverul alb tricotat, pe care probabil și-l făcuse singură –, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Nedumerită, îl privi în felul ei șters, docil, în timp ce el își croia drum cu coatele către partea din spate a cafenelei aglomerate, spre cabina telefonică.

Închis înăuntrul cabinei, citi numărul Academiei de Poliție din Los Angeles de pe lista cu telefoane de urgență și, după ce introduse moneda, formă numărul.

— Aș dori să vorbesc cu generalul de poliție Felix Buckman, vorbi el și, fără să fie surprins, își auzi vocea tremurând.

Psihologic, sunt terminat, își dădu el seama. Tot ce s-a întâmplat… până la înregistrarea din tonomat – e prea al naibii de mult pentru mine. Sunt pur și simplu terminat. Și dezorientat. Așa că poate, gândi el, efectul mescalinei n-a trecut de tot, până la urmă. Dar condusese micul flipflap destul de bine; asta arăta ceva. Drog nenorocit, își zise. Poți să-ți dai seama întotdeauna când te lovește, dar niciodată când te lasă, dacă te lasă vreodată. Te afectează pentru totdeauna, sau așa crezi; nu poți fi sigur. Poate că nu te părăsește niciodată. Iar ceilalți spun: Hei, omule, ai creierul prăjit de tot, iar tu răspunzi: Poate că da. Nu poți fi sigur și nu poți să nu fii sigur. Și totul pentru că ai dat pe gât o capsulă, sau o capsulă în plus, despre care cineva a zis: Hei, asta o să te ducă într-al nouălea cer!

— Aici domnișoara Beason, îi răsună în ureche o voce feminină. Asistenta domnului Buckman. Cu ce vă pot ajuta?

— Peggy Beason, rosti el.

Inspiră adânc, șovăielnic, și adăugă:

— Aici Jason Taverner.

— O, da, domnule Taverner. Ce doriți? Ați uitat ceva?

Jason răspunse:

— Vreau să vorbesc cu generalul Buckman.

— Mă tem că domnul Buckman…

— Are legătură cu Alys, insistă Jason.

Tăcere. Apoi:

— O clipă, vă rog, domnule Taverner, spuse Peggy Beason. O să-l sun pe domnul Buckman, să văd dacă are un minut liber.

Clicuri. Pauză. Iar tăcere. Apoi se deschise o linie.

— Domnule Taverner?

Nu era generalul Buckman.

— Sunt Herbert Maime, șeful de personal al domnului Buckman. Înțeleg că i-ați spus domnișoarei Beason că e ceva legat de sora domnului Buckman, domnișoara Alys Buckman. Sincer, aș dori să întreb care sunt împrejurările în care s-a întâmplat s-o cunoașteți pe domnișoara…

Jason închise telefonul. Și reveni orbește la separeu, unde stătea Mary Anne Dominic, mâncându-și prăjitura cu brânză și căpșuni.

— Te-ai întors până la urmă, constată ea cu vioiciune.

— Cum e prăjitura cu brânză?

— Puțin cam prea consistentă.

Adăugă:

— Dar bună.

Se așeză la loc, posomorât. Ei bine, făcuse tot ce-i stătea în putință să ajungă la Felix Buckman. Să-i spună despre Alys. Dar… ce-ar fi fost în stare să spună, la urma urmei? Zădărnicia a toate, neputința perpetuă a eforturilor și intențiilor sale… slăbite încă și mai mult, gândi el, de ceea ce mi-a dat ea, de capsula aceea de mescalină.

Dacă fusese mescalină.

Asta deschidea o nouă posibilitate. N-avea nicio probă, nicio dovadă, că Alys chiar îi dăduse mescalină. Ar fi putut fi orice. Cum adică, de exemplu, venea mescalina din Elveția? N-avea niciun sens; asta sugera că era ceva sintetic, nu organic; un produs de laborator. Poate vreun nou drog alcătuit din mai multe ingrediente, dintre acelea care creează un cult. Sau ceva furat din laboratoarele poliției.

Înregistrarea cu „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”... Să presupunem că drogul îl făcuse s-o audă. Și să vadă lista de pe tonomat. Dar Mary Anne Dominic o auzise și ea; de fapt, ea o descoperise.

Și cele două discuri goale. Cum rămânea cu ele?

În timp ce cugeta, un adolescent în tricou și blugi se aplecă deasupra lui și mormăi:

— Hei, sunteți Jason Taverner, nu-i așa?

Îi întinse un pix și o bucată de hârtie.

— Mi-ați putea da un autograf, domnule?

În spatele lui, o puștoaică drăguță, roșcată, fără sutien, cu pantaloni scurți albi, zâmbi plină de entuziasm și spuse:

— Vă prindem mereu marți seara. Sunteți fantastic. Și în viața reală arătați... arătați exact la fel ca pe ecran, numai că în viața reală sunteți, știți dumneavoastră, mai bronzat.

Sfârcurile atrăgătoare se legănau.

Amorțit, din obișnuință, își scrise numele.

— Mulțumesc, copii, le zise; acum erau patru în total.

Flecărind între ei, cei patru copii plecară. Între timp, oamenii din separeurile alăturate se uitau la Jason și murmurau unii către alții. Ca întotdeauna, își zise el. Așa a fost până în zilele trecute. *Realitatea mea se strecoară înapoi.* Simți o bună dispoziție intensă, de necontrolat. Asta era ceea ce cunoștea; acesta era stilul lui de viață. Îl pierduse pentru scurtă vreme, dar acum, gândi el, încep să mi-l recapăt, în sfârșit!

Heather Hart! Acum pot s-o sun, își spuse. Și să ajung până la ea. N-o să mai creadă că sunt un fan mizerabil.

Poate că exist numai atâta vreme cât iau drogul. Drogul acela, orice-ar fi, pe care mi l-a dat Alys.

Atunci, cariera mea, cugetă el, toți cei douăzeci de ani, nu sunt nimic altceva decât o halucinație creată de drog.

•

Ceea ce s-a întâmplat, își spuse Jason Taverner, *este că efectul drogului a trecut.* Ea – cineva – a încetat să-mi mai dea și m-am trezit la realitate, acolo, în camera aceea de hotel ponosită, dărăpănată, cu oglinda spartă și salteaua năpădită de gândaci. Și așa am rămas până acum, până când Alys mi-a dat încă o doză.

Se gândi: Nu-i de mirare că știa despre mine, despre emisiunea mea de marți seara. Ea a creat-o, prin intermediul

drogului. Și albumele astea – puncte de sprijin pe care le păstra pentru a consolida halucinația.

Doamne, Dumnezeule, se întrebă, asta e?

Dar, cugetă el mai departe, banii cu care m-am trezit în camera de hotel, tot teancul ăsta… Din reflex, se pipăi pe piept, îi simți existența, încă în acel loc. Dacă în viața reală mi-am târât viața prin hoteluri de duzină din zona Watts, de unde-am căpătat banii ăștia?

Mai mult, aș fi fost înscris în dosarele poliției și în toate celelalte bănci de date din întreaga lume. N-aș fi fost înscris ca un celebru artist de divertisment, dar aș fi acolo ca un vagabond amărât care n-a însemnat niciodată nimic și ale cărui singure bucurii au venit dintr-un flacon cu pastile. Dumnezeu știe de câtă vreme. Poate că am luat drogul vreme foarte îndelungată…

Alys, își aduse el aminte, a spus că am mai fost în casa aceea și înainte. Și, aparent, trase el concluzia, e adevărat. Am fost. Să-mi iau dozele de drog.

Poate că sunt numai unul dintr-un număr mare de oameni care duc vieți artificiale pline de popularitate, de bani, de putere, cu ajutorul unei capsule. În timp ce, în realitate, trăiesc în camere de hotel vechi, năpădite de gândaci și de șobolani. În cartiere sordide. Epave, nulități. Egali cu zero. Dar, între timp, visează.

— Cu siguranță ești cu gândurile aiurea, comentă Mary Anne.

Își terminase prăjitura cu brânză; acum arăta sătulă. Și fericită.

— Ascultă, vorbi el răgușit, chiar e discul meu în tonomatul ăla?

Femeia făcu ochii mari, încercând să înțeleagă.

— Ce vrei să spui? L-am ascultat. Și chestia aia mică, unde se citesc colecțiile, e tot acolo. Tonomatele nu greșesc niciodată.

El pescui o monedă.

— Du-te și pune-o din nou! Programeaz-o să cânte de trei ori!

Ascultătoare, Mary Anne se ridică de pe scaun și se repezi pe culoar până la tonomat, cu părul lung și frumos săltându-i pe umeri. Dintr-odată, Jason îl auzi, auzi cântecul lui de mare succes. Iar oamenii din separeuri și de la bar dădeau din cap și-i zâmbeau în semn de recunoaștere; știau că el era cel care cânta. Publicul lui!

Când melodia se termină, urmară câteva aplauze din partea clienților cafenelei. Cu un zâmbet larg, profesional, le mulțumi din reflex pentru recunoaștere și pentru apreciere.

— E acolo, spuse el în timp ce cântecul se relua.

Încleștă cu violență pumnul și izbi masa de plastic care-l despărțea de Mary Anne Dominic.

— La naiba, e-acolo!

Cu o ciudată dorință feminină, adâncă, intuitivă, de a-l ajuta, Mary Anne adăugă:

— Și eu sunt aici.

— Nu sunt într-un hotel dărăpănat, întins pe un pat și visând, continuă el răgușit.

— Nu, nu ești.

Tonul ei era tandru, neliniștit. Manifesta o îngrijorare sinceră. Din cauza tulburării lui.

— Sunt din nou real, vorbi el. Dar dacă s-a putut întâmpla o dată, vreme de două zile…

Să apară și dispară astfel, să răsară și să se stingă…

— Poate că ar trebui să plecăm, zise Mary Anne temătoare.

Asta îi limpezi mintea lui Jason.

— Îmi pare rău, se scuză el, dorind s-o liniștească.

— Nu vreau să spun decât că ne aud oamenii.

— N-o să le strice, spuse el. Lasă-i să audă; lasă-i să vadă cum îți duci grijile și necazurile cu tine, chiar atunci când ești o vedetă celebră în toată lumea.

Se ridică totuși în picioare.

— Unde vrei să mergi? o întrebă. La apartamentul tău? Însemna s-o ia de la început, dar se simțea destul de optimist ca să-și asume riscul.

— Ap-partamentul meu? se bâlbâi ea.

— Crezi c-o să-ți fac vreun rău? întrebă el.

O perioadă, Mary Anne cugetă cu nervozitate.

— N-nu, răspunse în cele din urmă.

— Ai un fonograf? se interesă el. În apartamentul tău?

— Da, însă nu unul prea bun; e doar stereo. Dar merge.

— Bine, încuviință el, conducând-o pe culoar către casa de marcat. Să mergem.

23.

Mary Anne Dominic își decorase singură pereții și tavanul apartamentului. Culori frumoase, tari, vii; Jason se uită în jur, impresionat. Iar cele câteva obiecte de artă din camera de zi aveau o frumusețe izbitoare. Piese de ceramică. Luă în mână o vază încântătoare cu email albastru, o cercetă.

— Eu am făcut-o, zise Mary Anne.

— Vaza asta, decise el, va apărea în emisiunea mea.

Mary Anne îl privi lung, uluită.

— O să iau vaza asta cu mine foarte curând. De fapt – vedea el cu ochii minții – va fi un număr din spectacol, în care ies din ea cântând, ca și cum aș fi duhul magic al vazei.

Ținu obiectul sus, într-o mână, învârtindu-l.

— „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”, adăugă el. Și cariera ta e lansată!

— Poate c-ar trebui s-o ții cu amândouă mâinile, îl avertiză Mary Anne neliniștită.

— „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”, cântecul care ne-a adus mai multă faimă…

Vaza îi alunecă dintre degete și căzu pe podea. Mary Anne sări s-o prindă, dar prea târziu. Vaza se sparse în trei bucăți și rămase lângă pantoful lui Jason, cu marginile aspre, fără email, albe și neregulate, și fără nicio calitate artistică.

Urmă o tăcere lungă.

— Cred că pot s-o repar, vorbi Mary Anne.

Lui nu-i trecu prin cap nimic demn de spus.

— Lucrul cel mai jenant care mi s-a întâmplat vreodată, începu să povestească Mary Anne, a fost cândva când eram cu mama mea. Vezi tu, mama avea o afecțiune la rinichi, progresivă, numită boala lui Bright; motiv pentru care se ducea mereu la spital, pe când eram copil, și aducea mereu în discuție faptul că avea să moară din cauza asta și că atunci avea să-mi pară rău – ca și cum ar fi fost vina mea –, iar eu chiar credeam că avea să moară într-o bună zi. Apoi însă am crescut și-am plecat de-acasă, iar ea încă nu murise. Și-am uitat oarecum de problemele ei; am avut propria mea viață și tot felul de lucruri de făcut. Așa că, firește, am uitat despre afurisita de boală de

rinichi a maică-mii. Apoi, într-o zi, a venit în vizită, nu aici, ci în apartamentul pe care l-am avut înainte de ăsta, și m-a sâcâit teribil, stând prin preajmă și povestindu-și toate durerile și necazurile, fără oprire… Până la urmă am zis: „Trebuie să mă duc să cumpăr ceva pentru cină” și-am plecat la magazin. Mama a venit cu mine, șchiopătând, și pe drum mi-a dat vestea că acum amândoi rinichii ei erau atât de distruși, încât trebuiau scoși și că pentru asta trebuia să se interneze, și așa mai departe, că aveau să încerce să-i pună un rinichi artificial, dar probabil că n-o să meargă. Așadar, îmi vorbea numai despre asta, despre cum stăteau lucrurile cu adevărat acum; chiar avea să moară în cele din urmă, așa cum spusese întotdeauna… și, dintr-odată, am ridicat privirea și mi-am dat seama că eram în supermarket, la raionul de carne, iar vânzătorul cel drăguț care-mi plăcea mie s-a apropiat să ne salute și ne-a întrebat: „Ce-ați dori astăzi, domnișoară?”, iar eu am răspuns: „Aș dori o plăcintă cu rinichi pentru masa de seară.” A fost jenant. „O plăcintă mare cu rinichi”, am repetat, „ușoară și moale, aburindă și plină de sucuri delicioase.” „Câte persoane doriți să serviți?” m-a întrebat. Mama se tot uita la mine cu privirea aceea care-mi dădea fiori. Chiar nu știam cum să ies din asta, odată intrată. În cele din urmă, am cumpărat o plăcintă cu rinichi, dar a trebuit să mă duc la raionul de delicatese; era într-o cutie etanșă, adusă din Anglia. Cred c-am plătit pentru ea patru dolari. A fost foarte bună.

— O să plătesc vaza, spuse Jason. Cât vrei pentru ea?

Șovăind, femeia răspunse:

— Păi, există prețul de en gros pe care-l capăt când vând la magazine. Dar ar trebui să-ți iau prețul cu amănuntul, pentru că nu ai un cod de angrosist, așa că…

Jason scoase banii.

— Cu amănuntul, zise el.

— Douăzeci de dolari.

— Pot să te ajut în alt fel, continuă el. Tot ceea ce ne trebuie e un mod de abordare. Ce zici de asta – putem arăta publicului o vază neprețuită din antichitate, să zicem din China secolului al cincilea, și un expert de la muzeu în uniformă va apărea și îi va atesta autenticitatea. Apoi o să-ți aducem roata acolo – o să faci o vază chiar sub ochii publicului și o să le arătăm că vaza ta e mai bună.

— N-o să fie. Ceramica veche chinezească e…

— O să le arătăm; o să-i facem să creadă. Îmi cunosc publicul. Treizeci de milioane de oameni își formează opiniile la sugestia mea; camera o să facă un prim-plan pe chipul meu, arătându-mi reacția.

Cu voce joasă, Mary Anne spuse:

— Nu pot să urc pe scenă cu camerele alea de televiziune care se uită la mine; sunt atât de… supraponderală. Oamenii ar râde.

— Dar vizibilitatea pe care ai căpăta-o? Vânzările? Muzeele și magazinele îți vor cunoaște numele, lucrările, cumpărătorii vor ieși ca din piatră seacă…

Mary Anne vorbi încetișor:

— Lasă-mă-n pace, te rog. Sunt cât se poate de fericită. Știu că sunt un olar bun; știu că magazinele, cele de marcă, apreciază ceea ce fac. Trebuie să fie totul pe scară mare, cu o distribuție de mii de oameni? Nu pot să-mi duc mica mea viață așa cum vreau eu?

Se uită la el cu asprime și rosti cu glas aproape neauzit:

— Nu văd ce ți-au adus ție vizibilitatea și faima – când eram la cafenea, m-ai întrebat: „Chiar e discul meu în tonomatul ăla?” Ți-era teamă că nu era; te simțeai mult mai nesigur decât o să fiu eu vreodată…

— Că veni vorba, o întrerupse Jason, aș dori să ascult discurile astea două la fonograful tău. Înainte să plec.

— Mai bine m-ai lăsa pe mine să le pun, zise Mary Anne. Cu aparatul meu e mai complicat.

Femeia luă cele două albume și cei douăzeci de dolari; Jason rămase pe loc, lângă bucățile de vază spartă.

În timp ce aștepta, auzi muzica familiară. Albumul lui cu cele mai mari vânzări. Șanțurile discului nu mai erau goale.

— Poți păstra discurile, spuse el. O să plec.

Acum, se gândi, nu mai am nevoie de ele; probabil că le voi putea cumpăra de la orice magazin de discuri.

— Nu-i genul de muzică pe gustul meu… nu prea cred că o să le ascult cine știe ce.

— O să le las oricum.

Mary Anne adăugă:

— Pentru cei douăzeci de dolari ai tăi, îți dau altă vază. Doar o clipă…

Ieși în grabă; Jason auzi zgomote de hârtie și de activitate intensă. În scurtă vreme, femeia reapăru, ținând în mâini altă vază cu email albastru. Aceasta era mai elaborată; intuiția îi spuse că ea o considera drept una dintre cele mai bune.

— Mulțumesc, zise el.

— O s-o înfășor și-o s-o pun într-o cutie, ca să nu se spargă și ea.

Făcu acest lucru, meșterind cu o grabă febrilă, amestecată cu grijă.

— A fost foarte palpitant, comentă ea în timp ce-i înmâna cutia legată, să iau masa de prânz cu o celebritate. Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut; o să-mi aduc aminte de asta multă vreme. Și sper ca necazurile tale să se rezolve; adică, ceea ce te îngrijorează să se termine cu bine.

Jason Taverner băgă mâna în buzunarul din interiorul hainei și scoase cutiuța de piele pentru cărți de vizită. Extrase din ea una dintre multele sale cărți de vizită imprimate în relief și i-o întinse lui Mary Anne.

— Sună-mă oricând la studio. Dacă te răzgândești și vrei să apari în emisiune… Sunt sigur că-ți putem găsi un loc. Apropo – aici e și numărul meu privat.

— La revedere, zise ea, deschizându-i ușa din față.

— La revedere.

Se opri o clipă, vrând să mai spună ceva. Dar nu mai rămăsese nimic de spus.

— Am dat-o-n bară, spuse apoi. Am eșuat complet. Amândoi.

Mary Anne clipi.

— Ce vrei să zici?

— Ai grijă de tine, adăugă el și ieși din apartament, pe trotuar, în mijlocul după-amiezii. Sub soarele fierbinte din plină zi.

24.

Îngenunchind aplecat deasupra corpului lui Alys Buckman, legistul poliției vorbi:

— Nu pot spune în acest moment decât că a murit din cauza unei supradoze dintr-un drog toxic sau semitoxic. O să treacă

douăzeci și patru de ore până când o să aflăm ce drog anume a fost.

Felix Buckman răspunse:

— Trebuia să se întâmple. Până la urmă...

Surprinzător, nu simțea mare lucru. De fapt, într-un fel, pe un anumit plan, încercase o ușurare adâncă aflând de la Tim Chancer, gardianul lor, că Alys fusese găsită moartă în baia de la etajul al doilea.

— M-am gândit că tipul ăla, Taverner, i-a făcut cine știe ce, repeta Chancer fără încetare, încercând să-i atragă atenția lui Buckman. Se purta ciudat; am știut că ceva nu era în ordine. Am tras câteva focuri după el, dar a fugit. Îmi închipui că poate e un lucru bun că nu l-am nimerit, dacă nu e răspunzător. Sau poate că se simțea vinovat pentru că o făcuse să ia drogul; s-ar putea să fie asta?

— Nu era nevoie s-o facă nimeni pe Alys să ia un drog, rosti Buckman pe ton mușcător.

Ieși din baie pe hol. Doi *poli* îmbrăcați în gri stăteau drepți, așteptând să li se spună ce să facă.

— N-avea nevoie de Taverner sau de oricine altcineva ca să i-l administreze.

Avea acum o senzație de rău fizic. Doamne, gândi ei. Care va fi efectul asupra lui Barney? Asta era partea rea. Pentru motive de neînțeles pentru el, copilul lor își adora mama. Ei bine, își spuse Buckman, gusturile altora nu se discută.

Și totuși, chiar și el... o iubea. Avea ceva puternic în ea, reflectă el. O să-mi lipsească acest lucru. Umplea un loc foarte mare în jurul ei.

Și o mare parte din viața lui. La bine sau la rău.

Alb la față, Herb Maime urcă scările câte două trepte deodată, privindu-l încordat pe Buckman.

— Am venit cât de repede am putut, vorbi Herb, strângându-i mâna lui Buckman. Ce-a fost?

Coborî vocea.

— O supradoză de ceva?

— Așa se pare, răspunse Buckman.

— Am primit mai devreme un telefon de la Taverner, zise Herb. Voia să-ți vorbească; spunea că e ceva legat de Alys.

Buckman explică:

— Voia să-mi spună despre moartea lui Alys. A fost acolo când s-a întâmplat.

— De ce? De unde-o cunoștea?

— Nu știu, răspunse Buckman.

Dar în acest moment nu părea să conteze prea mult pentru el. N-avea niciun motiv să dea vina pe Taverner… Având în vedere temperamentul și obiceiurile lui Alys, probabil că ea provocase venirea lui aici. Poate că atunci când Taverner a ieșit din clădirea Academiei, l-a agățat și l-a târât în aeromobilul ei îmbunătățit. Până la casă. La urma urmei, Taverner era un Rang Șase. Iar lui Alys îi plăceau cei de Rang Șase. Atât bărbați, cât și femei.

În special femei…

— S-ar putea să fi făcut o orgie, presupuse Buckman.

— Numai ei doi? Sau vrei să spui că erau aici și alții?

— Nu mai era nimeni altcineva. Chancer ar fi știut. S-ar putea să fi făcut o orgie prin telefon; asta am vrut să spun. De atât de multe ori a ajuns la un pas să-și ardă creierul cu blestematele astea de orgii prin telefon – aș dori să reușim să dăm de urma noilor sponsori, cei care au preluat afacerea de când i-am împușcat pe Bill, Carol, Fred și Jill. Degenerații ăia!

Cu mâna tremurându-i, își aprinse o țigară, fumând rapid.

— Asta-mi aduce aminte de ceea ce mi-a zis Alys cândva, un lucru nostim fără să vrea. Vorbea despre o orgie și se întreba dacă ar trebui să trimită invitații oficiale. „Mai bine aș trimite”, a spus ea, „altfel n-o să vină toți în același timp.”

Izbucni în râs.

— Mi-ai mai povestit asta, spuse Herb.

— Chiar e moartă. Rece și țeapănă.

Buckman mototoli țigara într-o scrumieră din apropiere.

— Soția mea, îi zise el lui Herb Maime. A fost soția mea…

Herb, cu o scuturătură din cap, îi arătă pe cei doi *poli* îmbrăcați în gri care stăteau în poziție de drepți.

— Și ce dacă? vorbi mai departe Buckman. N-au citit libretul de la *Die Walküre*?

Tremurând, aprinse încă o țigară.

— Sigmund și Siglinde. „Schwester und Braut”. Soră și mireasă. Și la naiba cu Hunding!

Lăsă țigara să-i cadă pe covor; stând nemișcat, o urmări cum fumegă și arde lâna din jur. Apoi, cu tocul ghetei, o stinse.

— Ar trebui să stai jos, zise Herb. Sau să te întinzi. Arăți groaznic.

— E un lucru groaznic, continuă Buckman. Chiar este. Multe chestii nu mi-au plăcut la ea, dar, Dumnezeule, cât era de plină de viață! Mereu încerca ceva nou. Asta a omorât-o, probabil vreun drog nou pe care ea și prietenele ei vrăjitoare l-au preparat în laboratoarele lor mizerabile din subsoluri. Ceva care conținea revelator de film sau soluție de desfundat țevi ori ceva mult mai rău…

— Cred c-ar trebui să vorbim cu Taverner, propuse Herb.

— Bine. Adu-l încoace. Are microtrans-ul ăla în el, nu?

— Evident că nu. Toate dispozitivele pe care i le-am pus când a plecat din clădirea Academiei au încetat să funcționeze. În afară, poate, de focosul-sămânță. Dar n-avem niciun motiv să-l declanșăm.

Buckman spuse:

— Taverner e un ticălos deștept. Sau a fost ajutat. De cel sau de cei cu care lucrează. Nu te osteni să încerci să detonezi focosul-sămânță; fără îndoială i-a fost scos din piele de vreun coleg îndatoritor.

Sau de către Alys, presupuse el. Serviabila mea soră… Ajutând poliția cu fiecare prilej. Frumos!

— Mai bine ai pleca din casă pentru o vreme, îl sfătui Herb în timp ce echipa legistului își desfășoară procedura.

— Du-mă înapoi la Academie, ceru Buckman. Nu cred că sunt în stare să conduc; tremur prea tare.

Simți ceva pe față; ridicând mâna, descoperi că are bărbia umedă.

— Ce am pe față? întrebă uimit.

— Plângi, răspunse Herb.

— Du-mă înapoi la Academie și-o să termin cu ce-am de făcut acolo, înainte să-ți predau ție treburile. Dar apoi vreau să mă întorc aici…

Poate că Taverner i-a dat ceva, își zise. Dar Taverner nu înseamnă nimic. Ea a făcut-o. Și totuși…

— Vino, spuse Herb, luându-l de braț și conducându-l către scări.

În timp ce cobora, Buckman întrebă:

— Ai fi crezut vreodată, în viața asta, c-o să mă vezi plângând?

— Nu, răspunse Herb. Dar e de înțeles. Erați foarte apropiați.

— Ai putea spune și-așa, comentă Buckman, cuprins brusc de o furie violentă. Naiba s-o ia! I-am zis că până la urmă așa o să se întâmple! Unii dintre prietenii ei au pus asta la cale și au transformat-o în cobaiul lor.

— Nu încerca să faci prea multe la birou, îl sfătui Herb în timp ce treceau prin camera de zi și ieșeau afară, unde erau parcate cele două aeromobile ale lor. Termină doar atât cât să pot eu continua.

— Asta am spus. Nimeni nu mă ascultă, la naiba!

Herb îl bătu pe spate și nu scoase niciun cuvânt; cei doi bărbați traversară în tăcere pajiștea.

•

Pe drumul de întoarcere către clădirea Academiei, Herb, la volanul aeromobilului, spuse:

— Am niște țigări în buzunarul de la haină.

Era primul lucru rostit de când se urcaseră în aeromobil.

— Mulțumesc, răspunse Buckman.

El își terminase de fumat rația pe săptămâna aceea.

— Vreau să discut ceva cu tine, continuă Herb. Aș fi dorit să mai poată aștepta, dar nu poate.

— Nici măcar până ajungem la birou?

— Ar putea fi acolo alți membri ai personalului de la nivel de decizie, când ne întoarcem. Sau pur și simplu alți oameni – echipa mea, de exemplu.

— Nimic din ceea ce am de spus nu e…

— Ascultă, insistă Herb. Despre Alys. Despre căsătoria ta cu ea. Cu sora ta.

— Incestul, replică Buckman cu asprime.

— Unii dintre șefi s-ar putea să știe despre asta. Alys a spus prea multor oameni. Știi cum era când venea vorba despre asta.

— Mândră, preciză Buckman, aprinzând cu greutate o țigară.

Tot nu reușea să treacă peste faptul că se trezise plângând. Chiar trebuie s-o fi iubit, își zise. Și tot ceea ce i se păruse că simte era teamă și neplăcere. Și impulsul sexual. De câte ori, gândi, am discutat înainte de a o face. În toți acești ani…

— N-am spus niciodată nimănui în afară de tine, îi zise lui Herb.

— Dar Alys…

— Bine. Ei, atunci e posibil ca unii dintre șefi să știe și, dacă-i pasă, și Directorul!

— Șefii care ți se opun, vorbi Herb, și care știu despre – șovăi – despre incest… vor spune că s-a sinucis. De rușine. Te poți aștepta la așa ceva. Iar ei vor lăsa informația să transpire în presă.

— Așa crezi?

Da, gândi Buckman, ar fi o poveste grozavă. Căsătoria generalului de poliție cu sora lui, binecuvântată cu un copil secret, ascuns în Florida. Generalul și sora lui trecând drept soț și soție în Florida, când sunt cu fiul lor. Și băiatul: produsul a ceea ce trebuie să fie o moștenire genetică denaturată.

— Ceea ce vreau să înțelegi, continuă Herb, și mă tem că va trebui să te ocupi de asta acum, când nu e momentul ideal, cu Alys moartă de curând și…

— Este legistul, încheie Buckman. Ne aparține, acolo, la Academie.

Nu înțelegea unde voia să ajungă Herb.

— O să spună că a fost o supradoză dintr-un drog semitoxic, așa cum a sugerat deja.

— Dar luată intenționat, completă Herb. O doză sinucigașă.

— Ce vrei să fac eu?

Herb răspunse:

— Silește-l – ordonă-i! – să ajungă la un verdict al anchetei de crimă.

Atunci înțelese. Mai târziu, când și-ar fi învins o parte din suferință, s-ar fi gândit singur la asta. Dar Herb Maime avea dreptate: problema trebuia înfruntată acum. Chiar înainte de a se întoarce la Academie și la echipele lor.

— Atunci, putem spune, adăugă Herb, că…

— Că elemente din interiorul ierarhiei poliției, ostile politicii mele privitoare la tabere și lagăre de muncă, s-au răzbunat asasinându-mi sora, vorbi Buckman cu încordare.

Îi îngheța sângele în vine că trebuia să se gândească deja la asemenea lucruri. Dar…

— Cam așa ceva, încuviință Herb. Niciun nume rostit clar. Adică, niciun șef. Să sugerăm doar că au angajat pe cineva s-o facă. Sau i-au ordonat s-o facă unui polițist subaltern, dornic să avanseze în grad. Nu ești de acord că am dreptate? Și trebuie să acționăm rapid; să declarăm asta imediat. Îndată ce ajungem la

Academie, trebuie să trimiți o comunicare tuturor șefilor și Directorului, afirmând acest lucru.

Trebuie să transform o tragedie personală groaznică într-un avantaj, își dădu seama Buckman. Să profit de pe urma morții accidentale a propriei mele surori. Dacă *a fost* accidentală…

— Poate că e adevărat, rosti el.

Era posibil ca șeful Holbein, de exemplu, care-l ura din tot sufletul, să fi aranjat întreaga tărășenie.

— Nu, replică Herb. Nu-i adevărat. Dar pornește o anchetă. Și trebuie să găsești pe cineva căruia să i-o pui în cârcă; trebuie să aibă loc un proces.

— Da, încuviință el posomorât.

Cu toate zorzoanele. Încheiat cu o execuție, cu multe sugestii sumbre în comunicatele de presă potrivit cărora erau implicate „autorități superioare” care, din cauza poziției lor, nu puteau fi atinse. Iar Directorul, să sperăm, avea să-și exprime în mod oficial compătimirea pentru tragedie și speranța că cei vinovați vor fi găsiți și pedepsiți.

— Îmi pare rău că trebuie să aduc vorba despre asta atât de curând, se scuză Herb. Dar te-au retrogradat de la șef de poliție la general; dacă povestea incestului ajunge să fie crezută în mod public, s-ar putea să fie capabili să te silească să te retragi. Desigur, chiar dacă luăm noi inițiativa, tot ar putea difuza povestea incestului. Să sperăm că ești rezonabil de bine acoperit.

— Am făcut tot ce era posibil, răspunse Buckman.

— Cui i-o punem în cârcă? întrebă Herb.

— Lui Holbein și lui Ackers.

Ura lui față de cei doi era la fel de mare cu a lor pentru el; măcelăriseră, cu cinci ani în urmă, peste cinci mii de studenți în campusul Stanford, o ultimă – și inutilă – atrocitate din acea atrocitate a atrocităților, Al Doilea Război Civil.

— Nu mă refer la cine-a plănuit. Asta-i limpede; după cum spui, Holbein, Ackers și ceilalți. Mă refer la cine i-a injectat efectiv drogul…

— Plevușcă, răspunse Buckman. Vreun prizonier politic dintr-unul dintre lagărele de muncă forțată.

Nu prea conta. Era bun oricine dintr-un milion de deținuți din lagăre sau orice student dintr-un kibbutz muribund.

— Eu aș zice s-o pui pe seama cuiva mai sus-pus, sugeră Herb.

— De ce?

Buckman nu reușea să-i urmărească gândurile.

— Pentru că așa se face mereu; sistemul culege întotdeauna un necunoscut lipsit de importanță, apoi…

— Alege pe unul dintre prietenii ei. Cineva care i-ar fi putut fi egal. De fapt, alege pe cineva bine-cunoscut. De fapt, pe cineva din domeniul actoriei de-aici, din zonă; ei îi plăcea să se culce cu celebrități!

— De ce să fie cineva important?

— Ca să-i legi pe Holbein și Ackers de lepădăturile alea drogate și degenerate, amatoare de orgii prin telefon, cu care-și pierdea ea vremea!

Herb părea acum sincer furios; Buckman, surprins, îi aruncă o privire.

— Cei care-au omorât-o cu adevărat. Prietenii ei sectanți… Alege pe cineva cât mai sus-pus cu putință. Atunci o să ai ceva serios de pus în spinarea șefilor. Gândește-te la scandalul care-o să se iște. Holbein făcând parte din rețeaua telefonică…

Buckman își stinse țigara și aprinse alta, cugetând între timp. Ceea ce trebuie să fac, își dădu el seama, este să provoc un scandal mai mare decât al lor. Povestea mea trebuie să fie mai revoltătoare decât a lor.

Și o să fie nevoie de o poveste grozavă.

25.

În șirul său de încăperi din clădirea Academiei de Poliție din Los Angeles, Felix Buckman punea în ordine note, scrisori și documente de pe birou, alegându-le mecanic pe cele care cereau atenția lui Herb Maime și dându-le deoparte pe cele care mai puteau aștepta. Lucra repede, fără un interes real. În timp ce examina diversele hârtii, Herb, în propriul lui birou, începea să bată la mașină prima declarație neoficială pe care Buckman avea s-o facă publică, referitoare la moartea surorii sale.

Amândoi terminară după o scurtă perioadă și se întâlniră în biroul principal al lui Buckman, acolo unde acesta își desfășura activitățile importante. La uriașa mobilă de stejar.

Așezat în spatele biroului, citi de la un capăt la altul prima ciornă a lui Herb.

— Chiar trebuie să facem așa ceva? întrebă, când termină de citit.

— Da, răspunse Herb. Dacă n-ai fi atât de năucit de durere, ai fi primul care s-o recunoască. Faptul că ești capabil să vezi limpede chestiuni de felul ăsta te-a menținut la nivelul de decizie; dacă n-ai fi avut această calitate, te-ar fi retrogradat acum cinci ani la gradul de maior, la școala de instrucție.

— Atunci, public-o, hotărî Buckman. Stai!

Îi făcu semn lui Herb să se întoarcă.

— Îl citezi pe legist. N-o să știe presa că investigația legistului nu putea fi terminată atât de repede?

— Antedatez momentul morții. Precizez că a avut loc ieri. Din acest motiv.

— E necesar?

Herb răspunse cu simplitate:

— Declarația noastră trebuie să fie prima. Înaintea declarației lor. Iar ei n-o să aștepte să se termine ancheta legistului.

— În ordine, încuviință Buckman. Public-o!

•

Peggy Beason intră în biroul lui, ținând în mână câteva note secrete ale poliției și un dosar galben.

— Domnule Buckman, spuse ea, nu vreau să vă deranjez într-un asemenea moment, dar astea…

— O să mă uit peste ele, o întrerupse Buckman.

Dar asta-i tot, își zise. Apoi mă duc acasă.

Peggy adăugă:

— Știu că ați căutat dosarul ăsta în mod special. La fel și inspectorul McNulty. Abia a sosit, acum vreo zece minute, de la banca centrală de date.

Puse dosarul în fața lui, pe sugativa de pe birou.

— Dosarul Jason Taverner…

Uluit, Buckman comentă:

— Dar nu există niciun dosar Jason Taverner!

— Aparent, cineva l-a scos la iveală, replică Peggy. Oricum, abia l-au transmis prin telegraf, așa că până acum trebuie să-l fi

căpătat înapoi. Nu există nicio notă de explicații; banca centrală de date doar…

— Pleacă și lasă-mă să mă uit la el, îi tăie vorba Buckman.

Fără zgomot, Peggy Beason ieși din birou, închizând ușa după ea.

— N-ar fi trebuit să vorbesc așa cu ea, îi zise Buckman lui Herb Maime.

— E de înțeles.

Deschizând dosarul Jason Taverner, Buckman descoperi o fotografie publicitară lucioasă, de douăzeci pe treisprezece centimetri.

Prinsă cu o agrafă, o notiță spunea: *Prin amabilitatea Jason Taverner Show, în fiecare marți la ora nouă, pe NBC.*

— Sfinte Dumnezeule, exclamă Buckman.

Zeii, gândi el, se joacă cu noi. Smulgându-ne aripile.

Aplecându-se deasupra, Herb se uită ca să vadă și el. Împreună, priviră cu ochii mari fotografia publicitară, fără niciun cuvânt, până când Herb spuse în sfârșit:

— Să vedem ce altceva mai este.

Buckman aruncă deoparte fotografia cu notița ei, citi prima pagină din dosar.

— Câți telespectatori? întrebă Herb.

— Treizeci de milioane, răspunse Buckman.

Întinzând mâna, ridică receptorul.

— Peggy, vorbi el, prinde-mi filiala NBC-Taverner de aici, din L.A. – KNBC sau cum s-o chema… Fă-mi legătura cu unul dintre directorii rețelei, cu cât mai sus-pus cu atât mai bine. Spune-le că suntem noi.

— Da, domnule Buckman.

O clipă mai târziu, un chip cu aer competent apăru pe ecranul telefonului și în urechea lui Buckman o voce rosti:

— Da, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule general?

— Transmiteți *Jason Taverner Show*? întrebă Buckman.

— În fiecare marți seara, de trei ani deja. La ora nouă fix.

— Ați difuzat-o vreme de *trei ani*?

— Da, domnule general.

Buckman închise telefonul.

— Atunci, ce făcea Taverner în Watts, întrebă Herb Maime, cumpărând carduri de identitate falsificate?

Buckman replică:

— N-am putut nici măcar să obținem un certificat de naștere. Am căutat în fiecare bancă de date care există, în fiecare fișier de ziar. Ai auzit vreodată de *Jason Taverner Show* pe NBC la ora nouă, marți seara?

— Nu, răspunse Herb cu prudență, șovăind.

— Dar nu ești sigur?

— Am vorbit atât de mult despre Taverner...

— N-am auzit niciodată de asta, insistă Buckman. Și mă uit în fiecare seară două ore la televizor. Intre opt și zece.

Reveni la pagina următoare din dosar, aruncând prima filă; aceasta căzu pe podea și Herb o recuperă.

Pe a doua pagină se afla o listă de discuri pe care Jason Taverner le înregistrase de-a lungul anilor, dând titlul, numărul de catalog și data. O privi fix, fără s-o vadă; mergea înapoi cu nouăsprezece ani.

Herb observă:

— Ne-a zis că e cântăreț. Și pe unul dintre cardurile de identitate scria că e membru în Sindicatul Muzicienilor. Așa că partea asta e adevărată.

— Totul e adevărat, rosti cu asprime Buckman.

Trecu la pagina trei. Aceasta destăinuia situația financiară a lui Jason Taverner, sursele și mărimea venitului său.

— Mult mai mult decât câștig eu, remarcă Buckman, în calitate de general de poliție. Mai mult decât câștigăm tu și cu mine, la un loc.

— Avea bani din belșug când l-am adus aici. Și i-a dat lui Kathy Nelson o grămadă de bani. Îți aduci aminte?

— Da, Kathy i-a spus asta lui McNulty; îmi aduc aminte din raportul lui McNulty.

Buckman medită, îndoind fără să se gândească marginea paginii de xerox. Apoi se opri. Brusc.

— Ce e? întrebă Herb.

— Asta-i o copie xerox. Dosarul din banca centrală de date nu e scos niciodată; numai copiile sunt trimise în afară.

Herb zise:

— Dar trebuie să fie scos ca să fie xeroxat...

— Timp de cinci secunde, replică Buckman.

— Nu știu, zise Herb. Nu-mi cere să explic. Nu știu cât durează.

— Ba sigur că știi. Știm cu toții. Ne-am uitat de-un milion de ori cum se face. Se întâmplă în fiecare zi.

— Atunci, computerul a greșit.

Buckman continuă:

— Bine… N-a avut niciodată nicio apartenență politică; e absolut curat. Bravo lui!

Răsfoi mai departe prin dosar.

— S-a încurcat cu mafia pentru o vreme. A avut pistol, dar deținea permis pentru el. A fost dat în judecată acum doi ani de un telespectator care a afirmat că un scheci despre o pană de curent era o imitație după o scriere a lui. Cineva pe nume Artemus Franks, care locuiește în Des Moines. Avocații lui Taverner au câștigat.

Citi din dosar ici și colo, fără să caute nimic în mod special, doar minunându-se.

— Înregistrarea lui cu numărul patruzeci și cinci, „Nowhere Nuthin’ Fuck-up”, care e ultima, s-a vândut în peste două milioane de exemplare. Ai ascultat vreodată cântecul ăsta?

— Nu știu, răspunse Herb.

Buckman îl țintui cu privirea câteva clipe.

— Eu n-am auzit niciodată de el. Asta-i diferența dintre noi doi, Maime… Tu nu ești sigur. Eu sunt.

— Ai dreptate, replică Herb. Dar chiar nu știu, în acest moment. Găsesc totul foarte încurcat și avem altă treabă; trebuie să ne gândim la Alys și la raportul legistului. Ar trebui să vorbim cu el cât mai curând posibil. Probabil este încă în casă; o să-l sun și-atunci poți…

— Taverner, îl întrerupse Buckman, era cu ea când a murit!

— Da, știm asta. Chancer a confirmat. Ai ajuns la concluzia că nu era important. Dar eu cred că, pentru orice eventualitate, ar trebui să-l aducem aici și să vorbim cu el. Să vedem ce are de spus…

— E posibil ca Alys să-l fi cunoscut dinainte de ziua de azi? se întrebă Buckman.

Gândi: Da, întotdeauna i-au plăcut cei de Rang Șase, în special cei din domeniul divertismentului. Cum ar fi Heather Hart. Ea și cu femeia asta, Hart, avuseseră o aventură de trei luni, cu doi ani în urmă… O relație despre care era cât pe ce să nu aud; au trecut-o sub tăcere cu mult succes. A fost singura dată când Alys și-a ținut gura.

Văzu apoi în dosarul lui Jason Taverner o mențiune despre Heather Hart; ochii i se fixară asupra ei, în timp ce se gândea la Heather. Fusese amanta lui Taverner vreun an de zile.

— La urma urmei, comentă Buckman, amândoi sunt de Rang Șase.

— Taverner și cu cine?

— Heather Hart. Cântăreața. Dosarul e adus la zi; aici scrie că Heather Hart a apărut la emisiunea lui Jason Taverner săptămâna asta. Invitat special.

Aruncă dosarul departe de el și scotoci în buzunarul de la haină după țigări.

— Uite…

Herb îi întinse pachetul lui.

Buckman se frecă pe bărbie, apoi zise:

— Hai s-o aducem și pe femeia asta, Hart. Împreună cu Taverner.

— Bine.

Dând din cap, Herb scrise o notiță în obișnuitul lui carnețel din buzunarul de la vestă.

— Jason Taverner, rosti Buckman încetișor, ca pentru sine, a fost cel care a ucis-o pe Alys. Gelos din cauza lui Heather Hart. A aflat despre relația lor…

Herb Maime clipi.

— Nu e bine?

Buckman ridică privirea către Herb Maime, neclintit.

— E bine, răspunse Herb Maime după un timp.

— Motiv. Prilej. Un martor: Chancer, care poate depune mărturie că Taverner a ieșit în fugă, speriat, și a încercat să pună mâna pe cheile de la aeromobilul lui Alys. Și apoi, când Chancer a intrat în casă pentru a cerceta, când i-au fost stârnite bănuielile, Taverner a luat-o la fugă și a evadat. Cu Chancer trăgând peste capul lui și strigându-i să se oprească.

Herb dădu din cap. În tăcere.

— Asta e, conchise Buckman.

— Vrei să-l ridicăm imediat?

— Cât mai curând posibil.

— O să anunțăm toate punctele de control. Emite un mandat de aducere. Dacă mai e în Los Angeles, s-ar putea să reușim să-l prindem cu o proiecție EEG dintr-un elicopter. O potrivire de

tipare, așa cum încep să facă acum la New York. De fapt, putem aduce un elicopter al poliției din New York, doar pentru asta.

Buckman încuviință.

— Bine.

— O să spunem că Taverner a fost implicat în orgiile ei?

— N-a fost nicio orgie, replică Buckman.

— Holbein și ai lui o să...

— Lasă-i să dovedească, spuse Buckman. Aici, la o instanță din California. Unde avem noi jurisdicție.

Herb întrebă:

— De ce Taverner?

— Trebuie să fie cineva, răspunse Buckman, mai mult pentru sine; își împleti degetele dinaintea lui, pe suprafața biroului mare, antic, de stejar. Apăsă convulsiv degetele unul contra altuia, încordându-le cu toată puterea de care dispunea.

— Întotdeauna, întotdeauna, adăugă el, trebuie să fie cineva. Iar Taverner e cineva important. Exact cum îi plăcea ei. De fapt, de aceea era acolo; e tipul de celebritate pe care-l prefera ea. Și – ridică ochii – de ce nu? O să se potrivească foarte bine.

Da, de ce nu, gândi, și continuă cu înverșunare să-și apese degetele din ce în ce mai puternic unele de altele, pe biroul din fața lui.

26.

Pășind pe trotuar, departe de apartamentul lui Mary Anne, Jason Taverner își zise: Mi s-a întors norocul. A revenit totul, tot ce-am pierdut. Slavă Domnului!

Sunt omul cel mai fericit din toată lumea asta nenorocită, vorbi în sinea lui. E cea mai grozavă zi din viața mea. Se gândi: nu apreciezi ceea ce ai până când nu pierzi, până când, dintr-odată, nu mai ai. Ei bine, pentru două zile am pierdut ce-aveam, dar totul s-a întors și acum apreciez.

Ținând strâns cutia cu oala făcută de Mary Anne, ieși în grabă pe stradă ca să facă semn unui taxi aflat în trecere.

— Unde vă duc, domnule? întrebă taxiul, în timp ce-i deschidea portiera.

Gâfâind de oboseală, Jason urcă închizând portiera cu mâna.

— Norden Lane 803, ceru el, în Beverly Hills.

Adresa lui Heather Hart. Se întorcea în sfârșit la ea. Și așa cum era el în realitate, nu cum și-l imaginase ea în timpul ultimelor două zile oribile.

Taxiul urcă către cer, huruind, și el se rezemă recunoscător, simțindu-se și mai obosit decât în apartamentul lui Mary Anne. Se întâmplaseră atâtea... Ce pățise Alys Buckman? se întrebă. Ar trebui să încerce să ia din nou legătura cu generalul Buckman? Dar până acum probabil că a aflat. Și ar trebui să stau departe de povestea asta. O vedetă a televiziunii și a lumii muzicale n-ar trebui să se amestece în probleme compromițătoare, își dădu el seama. Presa de scandal, reflectă el, e gata întotdeauna să le stoarcă din răsputeri.

Dar îi datorez ceva, gândi. A scos dispozitivele alea electronice pe care mi le-au plantat *polii* înainte de a apuca să ies din clădirea Academiei de Poliție.

Acum însă n-o să mă caute. Mi-am recăpătat identitatea; sunt cunoscut pe întreaga planetă. Treizeci de milioane de telespectatori pot depune mărturie pentru existența mea fizică și legală.

N-o să trebuiască să mă mai tem niciodată de vreun punct de control la întâmplare, își spuse, și închise ochii, moțăind.

— Am ajuns, domnule, vorbi brusc taxiul.

Ochii i se deschiseră și își îndreptă spatele. Deja? Aruncând o privire afară, văzu complexul de apartamente în care-și avea Heather Hart ascunzătoarea de pe Coasta de Vest.

— O, da, replică el, îndesând mâna în haină după sulul de bani de hârtie. Mulțumesc!

Plăti taxiul și acesta deschise portiera ca să-l lase să iasă. Simțindu-se din nou binedispus, întrebă:

— Dacă n-aș fi avut banii pentru cursă ai fi deschis ușa?

Taxiul nu răspunse. Nu fusese programat pentru o asemenea întrebare. Dar de ce naiba să-i pese? Avea banii.

Porni pe trotuar, apoi de-a lungul aleii pavate cu rondele de sequoia către holul principal al structurii de elită cu zece etaje care plutea, pe jeturi de aer comprimat, la vreun metru de sol. Plutirea le oferea locatarilor o senzație permanentă de legănare blândă, ținuți parcă la sânul unei mame gigantice. Îi plăcuse

întotdeauna asta. În Est nu prinsese, dar aici, pe coastă, era o modă costisitoare.

Apăsând butonul de la apartamentul ei, ținu cutia de carton pe vârfurile ridicate ale mâinii drepte. Mai bine nu, hotărî el; s-ar putea s-o scap, așa cum am pățit mai înainte, cu cealaltă. Dar n-am s-o scap; acum am mâinile sigure.

O să-i dau lui Heather blestemata de vază. Un cadou pe care i l-am luat pentru că-i înțeleg gustul desăvârșit.

Ecranul locuinței lui Heather se aprinse și pe el apăru un chip de femeie, uitându-se la el. Susie. Menajera lui Heather.

— O, domnule Taverner, exclamă ea și deschise imediat zăvorul de la ușă, acționat din interiorul zonei de securitate maximă.

— Intrați. Heather a ieșit, dar…

— O să aștept, spuse el.

Traversă holul până la lift, apăsă butonul de urcare, apoi așteptă.

O clipă mai târziu, Susie ținea deschisă pentru el ușa locuinței lui Heather. Cu pielea închisă la culoare, drăguță și scundă, îl salută așa cum îl salutase întotdeauna: cu căldură. Și… familiaritate.

— Bună, zise el și intră.

— Așa cum vă spuneam, vorbi Susie, Heather a ieșit la cumpărături, dar ar trebui să se-ntoarcă până la ora opt. Azi are mult timp liber și mi-a spus că vrea să profite cât mai bine de el, pentru că are programată o mare ședință de înregistrări cu RCA, în a doua parte a săptămânii.

— Nu mă grăbesc, rosti el cu sinceritate.

Ducându-se în camera de zi, puse cutia de carton pe măsuța de cafea, exact în centru, unde era sigur că Heather avea s-o vadă.

— O să ascult niște zgomot cuadrofonic, spuse el. Dacă nu-i nicio problemă.

— Nu așa faceți mereu? comentă Susie. Trebuie să plec și eu; am programare la dentist la patru și un sfert și e tocmai în partea cealaltă a Hollywoodului.

El o înconjură cu brațul și o apucă de sânul drept, ferm la atingere.

— Suntem ațâțat azi, observă Susie, încântată.

— Hai să ne facem de cap, propuse el.

— Sunteți prea înalt pentru mine, replică Susie și plecă să reia indiferent-ce-făcea atunci când sunase el.

Ajuns la fonograf, căută printr-un teanc de albume ascultate de curând. Niciunul dintre ele nu-l atrăgea, așa că se aplecă și cercetă cotoarele întregii colecții. De acolo scoase câteva dintre albumele lui Heather și vreo două de-ale lui. Pe acestea le așeză unul peste altul pe mecanismul de schimbare automată și le puse în mișcare. Brațul coborî și sunetul discului *The Heart of Hart*, unul dintre favoritele lui, se strecură și răsună prin sufrageria largă, cu toate draperiile sporind tonurile cuadrofonice naturale, marcate cu măiestrie din loc în loc.

Se întinse pe canapea, își scoase pantofii și se instală comod. Am făcut o treabă al naibii de bună când am înregistrat asta, își zise, aproape cu voce tare. Sunt mai istovit decât am fost vreodată în viața mea, își dădu el seama. Mescalina are un asemenea efect asupra mea. Aș putea dormi o săptămână. Poate c-o s-o și fac… Pe sunetul vocii noastre. De ce n-am înregistrat niciodată un album împreună? se întrebă. O idee bună. S-ar vinde bine. Închise ochii. Vânzări duble, iar Al ar putea obține promovare de la RCA. Dar eu sunt sub contract la Reprise… Ei bine, se poate rezolva. E mult de lucru. Totul. Dar, gândi el, merită.

Cu ochii închiși, rosti:

— Și acum, sunetul lui Jason Taverner…

Mecanismul lăsă să cadă următorul disc. Deja? se întrebă. Se ridică în capul oaselor și se uită la ceas. Moțăise cât durase *The Heart of Hart,* abia dacă auzise. Lăsându-se iar pe spate, închise încă o dată ochii. Dorm, se gândi, pe sunetul meu. Vocea, intensificată de suprapunerea a două linii melodice cântate de chitare și coarde, vibra în jurul lui.

Întuneric. Cu ochii deschiși, se ridică, știind că trecuse mult timp.

Tăcere. Mecanismul schimbase tot teancul, ore întregi. Cât era ceasul?

Bâjbâind, dădu peste o veioză familiară, descoperi comutatorul, o aprinse.

Ceasul arăta zece și jumătate. Îi era frig și foame. Unde-i Heather? se întrebă, pipăindu-și pantofii. Am picioarele reci și umede și stomacul gol. Poate că… Ușa de la intrare se deschise brusc. În cadrul ei stătea Heather, în haina cheruba, ținând în

mână un exemplar din *L.A. Times.* Chipul, rigid și pământiu, îl înfrunta ca o mască mortuară.

— Ce e? întrebă, înspăimântat.

Venind spre el, Heather îi întinse ziarul. În tăcere.

În tăcere îl luă și el. Îl citi.

PERSONALITATE A TELEVIZIUNII
CĂUTATĂ ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA SURORII
GENERALULUI *POL*

— Ai omorât-o pe Alys Buckman? vorbi Heather cu voce scrâșnită.

— Nu, răspunse el, citind articolul.

> *Populara personalitate de televiziune Jason Taverner, vedetă a propriei sale emisiuni de varietăți cu durata de o oră, seara, este bănuită de către Departamentul de Poliție din Los Angeles că ar fi fost profund implicată în ceea ce experții* poli *afirmă că este o crimă din răzbunare atent plănuită, a anunțat astăzi Academia de Poliție. Taverner, în vârstă de patruzeci și doi de ani, este căutat atât de*…

Se opri din citit, mototoli cu violență ziarul.

— Rahat, exclamă apoi.

Trăgând aer în piept, se cutremură. Cu violență.

— Îi dă vârsta de treizeci și doi de ani, comentă Heather. Știu sigur că are… avea… treizeci și patru.

— Am văzut, spuse Jason. Am fost în casă.

Heather zise:

— N-am știut că o cunoșteai…

— Abia am cunoscut-o. Astăzi.

— Azi? Chiar azi? Mă îndoiesc.

— E adevărat. Generalul Buckman m-a interogat în clădirea Academiei, iar ea m-a oprit când plecam. Îmi plantaseră o mulțime de dispozitive electronice de urmărire, inclusiv…

— Fac asta numai studenților, îl contrazise Heather.

El termină:

— Și Alys le-a scos. Apoi m-a invitat acasă la ei.

— Și a murit!

— Da, încuviință el. I-am văzut corpul ca un schelet îngălbenit și uscat, iar asta m-a speriat; ai al naibii de multă dreptate că m-a speriat. Am plecat de-acolo cât de repede am putut. Tu n-ai fi plecat?

— De ce-ai văzut-o ca pe un schelet? Voi doi luaserăți vreun soi de drog? Ea lua tot timpul, așa că presupun c-ai luat și tu.

— Mescalină, răspunse Jason. Așa mi-a zis ea, dar nu cred c-a fost asta.

Aș dori să știu ce-a fost, își spuse, cu teama încă înghețându-i inima. Este tot ce mi se întâmplă o halucinație provocată de drog, ca și priveliștea scheletului? Trăiesc momentul de față sau sunt încă în acea mizerabilă cameră de hotel? Gândi: Doamne, Dumnezeule, *ce mă fac acum*?

— Mai bine te predai, sugeră Heather.

— Nu mi-o pot pune mie în spinare, replică el.

Dar știa mai bine. În ultimele două zile, învățase multe despre poliția care le conducea societatea. Moștenirea celui de-Al Doilea Război Civil, reflectă el. De la porci la *poli.* Într-un singur salt ușor…

— Dacă n-ai făcut-o tu, n-o să te acuze. *Polii* sunt corecți. Nu-i ca și cum ar fi niște *nați* pe urmele tale.

Jason netezi ziarul, mai citi puțin.

> … *se crede că este o supradoză dintr-un amestec chimic toxic, administrat de Taverner în timp ce domnișoara Buckman fie că dormea, fie că se afla într-o stare*…

— Au indicat că momentul morții a fost ieri, observă Heather. Unde erai ieri? Am sunat la apartamentul tău și n-am primit niciun răspuns. Și-ai zis chiar acum că…

— N-a fost ieri. A fost azi, mai devreme.

Totul devenise nefiresc; se simțea imponderabil, ca și cum ar fi plutit împreună cu apartamentul într-un cer al uitării fără margini.

— L-au antedatat. Am avut o dată la emisiune un expert de la laboratorul *polilor* și după emisiune mi-a spus cum…

— Taci din gură! i-o reteză Heather, tăios.

El se opri din vorbit. Și se ridică în picioare. Neajutorat. Așteptând.

— E ceva despre mine în articol, vorbi Heather printre dinții încleștați. Uită-te pe verso!

Ascultător, se duse pe pagina respectivă, la continuarea articolului.

> … *ca ipoteză, angajații poliției au prezentat teoria că relația dintre Heather Hart, și ea o personalitate populară din televiziune și muzică, și domnișoara Buckman a declanșat accesul răzbunător al lui Taverner în care*…

Jason întrebă:

— Ce fel de relație ai avut cu Alys? La cum o cunosc…

— Ai zis că n-o cunoșteai. Ai zis că abia azi ai cunoscut-o.

— Era ciudată. Sincer, cred că era lesbiană. Tu și cu ea ați avut o relație sexuală?

Își auzi glasul ridicându-se; nu-l putea controla.

— Asta-i ceea ce sugerează articolul. Nu-i așa?

Forța loviturii lui Heather îi urzică fața; se dădu înapoi fără să vrea, ținându-și mâinile ridicate ca să se apere. Nu mai fusese niciodată plesnit astfel, își dădu el seama. Durea ca naiba… Îi țiuiau urechile.

— Bine, șopti Heather. Lovește-mă și tu!

Jason trase brațul înapoi, strânse pumnul, apoi lăsă mâna să cadă, descleștându-și degetele.

— Nu pot. Aș vrea să fiu în stare. Ai noroc.

— Bănuiesc că am. Dacă ai ucis-o, cu siguranță ai putea să mă omori și pe mine. Ce ai de pierdut? O să te gazeze oricum.

— Nu mă crezi. Că n-am făcut-o eu…

— Asta nu contează. Ei cred c-ai făcut-o. Chiar dacă scapi, înseamnă sfârșitul afurisitei tale de cariere, și al carierei mele, de altfel. Suntem terminați; pricepi? Îți dai seama ce-ai făcut?

Țipa la el acum; înspăimântat, se apropie de ea, apoi, pe măsură ce volumul glasului femeii creștea, se retrase iarăși. Perplex.

— Dacă aș putea vorbi cu generalul Buckman, spuse el, poate că aș reuși să…

— *Fratele* ei? Ai de gând să cauți ajutor la el?

Heather se apropie cu pași apăsați, cu degetele crispate ca niște gheare.

— E conducătorul comisiei care investighează crima. De îndată ce legistul a raportat că a fost omucidere, generalul Buckman a anunțat că el personal preia sarcina incidentului – nu reușești să citești tot articolul? Eu l-am citit de zece ori pe drum încoace; l-am luat din Bel Air, după ce mi-am cumpărat noua meșă, cea pe care au comandat-o pentru mine din Belgia. A sosit în sfârșit. Și-acum, uite… Ce mai contează?

Întinzând mâinile, Jason încercă s-o îmbrățișeze. Țeapănă, ea se trase deoparte.

— N-o să mă predau, vorbi el.

— Fă ce vrei…

Vocea ei coborâse până la nivelul unei șoapte aspre.

— Nu-mi pasă. Doar pleacă! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. Aș dori să fiți morți amândoi, și tu, și ea. Scorpia aia slăbănoagă – nu mi-a adus niciodată decât necazuri. Până la urmă, a trebuit s-o arunc afară, eu personal; se agăța de mine ca o lipitoare.

— Era bună la pat? întrebă el și se trase înapoi când mâna lui Heather se ridică iarăși, cu degetele dibuind după ochii lui.

O perioadă, niciunul dintre ei nu scoase vreo vorbă. Stătură în picioare unul lângă altul. Jason îi auzea răsuflarea, alături de a lui. Fluctuații repezi, zgomotoase ale aerului. Înăuntru, afară, înăuntru, afară. Închise ochii.

— Faci ce vrei, zise Heather brusc. Eu o să mă predau la Academie.

— Te vor și pe tine? întrebă el.

— Nu poți să citești tot articolul? Chiar nu ești în stare? Vor mărturia mea. Cum ar fi… despre cum te simțeai tu în legătură cu relația mea cu Alys. Știa toată lumea că tu și cu mine ne culcam împreună atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-am știut despre relația ta.

— O să le spun asta. Când… – șovăi, apoi continuă – când ai aflat?

— Din ziarul ăsta, răspunse el. Chiar acum.

— N-ai știut despre asta ieri, când a fost ucisă?

Auzind asta, se lăsă păgubaș; nicio speranță, își zise. Era ca și cum ar fi trăit într-o lume de cauciuc. Totul ricoșa. Își schimba forma de îndată ce atingeai sau chiar te uitai.

— Astăzi deci, conchise Heather. Dacă asta-i ceea ce crezi… Dacă cineva trebuie să știe, tu ești acela.

— La revedere, spuse el.

Așezându-se, își pescui pantofii din spatele canapelei, și-i puse, legă șireturile, se ridică în picioare. Apoi întinse mâna și luă cutia de carton de pe măsuța de cafea.

— Pentru tine, spuse el și i-o aruncă.

Heather încercă s-o prindă; cutia o lovi în piept și apoi căzu pe podea.

— Ce e? întrebă.

— Deja am uitat.

Așezându-se în genunchi, Heather luă cutia, o deschise, scoase niște ziare și vaza cu email albastru. Nu se spărsese.

— O, exclamă ea încet.

Ridicându-se, o cercetă; o ținu la lumină.

— E incredibil de frumoasă, zise ea. Mulțumesc.

Jason spuse:

— N-am omorât-o pe femeia aceea!

Îndepărtându-se de el, Heather puse vaza pe un raft înalt cu bibelouri. Nu scoase nicio vorbă.

— Ce pot face, întrebă el, dacă nu să plec?

Așteptă, dar Heather tot nu zise nimic.

— Nu poți vorbi? insistă el.

— Sună-i, răspunse ea. Și spune-le că ești aici.

Jason ridică receptorul, formă numărul operatorului.

— Vreau să-mi faci legătura cu Academia de Poliție din Los Angeles, îi ceru operatorului. Cu generalul Felix Buckman. Spune-i că-l sună Jason Taverner.

Operatorul tăcea.

— Alo?

— Puteți forma numărul direct, domnule.

— Vreau s-o faci tu, stărui Jason.

— Dar, domnule…

— Te rog…

27.

Phil Westerburg, legistul-șef adjunct al Agenției de Poliție din Los Angeles, îi spuse generalului Felix Buckman, superiorul său:

— Pot să explic mai bine drogul în felul ăsta. N-ai auzit de el pentru că n-a intrat încă în uzul curent; trebuie să-l fi șterpelit din laboratorul pentru activități speciale al Academiei.

Desenă ceva pe o bucată de hârtie.

— Curbarea timpului este o funcție a creierului. Este o structuralizare a percepției și a orientării.

— Ce-a ucis-o? întrebă Buckman.

Era târziu și-l durea capul. Își dorea ca ziua să se termine; își dorea ca toți și toate să dispară.

— O supradoză? vru el să știe.

— N-avem nicio modalitate de a determina încă ce anume ar constitui o supradoză de KR-3. În acest moment este testat pe voluntari deținuți în lagărul de muncă forțată San Bernardino, dar până acum… – Westerburg continuă să deseneze – oricum, așa cum explicam… Curbarea timpului e o funcție a creierului și are loc atâta vreme cât creierul primește informații. Acum, știm că un creier nu poate funcționa dacă nu poate curba și spațiul în aceeași măsură… dar de ce, nu știm încă. Probabil are de-a face cu instinctul de a stabiliza realitatea într-un asemenea mod încât secvențele să poată fi ordonate în termeni de înainte-și-după – acesta ar fi timpul – și, mai important, de ocupare a spațiului, cum ar fi un obiect tridimensional comparat cu, să zicem, un desen al acelui obiect…

Îi arătă lui Buckman desenul. Nu însemna nimic pentru el. Îl privi absent și se întrebă unde ar putea găsi, la o oră atât de târzie din noapte, niște darvon pentru durerea de cap. O fi avut Alys vreo pastilă? Ascundea atât de multe pastile…

Westerburg continuă:

— Acum, un aspect al spațiului este că orice unitate de spațiu dată exclude toate celelalte unități date; dacă un obiect este acolo, nu poate fi aici. La fel, în timp, dacă un eveniment are loc înainte, nu se poate petrece și după.

Buckman întrebă:

— N-ar putea asta să aștepte până mâine? La început, ai zis că o să fie nevoie de douăzeci și patru de ore pentru a întocmi un raport despre ce toxină, exact, a fost folosită. Douăzeci și patru de ore îmi este suficient.

— Dar ai cerut să grăbim analiza, spuse Westerburg. Ai vrut să începem imediat autopsia. La două și zece în după-amiaza asta, când am fost chemat prima oară în mod oficial.

— Așa am făcut? comentă Buckman.

Da, gândi el, așa e. Înainte ca șefii să apuce să se pună de acord cu povestea lor.

— Numai să nu faci desene, adăugă el. Mă dor ochii. Vorbește-mi doar…

— Exclusivitatea spațiului, am învățat noi, este doar o funcție a creierului în timp ce manevrează percepțiile. Ordonează datele în termeni de unități spațiale reciproc restrictive. Milioane de date. Teoretic, trilioane, de fapt. Dar în sine, spațiul nu este exclusiv. De fapt, în sine, spațiul nu există deloc.

— Asta înseamnă…?

Westerburg, abținându-se să deseneze, vorbi mai departe:

— Un drog cum e KR-3 distruge capacitatea creierului de a exclude o unitate de spațiu dintr-o alta. Așa încât aici-versus-acolo se pierde atunci când creierul încearcă să manevreze percepțiile. Nu-și poate da seama dacă un obiect a dispărut sau e încă acolo. Când asta se întâmplă, creierul nu mai poate exclude vectori spațiali alternativi. Deschide întreaga paletă a variației spațiale. Creierul nu-și mai poate da seama care obiecte există și care sunt doar posibilități latente, nespațiale. Drept rezultat, sunt deschise coridoare spațiale concurente, în care intră sistemul de percepții deformate, și un întreg univers nou îi apare creierului a fi în plin proces de creație.

— Înțeleg, spuse Buckman.

De fapt, nici nu înțelegea, nici nu-i păsa. Nu vreau decât să plec acasă, gândi. Și să uit de asta.

— E foarte important, spuse Westerburg cu seriozitate. KR-3 e o realizare majoră. Oricine e afectat de el e silit să perceapă universuri ireale, fie că vrea sau nu. Așa cum am spus, trilioane de posibilități devin teoretic dintr-odată reale; șansa intră în scenă și sistemul de percepții al persoanei alege o posibilitate dintre toate cele care i se oferă. Trebuie să aleagă, pentru că dacă n-ar face-o, universurile concurente s-ar suprapune, iar conceptul de spațiu însuși ar dispărea. Mă urmărești?

Așezat nu prea departe, la propriul său birou, Herb Maime interveni:

— Asta înseamnă că un creier se agață de universul spațial cel mai la îndemână.

— Da, încuviință Westerburg. Ai citit raportul secret de laborator despre KR-3, nu-i așa, domnule Maime?

— Am citit puțin acum o oră, răspunse Herb Maime. Cea mai mare parte era prea tehnică pentru priceperea mea. Dar am observat că efectele drogului sunt trecătoare. Creierul restabilește până la urmă contactul cu obiectele reale din spațiu-timp pe care le percepea înainte.

— Exact, dădu din cap Westerburg. Dar în intervalul în care drogul este activ, subiectul există, sau crede că există…

— Nu este nicio diferență, zise Herb, între cele două. Așa lucrează drogul; elimină această diferență.

— Tehnic vorbind, completă Westerburg. Dar subiectul este înconjurat de un mediu modificat, unul străin de cel anterior, pe care l-a încercat întotdeauna, și care funcționează ca și cum ar fi intrat într-o lume nouă. O lume schimbată în unele aspecte… amploarea schimbării fiind determinată de cât de mare este distanța, ca să-i zicem așa, dintre lumea spațio-temporală pe care o percepea înainte și cea nouă în care este silit să funcționeze.

— Mă duc acasă, anunță Buckman. Nu mai suport nimic din toate astea!

Se ridică în picioare.

— Mulțumesc, Westerburg, adăugă el, întinzând automat mâna către legistul-șef adjunct.

Acesta i-o strânse.

— Pregătește-mi un rezumat, îi ceru lui Herb Maime, și o să mă uit pe el dimineață.

Porni spre ieșire, cu pardesiul gri pe braț. La fel cum îl purta întotdeauna.

— Înțelegi acum ce s-a întâmplat cu Taverner? întrebă Herb.

Oprindu-se, Buckman răspunse:

— Nu.

— A trecut într-un univers în care nu exista. Și noi am trecut împreună cu el pentru că suntem obiectele sistemului său de percepții. Iar apoi, când efectul drogului s-a epuizat, a trecut înapoi. Ceea ce l-a fixat aici n-a fost nimic din ceea ce-a luat sau n-a luat, ci moartea lui Alys. Așa că atunci, desigur, dosarul lui a ajuns imediat la noi de la banca centrală de date.

— Noapte bună, îl salută Buckman.

Ieși din birou, trecu prin încăperea mare, tăcută, plină de pupitre metalice, imaculate, toate la fel, toate golite la sfârșitul

zilei, inclusiv al lui McNulty, apoi se găsi în sfârșit în tubul de urcare, îndreptându-se către acoperiș.

•

Aerul nopții, rece și limpede, îi provocă o groaznică durere de cap; închise ochii și scrâșni din dinți. Și-abia apoi îi veni în minte: Aș fi putut căpăta un analgezic de la Phil Westerburg. Există probabil cincizeci de feluri în farmacia Academiei, iar Westerburg are cheile.

Intrând în tubul de coborâre, ajunse înapoi la etajul paisprezece și se întoarse în șirul lui de birouri, unde Westerburg și Herb Maime stăteau încă de vorbă.

Herb i se adresă lui Buckman:

— Vreau să explic un lucru pe care l-am spus. Despre noi ca fiind obiecte ale sistemului de percepții ale lui Taverner.

— Nu suntem, replică Buckman.

Herb insistă:

— Suntem și nu suntem. Nu Taverner a fost cel care a luat KR-3. A fost Alys. Taverner, la fel ca noi toți, a devenit o dată în sistemul de percepții al surorii tale și a fost tras după ea, în clipa când Alys a trecut într-un sistem alternativ de coordonate. Era foarte interesată de Taverner ca factor de îndeplinire a dorințelor, evident, și derula de un oarecare timp în minte un scenariu fantezist despre ideea că l-ar cunoaște ca pe o persoană reală. Dar, deși a reușit să realizeze acest lucru luând drogul, el și cu noi am rămas în același timp în propriul nostru univers. Am ocupat două coridoare spațiale în același timp, unul real, unul ireal. Unul este o realitate; unul este o posibilitate latentă printre multe altele, spațializat temporar de către KR-3. Dar numai temporar. Pentru aproximativ două zile…

— E destul de mult, adăugă Westerburg, pentru a provoca pagube fizice enorme creierului implicat. Creierul surorii dumitale, domnule Buckman, a fost probabil distrus nu atât de toxicitate, cât de o supraîncărcare intensă și susținută. S-ar putea să descoperim că motivul final al morții a fost lezarea ireversibilă a țesutului cortical, o accelerare a degradării neurologice normale… Creierul ei, ca să zicem așa, a murit de bătrânețe într-un interval de doar două zile!

— Aș putea să capăt niște darvon de la voi? îl întrebă Buckman pe Westerburg.

— Farmacia e încuiată, replică Westerburg.

— Dar tu ai cheia…

— N-ar trebui s-o folosesc când farmacistul nu e de serviciu.

— Fă o excepție, interveni tăios Herb. De data asta.

Westerburg se îndepărtă, scotocind printre chei.

— Dacă farmacistul ar fi fost acolo, remarcă Buckman după un timp, n-ar fi avut nevoie de cheie.

— Toată planeta asta, comentă Herb, e condusă de birocrați.

Îl privi cercetător pe Buckman.

— Ești prea bolnav ca să mai reziști. După ce-ți aduce darvonul, du-te acasă.

— Nu sunt bolnav. Numai că nu mă simt bine.

— Dar nu mai sta pe-aici! Termin eu. Ai pornit spre casă și-apoi te-ai întors…

— Sunt ca un animal. Ca un șoarece de laborator.

Telefonul de pe biroul mare de stejar sună.

— Să fie oare unul dintre șefi? întrebă Buckman. Nu pot vorbi cu ei în seara asta; o să trebuiască să aștepte.

Herb ridică receptorul. Ascultă. Apoi, acoperind receptorul cu mâna făcută căuș, spuse:

— E Taverner. Jason Taverner.

— Vin imediat.

Buckman luă telefonul de la Herb Maime și rosti sonor:

— Salut, Taverner. E târziu.

În urechea lui, vocea lui Taverner se auzi cu un timbru metalic:

— Vreau să mă predau. Sunt în apartamentul lui Heather Hart. Așteptăm aici, împreună.

— Vrea să se predea, îi transmise Buckman lui Herb Maime.

— Spune-i să vină-ncoace, îl sfătui Herb.

— Vino-ncoace, rosti Buckman în telefon. De ce vrei să te predai? O să te omorâm până la urmă, nenorocit asasin mizerabil, știi bine! De ce nu fugi?

— Unde? întrebă Taverner pițigăiat.

— Într-unul dintre campusuri. Du-te la Columbia. S-au consolidat; au mâncare și apă pentru o vreme.

Taverner replică:

— Nu mai vreau să fiu hăituit.

— Să trăiești înseamnă să fii hăituit, rosti Buckman răgușit. Bine, Taverner. Vino-ncoace și-o să te-nchidem. Adu-o cu tine pe femeia aia, Hart, ca să-i consemnăm mărturia.

Neghiob afurisit, gândi. Să se predea…

— O să-ți tai testiculele cât timp te ocupi tu de asta. Ticălos idiot!

Glasul îi tremura.

— Vreau să mă dezvinovățesc, răsună subțire în urechea lui Buckman vocea lui Taverner.

— Când o s-apari aici, se răsti Buckman, o să te omor cu propriul meu pistol. Împotrivire la arestare, degeneratule! Sau cum o să vrem noi să-i spunem. O s-o numim cum avem noi chef. Oricum.

Trânti telefonul.

— Vine-ncoace să fie omorât, îi spuse lui Herb Maime.

— L-ai ales. Poți să-i dai drumul dacă vrei. Să-l disculpi. Să-l trimiți înapoi la discurile lui de fonograf și la emisiunea lui proastească.

— Nu.

Buckman clătină din cap.

Westerburg apăru cu două capsule roz și un pahar de carton, plin cu apă.

— Darvon, rosti el, întinzându-i-le lui Buckman.

— Mulțumesc.

Buckman înghiți pastilele, bău apa, mototoli paharul de carton și-i dădu drumul în tocătorul de hârtie. Fără zgomot, dinții tocătorului se învârtiră, apoi se opriră. Tăcere.

— Du-te-acasă, îl îndemnă Herb. Sau, și mai bine, du-te la un motel, un motel bun din centru, pentru o noapte. Dormi până mâine târziu; o să mă ocup eu de șefi când o să sune.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Taverner.

— Nu, nu trebuie. Îl arestez eu. Sau unul dintre sergenții de la birou. Ca pe oricare alt infractor.

— Herb, continuă Buckman, am intenția să-l omor pe individ, așa cum am spus la telefon…

Ducându-se la biroul lui, descuie sertarul cel mai de jos, luă o cutie de cedru și o puse pe birou. Deschise cutia și scoase din ea un pistol Derringer de douăzeci și doi, cu un singur foc. Îl încărcă cu un glonț expandabil, trase piedica pe jumătate, îl ținu cu țeava îndreptată spre tavan. Pentru siguranță. Un obicei.

— Să-l vedem, ceru Herb.

Buckman i-l întinse.

— Făcut de Colt, explică. Cei de la Colt au cumpărat matrițele și brevetele. Am uitat când…

— E un pistol frumos, comentă Herb, cântărindu-l, apoi balansându-l în mână. O armă bună.

I-l dădu înapoi.

— Dar un glonț de douăzeci și doi e prea mic. Ar trebui să-l nimerești exact între ochi. Și ar trebui să stea chiar în fața ta.

Puse mâna pe umărul lui Buckman.

— Folosește un treizeci și opt special sau un patruzeci și cinci. Bine? Așa o să faci?

— Știi al cui e pistolul? întrebă Buckman. Al lui Alys. Îl păstra aici pentru că zicea că dacă-l ține acasă, l-ar putea folosi pe mine vreodată în timpul vreunei certe, sau noaptea târziu, când se simte – se simțea – deprimată. Dar nu-i un pistol de femeie. Derringer făcea pistoale de femei, dar ăsta nu-i unul dintre ele.

— Tu i l-ai cumpărat?

— Nu. L-a găsit la o casă de amanet din zona Watts. A plătit pentru el douăzeci și cinci de dolari. Nu-i un preț rău, având în vedere starea.

Îl privi în față pe Herb.

— Chiar trebuie să-l omorâm. Șefii m-ar crucifica dacă nu i-am agăța-o în spinare. Și trebuie să rămân la nivel de decizie.

— O să am eu grijă de asta, se oferi Herb.

— Bine, dădu Buckman din cap. Mă duc acasă.

Puse pistolul înapoi în cutie, pe perna de catifea roșie, închise cutia, apoi o deschise încă o dată și scoase glonțul de douăzeci și doi din butoiaș. Herb Maime și Phil Westerburg îl urmăreau.

— Butoiașul se desface pe-o parte la modelul ăsta, le arătă Buckman. E neobișnuit.

— Mai bine iei o dubă să te ducă acasă, spuse Herb. La cum te simți și ce ți s-a-ntâmplat, n-ar trebui să conduci.

— Pot să conduc, protestă Buckman. Întotdeauna pot să conduc. Ceea ce nu pot să fac cum se cuvine e să omor cu un glonț de douăzeci și doi un om care stă chiar în fața mea. Cineva trebuie s-o facă în locul meu.

— Noapte bună, vorbi Herb încetișor.

— Noapte bună.

Buckman îi lăsă și își croi drum prin diferite birouri, printre șirurile de pupitre goale și prin camerele Academiei, înapoi în tubul de urcare. Darvonul începuse deja să-i mai potolească

durerea din cap; se simți recunoscător. Acum pot să respir aerul nopții, își zise. Fără să sufăr.

Ușa tubului de urcare se deschise. În cadrul ei stătea Jason Taverner. Și, alături de el, o femeie atrăgătoare. Amândoi arătau speriați și palizi. Doi oameni înalți, frumoși, agitați. Evident, de Rang Șase. Oameni de Rang Șase înfrânți.

— Sunteți în arestul poliției, vorbi Buckman. Iată-vă drepturile... Orice spuneți poate fi folosit împotriva voastră. Aveți dreptul la un avocat și, dacă nu vă puteți permite unul, vă va fi repartizat din oficiu. Aveți dreptul să fiți judecați de un juriu sau puteți să renunțați la acest drept și să fiți judecați de un judecător numit de Academia de Poliție a Orașului și Comitatului Los Angeles. Înțelegeți ceea ce tocmai v-am spus?

— Am venit să mă dezvinovățesc, zise Jason Taverner.

— Personalul meu vă va lua declarațiile, continuă Buckman. Mergeți în birourile colorate în albastru de acolo, unde ați mai fost duși și înainte.

Arătă cu degetul.

— Îl vedeți acolo înăuntru? Omul în costum la un rând, cu cravată galbenă?

— Pot să mă dezvinovățesc? întrebă Jason Taverner. Recunosc că eram în casă când a murit Alys, dar n-am avut nimic de-a face cu asta. Am urcat la etaj și am găsit-o în baie. Căuta niște thorazină pentru mine. Ca să contracareze mescalina pe care mi-o dăduse...

— A văzut-o ca pe un schelet, interveni femeia – evident, Heather Hart. Din cauza mescalinei. Nu poate scăpa pe baza faptului că era sub influența unei substanțe chimice puternic halucinogene? Nu-l disculpă asta din punct de vedere legal? N-avea niciun control asupra a ceea ce a făcut, iar eu n-am avut nimic de-a face cu asta, absolut deloc. Nici măcar n-am știut că e moartă, până când n-am citit ziarul de seară.

— În unele state ar putea, spuse Buckman.

— Dar nu aici, replică femeia pe un ton lipsit de vlagă, resemnată.

Ieșind din birou, Herb Maime evaluă situația și declară:

— O să-i interoghez și o să le iau eu declarațiile, domnule Buckman. Du-te acasă, așa cum am stabilit.

— Mulțumesc, răspunse Buckman. Unde mi-e pardesiul?

Se uită în jur în căutarea lui.

— Dumnezeule, e frig. Noaptea opresc căldura, le explică el lui Taverner și femeii. Îmi pare rău.

— Noapte bună, îi zise Herb.

Buckman intră în tubul de urcare și apăsă butonul care închidea ușa. Tot nu avea pardesiul. Poate că ar trebui să iau o dubă, își spuse. Să găsesc vreun cadet subaltern, genul îndatoritor, să mă ducă acasă, sau, cum spusese Herb, să mă duc la unul dintre motelurile bune din centru. Sau la unul dintre hotelurile cele noi, izolate fonic, de lângă aeroport. Atunci însă aeromobilul meu ar rămâne aici și n-aș avea ce să conduc mâine-dimineață, ca să vin la serviciu.

Aerul rece și întunericul de pe acoperiș îl făceau să se înfioare. Nici măcar darvonul nu mă poate ajuta, gândi. Nu în întregime. Încă le simt.

Descuie portiera aeromobilului, intră și o trânti în urma lui. E mai frig înăuntru decât afară, constată. Dumnezeule! Porni motorul și instalația de încălzire. Vântul înghețat sufla spre el din gurile de aerisire din podea. Începu să tremure. O să mă simt mai bine când o să ajung acasă, gândi. Privind ceasul de la mână, văzu că era două și jumătate. Nu-i de mirare că e atât de frig…

De ce l-am ales pe Taverner? se întrebă. De pe o planetă de șase miliarde de oameni, acest bărbat anume, care n-a vătămat niciodată pe nimeni, n-a făcut nimic în afară de faptul că a lăsat ca dosarul lui să atragă atenția autorităților… Asta e, chiar așa, își dădu el seama. Jason Taverner ne-a atras atenția și, așa cum se spune, odată ce atragi atenția autorităților, nu mai ești niciodată uitat cu totul.

Dar îi pot da drumul, gândi, așa cum arătase Herb.

Nu. Iar trebuia să fie nu! Zarul fusese aruncat de la început. Dinainte ca oricare dintre noi să fi pus măcar mâna pe el. Taverner, gândi, erai condamnat încă de la început. De la primul număr încoace.

Jucăm roluri, gândi Buckman. Ocupăm poziții, unele mici, unele mari. Unele obișnuite, unele ciudate. Unele străine și bizare. Unele vizibile, unele obscure sau complet invizibile. Rolul lui Jason Taverner era mare și vizibil până la urmă și în final trebuia luată hotărârea. Dacă ar fi rămas așa cum începuse, un om mărunt, fără carduri de identitate valabile, locuind într-un hotel mizerabil, dărăpănat, sărăcăcios… dacă ar fi putut rămâne

așa, ar fi putut să scape... sau în cel mai rău caz ar fi sfârșit într-un lagăr de muncă forțată. Dar Taverner nu alesese una ca asta.

O voință irațională, dinlăuntrul lui, îl făcuse să vrea să apară, să fie vizibil, să fie *cunoscut.* În ordine, Jason Taverner, ești cunoscut acum, cunoscut într-un fel nou. Într-un fel care slujește unor scopuri mai înalte – scopuri despre care nu știi nimic, dar pe care trebuie să le accepți fără să le înțelegi. Și în timp ce-o să mergi spre mormânt, gura îți va fi încă deschisă, punând întrebarea: „Ce-am făcut?" Vei fi îngropat astfel: cu gura încă deschisă.

Iar eu n-aș putea să-ți explic niciodată, cugetă Buckman. Doar să-ți spun: nu atrage atenția autorităților. Nu fi niciodată interesant pentru noi. Nu ne face să vrem să știm mai multe despre tine!

Într-o zi, povestea ta, ritualul și forma prăbușirii tale s-ar putea să fie făcute publice, într-un viitor îndepărtat în care n-o să mai conteze. Când n-o să mai fie lagăre de muncă forțată, nici campusuri înconjurate de cordoane de poliție echipate cu arme sub-automate cu foc rapid și purtând măști de gaze care-i fac să arate ca niște scormonitori după rădăcini, cu botul mare și ochi uriași, un soi de animale inferioare vătămătoare. Într-o zi, s-ar putea să existe o anchetă post-mortem și se va afla că în realitate n-ai făcut niciun rău – n-ai făcut nimic altceva, de fapt, decât să fii *observat.*

Adevărul ultim, real, este acela că, în ciuda faimei și a marii influențe publice, ești ușor de înlocuit. Iar eu nu sunt. Asta-i diferența dintre noi doi. De aceea, tu trebuie să dispari, iar eu să rămân.

Aparatul plutea mai departe, în sus, către pâlcul de stele nocturne. Și, în sinea lui, generalul cânta încetișor, căutând să privească în față, să vadă înainte în timp, către lumea din interiorul casei sale – o lume de muzică, de gândire și de dragoste, către cărți, tabachere ornamentate și timbre rare. Către suprimarea, pentru o clipă, a vântului care sufla în jurul lui, în timp ce el zbura mai departe – un grăunte aproape pierdut în noapte.

Există o frumusețe care nu se va pierde niciodată, declară în sinea lui; o voi păstra; sunt unul dintre cei care-o prețuiesc. Și perseverez. Iar asta, la analiza finală, e tot ce contează.

Fredonă fals, numai pentru el. Și simți, în sfârșit, o oarecare căldură, atunci când modelul standard de radiator din aeromobilul poliției, montat sub picioarele lui, începu să funcționeze până la urmă.

Ceva îi picură din nas pe țesătura hainei. Doamne, gândi, cuprins de groază. Iar plâng. Ridică mâna și-și șterse umezeala unsuroasă de la ochi. Pentru cine? se întrebă. Pentru Alys? Pentru Taverner? Pentru Hart? Sau pentru toți la un loc?

Nu, conchise el. E un reflex. De la oboseală și griji. Nu înseamnă nimic. De ce plânge un bărbat? Nu din aceleași motive ca o femeie. Nu din cauza sentimentelor. Un bărbat plânge pentru pierderea a ceva, a ceva viu. Un bărbat poate să plângă pentru un animal bolnav despre care știe că n-o să supraviețuiască. Moartea unui copil; un bărbat poate să plângă pentru asta. Dar nu pentru că lucrurile sunt triste.

Un bărbat nu plânge pentru viitor sau pentru trecut, ci pentru prezent. Și care este prezentul acum? Îl interoghează pe Jason Taverner în clădirea Academiei de Poliție, iar el le spune povestea lui. Ca oricine altcineva, are de dat un raport, o ofrandă care arată limpede lipsa lui de vină. Jason Taverner face acest lucru chiar acum, în timp ce eu pilotez acest aparat.

Întorcând volanul, își trimise aeromobilul pe o traiectorie lungă care-l aduse în sfârșit la un Immelmann; făcu aparatul să zboare înapoi pe drumul pe care venise, fără să mărească viteza sau să piardă ceva din ea. Zbură doar în direcție opusă. Înapoi la Academie.

Și totuși, plângea încă. Lacrimile lui deveneau cu fiecare clipă tot mai multe, mai repezi, mai profunde. Merg în direcția greșită… Herb are dreptate; trebuie să plec de-acolo. Tot ce pot face acolo, acum, este să fiu martor la ceva ce nu mai pot controla. Sunt pictat ca o frescă. Locuind în numai două dimensiuni. Eu și cu Jason Taverner suntem figuri într-un desen vechi de copil. Pierdut în praf.

Apăsă cu piciorul pe accelerator și trase de volanul aeromobilului; acesta țâșni în sus, cu motorul poticnindu-se și dând rateuri. Șocul automat e închis încă, își zise. Ar fi trebuit să-i mărească turația pentru o vreme. E rece. Schimbă direcția încă o dată.

Cu dureri în tot trupul și obosit, lăsă în sfârșit să cadă cardul cu traseul spre casă în lăcașul secțiunii de ghidare a

aeromobilului și comută pe pilot automat. Ar trebui să mă odihnesc, își spuse. Întinzând mâna, puse în funcțiune circuitul de somn de deasupra capului; mecanismul murmură, iar el închise ochii.

Somnul, indus artificial, sosi imediat, ca întotdeauna. Se simți cufundându-se în el în spirală și se bucură. Apoi însă, aproape instantaneu, în afara controlului circuitului de somn, sosi un vis. Foarte clar, și pe care nu și-l dorea. Dar nu-l putea opri.

Regiunea rurală, cafenie și uscată în timpul verii, unde locuise când era copil... Călărea un cal și din partea stângă se apropia încet un detașament de cavalerie. Călăreții erau înveșmântați în robe sclipitoare, fiecare de altă culoare, iar pe cap purtau un coif țuguiat care sclipea în lumina soarelui. Cavalerii lenți, solemni, trecură pe lângă el și, în mers, distinse chipul unuia: o față străveche de marmură, un bărbat extraordinar de bătrân cu cascade unduitoare de barbă albă. Ce nas puternic avea! Ce trăsături nobile! Atât de obosit, de serios, superior oamenilor obișnuiți! Evident, era un rege.

Felix Buckman îi lăsă să treacă; nu le vorbi, iar ei nu-i adresară vreun cuvânt. Împreună, merseră cu toții către casa din care ieșise el. Un bărbat se încuiase în casă, un singur om, Jason Taverner, în tăcere și beznă, fără ferestre, izolat de acum până-n vecie. Stând, existând doar, inert. Felix Buckman merse mai departe, pe câmpul deschis. Și apoi auzi din spate un singur țipăt îngrozitor. Îl uciseseră pe Taverner. Văzându-i intrând, simțindu-i în umbră în jurul lui, știind ce aveau de gând cu el, Taverner țipase.

Înăuntrul său, Felix Buckman simți o durere absolută și complet deprimantă. Dar în vis nu se duse înapoi, nici nu se uită în urmă. Nu se mai putea face nimic. Nimeni n-ar fi putut opri detașamentul de bărbați în robe multicolore; nu le-ar fi putut spune nimeni nu. Oricum, se terminase. Taverner era mort.

Creierul său istovit, afectat, reuși să introducă un semnal în circuitul de somn prin electrozii minusculi. Un întrerupător de voltaj se deschise și un ton continuu, deranjant, îl trezi pe Buckman din somn și din vis.

Dumnezeule, gândi, și se înfioră. Cât de frig se lăsase! Cât de pustiit și de singur se simțea!

Durerea imensă, tânguitoare, dinăuntrul lui, lăsată în urmă de vis, îi șerpuia în piept, încă răscolindu-l. Trebuie să aterizez, își

spuse. Să văd o persoană. Să vorbesc cu cineva. Nu pot să rămân singur. Numai pentru o secundă, dacă aș putea…

Închise pilotul automat, cârmi aeromobilul către o lumină fluorescentă de dedesubt: o stație de benzină deschisă toată noaptea.

O clipă mai târziu, ateriză zdruncinându-se în fața pompelor de gaz ale stației, oprind în apropierea unui alt aeromobil, parcat și gol, abandonat. Nimeni înăuntru.

Lumina orbitoare contura silueta unui bărbat de culoare, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în pardesiu, cu cravată colorată, elegantă, cu chip aristocratic, cu fiecare trăsătură precis reliefată. Bărbatul pășea pe cimentul pătat de ulei, cu brațele încrucișate și o expresie absentă pe chip. Evident, aștepta ca ajutorul robotrix să-i termine de alimentat aparatul. Bărbatul de culoare nu era nici nerăbdător, nici resemnat; exista pur și simplu, distant, izolat și splendid, puternic în trupul său, stând drept, fără să vadă nimic pentru că nu dorea să vadă nimic.

Parcându-și aeromobilul, Felix Buckman opri motorul, puse în funcțiune zăvorul și încuietoarea portierei și păși țeapăn în frigul nopții. Se îndreptă către bărbatul de culoare.

Acesta nici nu se uită la el. Păstră distanța. Se plimba prin jur, calm, rezervat. Nu scoase niciun cuvânt.

Felix băgă degetele înghețate în buzunarul de la haină; își găsi pixul, îl deschise, bâjbâi prin buzunare după o bucată de hârtie, orice hârtie, poate o foaie dintr-un carnețel. Găsind-o, o puse pe capota aeromobilului bărbatului. În lumina albă, clară, a stației, Buckman desenă pe hârtie o inimă străpunsă de o săgeată. Tremurând de frig, se întoarse către bărbatul negru care se plimba și îi întinse bucata de hârtie desenată.

Cu ochii ieșiți din orbite pentru o clipă, din cauza surprizei, individul mormăi, luă foaia de hârtie, o ținu la lumină și o examină. Buckman așteptă. Bărbatul întoarse hârtia, nu văzu nimic pe dos, cercetă încă o dată inima cu săgeata care o străpungea. Se încruntă, ridică din umeri, apoi îi dădu hârtia înapoi lui Buckman și se plimbă mai departe, cu brațele încrucișate din nou, cu spatele lat îndreptat către generalul de poliție. Peticul de hârtie își luă zborul, pierdut.

În tăcere, Felix Buckman se întoarse la propriul lui aeromobil, deschise portiera și se strecură înăuntru, în spatele volanului. Porni motorul, trânti la loc portiera și-și luă zborul către cerul

nopții, cu farurile de avertizare clipind roșu în fața și în spatele lui. Se stinseră apoi automat și generalul porni cu mașina huruind către linia orizontului, fără să se gândească la nimic.

Lacrimile apărură din nou.

Dintr-odată, roti volanul; aeromobilul trosni violent, se scutură, se stabiliză lateral pe o traiectorie descendentă; după câteva clipe, se opri iarăși în lumina aspră, alături de aeromobilul gol, parcat, de bărbatul de culoare care se plimba, de pompele de carburant. Buckman puse frână, opri motorul și ieși țeapăn din vehicul.

Omul îl țintuia cu privirea.

Buckman se duse spre el. Acesta nu dădu înapoi; rămase pe loc. Buckman întinse brațele, îl cuprinse și-l strânse la piept. Bărbatul mormăi surprins. Și exasperat. Niciunul nu spuse nimic. Rămaseră nemișcați pentru o clipă, apoi Buckman îi dădu drumul, se întoarse, pășind tremurând înapoi către aeromobil.

— Stai, îl opri bărbatul de culoare.

Buckman se răsuci cu fața la el.

Șovăind, bărbatul se cutremură, apoi întrebă:

— Știi cum se ajunge la Ventura? Prin aer, pe ruta treizeci?

Așteptă. Buckman nu zise nimic.

— E la vreo cincizeci de mile spre nord de aici, adăugă individul.

Buckman tot nu scoase nicio vorbă.

— Ai o hartă a zonei? întrebă bărbatul.

— Nu, răspunse Buckman. Îmi pare rău.

— O să întreb stația de benzină, replică bărbatul și zâmbi ușor. Cu timiditate.

— Mi-a făcut… plăcere să te cunosc. Cum te cheamă?

Bărbatul așteptă o clipă interminabilă.

— Vrei să-mi spui?

— N-am nume, răspunse Buckman. Nu în clipa asta.

Nu prea suporta să se gândească la el tocmai acum.

— Ești vreun fel de funcționar? Ca un responsabil cu primirile? Sau de la Camera de Comerț din Los Angeles? Am avut afaceri cu ei și sunt de treabă.

— Nu, vorbi Buckman. Sunt un individ oarecare. Ca și tine.

— Ei bine, eu am un nume.

Bărbatul băgă mâna cu dibăcie în buzunarul interior al hainei, de unde scoase o carte de vizită, rigidă, pe care i-o dădu lui Buckman.

— Montgomery L. Hopkins e numele. Uită-te la cartea de vizită. Nu-i o tipăritură bună? Îmi plac literele în relief, ca astea. M-au costat cincizeci de dolari o mie de bucăți; am avut parte de un preț special, datorită unei oferte inaugurale care nu s-a mai repetat.

Cartea de vizită avea litere negre, frumos imprimate în relief.

— Fabric diverse căști audio ieftine, pe bază de bio-feedback, tipul analogic. Se vând cu amănuntul la sub o sută de dolari.

— Vino să-mi faci o vizită, îl invită Buckman.

— Sună-mă.

Lent și cu hotărâre, dar și puțin cam tare, continuă:

— Locurile astea, stațiile de benzină robotizate pe bază de monede, sunt deprimante, în miezul nopții. Mai târziu putem vorbi mai mult. Într-un loc prietenos însă. Te compătimesc și înțeleg cum te simți, când se întâmplă ca asemenea locuri să-ți provoace o experiență neplăcută. De multe ori iau benzină pe drumul de la fabrică spre casă, așa că nu trebuie să mă opresc prea târziu. Ies pentru o mulțime de apeluri de noapte, din câteva motive. Da, îmi dau seama că te simți la pământ – știi tu, deprimat. De aceea mi-ai dat notița căreia mă tem că nu i-am dat prea multă atenție atunci, dar îi dau acum, și ai vrut să mă iei în brațe, știi tu, așa cum ai făcut, așa cum ar face un copil, pentru o secundă. Am avut genul ăsta de inspirație, sau mai degrabă să-l numesc impuls, din când în când de-a lungul vieții. Acum am patruzeci și șapte de ani. Înțeleg. Vrei să nu fii singur noaptea târziu, în special când e nepotrivit de frig, așa cum e-acum. Da, sunt complet de acord, iar acum nu știi exact ce să spui, pentru că ai făcut ceva brusc, dintr-un impuls irațional, fără să te gândești la consecințele finale. Dar e în ordine; sunt în stare să pricep. Nu-ți face nici cea mai mică grijă. Trebuie să dai pe la mine. O să-ți placă la mine-acasă. E foarte plăcut. Poți să-mi cunoști soția și copiii. Trei, în total…

— O să trec, răspunse Buckman. O să păstrez cartea de vizită.

Scoase portofelul, împinse cartea de vizită înăuntru.

— Mulțumesc.

— Văd că aeromobilul meu e gata, observă bărbatul de culoare. Mi se cam terminase și uleiul.

Șovăi, porni să se îndepărteze, apoi se întoarse și întinse mâna. Buckman o strânse scurt.

— La revedere, spuse bărbatul.

Buckman îl urmări plecând; omul plăti stației de benzină, urcă în aeromobilul său cam ponosit, porni și se înălță în beznă. Trecând pe deasupra lui Buckman, ridică mâna dreaptă de pe volan și o flutură în semn de salut. Noapte bună, gândi Buckman în timp ce răspunse la salut cu degetele mușcate de frig. Intră la loc în propriul său aeromobil, șovăi, simțindu-se amorțit, așteptă, apoi, nevăzând nimic, trânti brusc ușa și porni motorul. O clipă mai târziu, atinsese cerul.

Curgeți, lacrimile mele, gândi. Prima piesă de muzică abstractă scrisă vreodată. John Dowland, în A Doua Carte pentru Lăută, în 1600. O s-o ascult pe fonograful meu, mare și nou, cuadrofonic, când ajung acasă. Unde îmi pot aduce aminte de Alys și de toți ceilalți. Unde o să am o simfonie și un foc, și o să fie cald…

După care-o să mă duc să-mi iau băiețelul. Mâine, foarte devreme, o să zbor până-n Florida și-o să-l iau pe Barney. Am să-l țin cu mine de acum înainte. Noi amândoi, împreună. Indiferent de consecințe. Dar acum n-o să fie niciun fel de consecințe; s-a sfârșit totul. Nu mai e niciun pericol. Pentru totdeauna.

Aeromobilul se târa pe cerul nopții. Ca o insectă rănită, pe jumătate descompusă. Ducându-l acasă…

PARTEA A PATRA

Ascultă! *Voi, umbre ce sălășluiți în beznă,*
Învățați să osândiți lumina.
Feriiciți, fericiți aceia care-n iad
Nu simt al lumii clar dispreț.

EPILOG

Procesul lui Jason Taverner pentru uciderea cu premeditare a lui Alys Buckman se încheie, în mod misterios, invers decât se aștepta toată lumea, cu un verdict de „nevinovat”, datorită în parte ajutorului juridic excelent furnizat de NBC și de Bill Wolfer, dar și datorită faptului că Taverner nu comisese nicio crimă. De fapt, nu avusese loc nicio crimă, iar descoperirea inițială a legistului fu răsturnată – ceea ce avu ca urmare pensionarea legistului și înlocuirea lui cu un om mai tânăr. Popularitatea lui Jason Taverner la televiziune, care scăzuse mult în timpul procesului, crescu odată cu verdictul, iar Taverner se trezi cu o audiență de treizeci și cinci de milioane în loc de treizeci.

Casa pe care-o deținuseră și o ocupaseră Felix Buckman și sora lui, Alys, rătăci printr-o situație legală nebuloasă vreme de câțiva ani; Alys lăsase prin testament partea ei din drepturi unei organizații a lesbienelor numită Surorile din Caribron, cu sediul la Lee’s Summit, Missouri, iar societatea dorea să transforme casa într-un loc de retragere pentru cele câteva sfinte ale lor. În martie 2003, Buckman își vându partea lui de proprietate Fiilor din Caribron și, cu banii obținuți, își mută propria persoană și toate obiectele din multele sale colecții în Borneo, unde viața era ieftină și poliția binevoitoare.

Experimentele cu drogul KR-3, care provoca incluziunea spațiilor multiple, au fost abandonate pe la sfârșitul lui 1992, din cauza toxicității sale. Totuși, vreme de câțiva ani, poliția a făcut

pe ascuns experimente cu el pe deținuții din lagărele de muncă forțată. În cele din urmă însă, din cauza riscurilor foarte răspândite implicate, Directorul ordonă abandonarea proiectului.

Kathy Nelson află – și acceptă, un an mai târziu – că soțul ei era mort demult, așa cum îi spusese McNulty. Recunoașterea acestui fapt a precipitat o scindare psihotică dezastruoasă; tânăra a fost internată din nou, de data asta definitiv, într-un spital psihiatric mult mai puțin elegant decât Morningside.

Pentru a cincizeci și una și ultima oară în viața ei, Ruth Rae se mărită – în acest ultim caz, cu un importator de arme mai în vârstă, bogat și burtos, stabilit în regiunea de jos din New Jersey, unde acționa la limita legii. În primăvara lui 1994, Ruth muri de o supradoză de alcool luată împreună cu un nou tranchilizant, phrenozin, care acționa drept inhibitor al sistemului nervos central, suprimând și nervul vag. În momentul morții, cântărea patruzeci și două de kilograme, rezultatul unor probleme psihologice dificile – și cronice. N-a fost niciodată posibil să se stabilească limpede dacă moartea sa a fost un accident sau o sinucidere deliberată; la urma urmei, medicamentul era relativ nou. Soțul ei, Jake Mongo, era adânc cufundat în datorii la data morții femeii și abia dacă i-a supraviețuit încă un an. Jason Taverner participă la înmormântare și, la ceremonia de mai târziu de la mormânt, cunoscu o fată, prietenă a lui Ruth, pe nume Fay Krankheit, cu care începu imediat o relație profesională care dură doi ani. De la ea află Jason că Ruth Rae se conecta periodic la rețeaua de sex prin telefon; aflând asta, înțelese mai bine de ce devenise așa cum era, atunci când o întâlnise în Vegas.

Cinică și începând să îmbătrânească, Heather Hart își abandonă treptat cariera de cântăreață și dispăru din vizorul lumii. După câteva încercări de a o regăsi, Jason Taverner renunță și acceptă pierderea, considerând relația cu ea unul dintre cele mai mari succese din viața lui, în ciuda finalului trist.

Auzi și că Mary Anne Dominic câștigase un premiu internațional important, pentru vesela de bucătărie din ceramică, dar nu se osteni niciodată s-o caute. Monica Buff apăru totuși în viața lui către sfârșitul lui 1998, la fel de neîngrijită ca totdeauna, dar încă atrăgătoare în felul ei neglijent. Jason se întâlni cu ea de câteva ori, apoi o părăsi. Luni întregi, ea îi scrise scrisori lungi, stranii, cu semne criptice

desenate peste cuvinte, dar și asta încetă în cele din urmă, ceea ce-l bucură foarte mult.

În labirinturile de sub ruinele marilor universități, populația studențească renunță treptat la încercările zadarnice de a menține viața așa cum o înțelegea ea și intră în mod voluntar – în cea mai mare parte – în lagărele de muncă forțată. Așa că rămășițele celui de-Al Doilea Război Civil dispărură treptat și, în 2004, ca model pilot, Universitatea Columbia fu reconstruită, iar un corp studențesc sigur, sănătos, primi permisiunea să urmeze cursurile sale aprobate de poliție.

Către sfârșitul vieții, generalul de poliție în retragere Felix Buckman, care trăia în Borneo din pensie, scrise o relatare autobiografică despre aparatul de poliție la scara întregii planete, iar cartea se răspândi curând, ilegal, prin toate orașele importante de pe Pământ. Pentru asta, în vara lui 2017, generalul Buckman fu împușcat de către un asasin niciodată identificat, dar nicio arestare nu avu loc vreodată. Cartea sa, *Mentalitatea Lege-și-ordine,* continuă să circule clandestin un număr de ani după moartea lui, dar chiar și asta se uită până la urmă. Lagărele de muncă forțată se micșorară și în final încetară să mai existe. Treptat, aparatul de poliție deveni, de-a lungul deceniilor, prea greoi ca să mai amenințe pe cineva, iar în 2136 gradul de șef de poliție fu abandonat.

Unele dintre benzile desenate sado-masochiste pe care le colecționase Alys Buckman în timpul vieții sale eșuate își găsiră locul în muzee care etalau artefacte ale culturilor populare dispărute, și în cele din urmă Alys fu recunoscută oficial de către *Jurnalul trimestrial al librarului* drept cea mai mare autoritate de la sfârșitul secolului douăzeci în domeniul artei S-M. Timbrul negru de un dolar, Trans-Mississippi, pe care Felix Buckman i-l făcuse cadou a fost cumpărat la o licitație, în 1999, de către un comerciant din Varșovia, Polonia. După care-a dispărut în lumea nebuloasă a filateliei și n-a mai ieșit niciodată la suprafață.

Barney Buckman, fiul lui Felix și al lui Alys Buckman, a ajuns până la urmă la o maturitate dificilă, a intrat în poliția din New York și, în timpul celui de-al doilea an ca polițist de proximitate, a căzut de pe o scară de incendiu necorespunzătoare, în timp ce răspundea la un apel referitor la o spargere dintr-un bloc de locuințe în care stătuseră cândva negri bogați. Paralizat de la mijloc în jos, la douăzeci și trei de ani, începu să se intereseze

de reclame vechi de televiziune și, nu peste multă vreme, ajunse posesorul unei biblioteci impresionante cu cele mai vechi și mai căutate articole de acest fel, pe care le cumpăra, le vindea și le schimba cu agerime. Trăi o viață lungă, având numai o amintire ștearsă a tatălui său și nicio amintire despre Alys. În general, Barney Buckman nu se plângea prea mult și continua să se cufunde – în principal – în reclame de pe vremuri la AlkaSeltzer, specialitatea lui printre toate aceste fleacuri aurite.

Cineva de la Academia de Poliție din Los Angeles fură pistolul Derringer de calibrul douăzeci și doi pe care Felix Buckman îl ținuse în birou, după care arma dispăru pentru totdeauna. Armele cu glonț de plumb deveniseră pe atunci aproape uitate, în afară de cazul în care erau piese de colecție, iar funcționarul responsabil cu inventarul de la Academie, a cărui treabă era să urmărească Derringer-ul, presupuse cu înțelepciune că devenise exponat în apartamentul de burlac al vreunui funcționar lipsit de importanță al poliției și lăsă investigația să se stingă acolo.

În 2047, Jason Taverner, retras demult din domeniul divertismentului, muri într-un sanatoriu particular exclusivist, de fibroză acoolică, o boală căpătată de tereștri în diferite colonii marțiene întreținute cu capital privat pentru subjugarea dubioasă a bogaților plictisiți. Proprietățile lui constau dintr-o casă cu cinci dormitoare în Des Moines, plină în cea mai mare parte cu suvenire, și din multe acțiuni la o corporație care încercase – și nu reușise – să finanțeze un serviciu comercial de navete către Proxima Centauri. Moartea lui trecu aproape neobservată, deși mici necrologuri apărură în cele mai multe ziare metropolitane, nebăgate în seamă de cei de la știrile de televiziune, dar nu și de Mary Anne Dominic, care, chiar și trecută de optzeci de ani, încă îl considera pe Jason Taverner o celebritate, iar întâlnirea cu el, o piatră de hotar în viața sa lungă și plină de succes.

Vaza albastră făcută de Mary Anne Dominic și cumpărată de Jason Taverner ca dar pentru Heather Hart sfârși într-o colecție particulară de olărie modernă. A rămas acolo până în ziua de azi și este foarte prețuită. Și – de către un număr de oameni care se pricep la ceramică – sincer și deschis îngrijită. Și iubită…

Sfârșit

virtual-project.eu

